TRÚ OG ÍSLAM

ÞÝÐING MEÐ SKÝRINGUM Á

ITIQAD-NAMA

eftir

Hinn mikli *Wali* (sá elskaði af *Allahu Taala*), fjársjóður blessana *Allahu Taala* , æðri manneskja á alla vegu, meistari óaðgengilegrar þekkingar, ljós réttlætis, sannleikans og trúar

MAWLANA DIYA AD-DIN
KHALIÐ AL-BAGHDADI
(1778-1826)

Unnið af:

HÜSEYN HİLMİ IŞIK

HÖFUNDURINN

Mawlana Diya ad-Din Khalid al-Baghdadi al-Uthmani (*quddisa sirruh*), höfundur bókarinnar *Itiqad-nama,* fæddist í Shahrazur í norðurhluta Bagdad árið 1778/1192 AH og lést í Damaskus árið 1826/1242. Hann var kallaður „al-Uthmani“ vegna þess að hann var afkomandi Uthman Dhun Nurain, þriðja kalífans (*rady-Allahu Taala anh*, „Megi *Allahu Taala* vera ánægður með hann).“ Meðan hann kenndi hinn fræga ***Hadith al-Jibril* ,** sem er annar *hadith sharif* (orðtak spámannsins Múhameðs *alayhis-salam*) í *Al-Arbaun an-Nawawiyya* af hinum mikla fræðimanni an-Nawawi, yngri bróður sínnum *Hadrat* (tjáning um heiður og virðingu notað fyrir Alahu Taala, spámann og fræðimenn) Mawlana Mahmud Sahib, bróðir hans bað hann að skrifa athugasemd við *hadith*. Mawlana Khalid, til að þóknast upplýstu hjarta bróður síns, samþykkti hann beðnina og útskýrði *hadith ash-sharif* í persneskri bók sem ber titilinn *Itiqad-nama*. Tyrknesk þýðing, *Herkese Lazım Olan Iman*, var þýdd á ensku (núverandi útgáfa *Belief and Islam*), frönsku (*Foi et Islam*) og þýsku (*Glaube und Islam*) árið 1969 og síðar á nokkur önnur tungumál, eins og tamílsku, tungumál Jórúba, Hausa, dravida- mál og dönsku. Megi *Allahu Taala* blessa saklausu æskuna með því að lesa þessa bók og læra rétt *itiqad* (*iman, aqaid* , *furu*; Íslamtrú, trúarjátning og kenningar) sem er flutt af fræðimönnum *Ahl as-Sunna* !

ATHUGASEMDIR RITSTJÓRA

Allir sem vilja prenta þessa bók í upprunalegri mynd eða þýða hana á hvaða tungumál sem er, er veitt leyfi til þess; og þeir sem taka að sér þessa jákvæðu viðleitni eru viðurkenndir með bænunum sem við biðjum fyrirfram til *Allahu Taala* í þeirra nafni og einnig okkar bestu þakklætisóskir og við þökkum þeim kærlega. Leyfi er þó háð þeim skilyrðum að þýðing sé eins nákvæm og sönn fyrri texta. Að pappírinn sem notaður er við prentun sé gæða pappír og að uppsetning texta sé snyrtilega unnin og texti án mistaka.

Bænin **„ *Subhan-Allahi wa bi-hamdihi subhan-Allahil azim*,“** (kölluð „*kalimat tanzih“*) veldur því að syndir manns eru fyrirgefnar og veitir vernd gegn því að við höldum áfram að syndga þegar hún er sögð hundrað sinnum á morgnana og á kvöldin. Til þessarar bænar er vitnað í bréfum 307 og 308 í bókinni *Al-Maktubat* hins mikla *wali* og fræðimannsins *Al-Imam ar-Rabbani* (*quddisa sirruh*).

Ya Rahman, ya Rahim, ya Afuwwu ya Karim

(með því að segja þessi nöfn *Allahu Taala* , biður maður um náð hans, miskun, auðvelda fyrirgefningu og örlæti).

[*Salawat* (ákall) sem lætur í ljós lof og blessanir yfir Múhameð spámanni (*alayhis-salam*)]: “ *Wa sall-Allahu ala Sayyidina Muhammadin wa ala Al-i Muhammad wa barik ala Sayyidina Muhammadin wa ala Al-i Muhammad. Allahumma Rabbana atina fid-dunya hasanatan wa fil-akhirati hasanatan wa qina adhaban-nar bi-rahmatika ya Arham ar-Rahimin! Amin!* ”

Kæri lesandi, *As-salamu alaykum wa rahmatullah.*

Hakikat útgáfa, sem staðsett er í Fatih, Istanbúl, hefur skuldbundið sig til að kenna trúna okkar, Íslam, og sýna þannig þakklæti á Íslam. Megi *Allahu Taala* vera ánægður með þá sem hjálpa okkur! *Amin* (Amen!)

Trúboðar leitast við að boða kristni; Gyðingar breiða út kenningarnar í ***Talmud*** og frímúrarar reyna að tortíma öllum trúarbrögðum. Hakikat útgáfa leitast við að breiða út Íslam. Einstaklingur með visku, þekkingu og samvisku skilur þann rétt meðal þeirra og og stuðlar að hamingju alls mannkyns í báðum heimum.

Öll ritin í þessari bók hafa verið þýdd úr bókum skrifaðar af íslömskum fræðimönnum. Engu hefur verið bætt við af ritstjórum. Við höfum tekið að okkur þetta verkefni í þeim tilgangi að þjóna mannkyninu og ná athygli þeirra sem standa vörð um réttindi fólks. Þegar þú lest skrif þessara frábæru og alræmdu fræðimanna af mikilli athygli og yfirvegun muntu öðlast bæði efnislega og óefnislega þekkingu sem er gagnleg, *insha-Allahu Taala* (ef *Allahu Taala* vill). Við sendum þér kveðjur og kærleika. Megi *Allahu Taala* blessa þig með góðri heilsu, ánægjulegu og gagnlegu lífi! *Amin* !

Hakikat útgáfa

FORMÁLI

Byrjum bókina á Basmala,
Nafnið 'Allah' er besta skjólið.
Velþóknun hans er takmarkalaus og óteljandi,
Hann er skaparinn sem elskar að fyrirgefa, mjög samúðarfullur.

Allahu Taala miskunnar öllu fólki á jörðinni; skapar það sem þarf, hann sendir það til allra. Hann sýnir leiðina sem leiðir til endalausrar sælu. Hann leiðir á rétta braut hvern þann sem það vill, líka þá sem fóru af hinni sönnu leið og fylgdu leiðinni til ***kufr*** (vantrú; vantrú á íslam) og villutrú vegna blekkingar eigins ***nafs*** (illkynja afl í mönnum sem er óvinur í augum *Allahu Taala*), slæmur félagsskapur, bækur og aðrir fjölmiðlar sem eru skaðlegir, bjarga þeim frá eilífri glötun. *Allahu Taala* veitir ekki blessun til þeirra sem eru grimmir og fara yfir mörkin, leyfum þeim að halda áfram á leiðinni til *kufr*, sem þeim líkar og þrá. Í næsta heimi mun *Allahu Taala* fyrirgefa hverjum þeim sem valinn er af þeim seku trúuðu sem eiga að fara til helvítis og mun hleypa þeim í Paradís. *Allahu Taala* einn skapar hverja einustu lifandi veru, heldur þeim öllum í tilvist á hverju augnabliki og verndar alla gegn ótta og hryllingi. Með því að treysta okkur sjálfum til þess virðulega nafns *Allahu Taala*, það er að segja að búast við hjálp frá honum, byrjuðum við að skrifa þessa bók.

Megi ***hamd*** (lof, þakklæti) vera til *Allahu Taala*! Friður og blessun sé með ástkæra spámanni hans Múhameð (*alayhis-salam*). Megi gagnlegar bænir berast til hinnar ágætis fjölskyldu þess æðsta spámanns (*Ahl al-Bayt)* og til hvers og eins réttlátra og sannra félaga hans (*as-Sahabat al-Kiram*).

Hamd þýðir að trúa og segja að *Allahu Taala* skapar og sendir alla greiða. ***Shukr*** þýðir að nota alla greiða í samræmi við Íslam.

Þúsundir dýrmætra bóka hafa verið skrifaðar um Íslam trú og boð og bönn hennar og margar þeirra hafa verið þýddar á erlend tungumál og dreift til allra landa. Hins vegar hefur illgjarnt og skammsýnt fólk, *zindiq*s (vantrúarmenn sem þykjast vera múslimar) og fáfróðir trúarlegir menn sem hafa verið blekktir af breskum njósnurum stöðugt ráðist gegn þeim gagnlegu, gjöfulum og líflegum reglum Íslam og hafa beitt sér fyrir því að blekkja og breyta þeim til þess eins að villa um fyrir múslimum.

Hins vegar er því fylgst með þakklæti að í næstum hverju landi eru fræðimenn í Íslam enn að reyna að breiða út og verja íslamska trú. Fræðimennirnir á hinni réttu leið sem, eftir að hafa heyrt frá *Sahabat al-Kiram*, skrifaði um Íslam í bókum eru **fræðimenn *Ahl as-Sunna.*** Hinsvegar eru enn til dæmi um óviðeigandi ræður og greinar þar sem fullyrt er að sé tekið úr Kóraninum en eru í raun og veru rangtúlkun á Kóraninum al-Karim og Hadith ash-Sharif af fáum sem ekki hafa lesið eða skilið bækur skrifaðar af færðimönnum Ahl as-Sunna. Samt sem áður hafa þessar ræður og greinar reynst árangurslausar gegn staðföstum iman múslimskra bræðra okkar og systrum og hafa engin áhrif haft, nema að gefa til kynna vanþekkingu á umboðsmönnum þeirra**.**

Einstaklingur sem hefur lýst því yfir að vera múslimi eða hefur sést framkvæma trúarbænir (*salat*) í söfnuði (*jamaa*) verður að líta á sig sem múslima. Ef síðar, í tali, riti eða hegðun, sést eitthvað sem er ekki í samræmi við þekkingu á imam eins og fræðimönnum Ahl as-Sunna hefur boðað. Verður þeim sagt að það sé vantrú (kufr) eða villutrú (bida). Þeim verður sagt að hætta því og iðrast. Ef þeir, svara með hálfum hug og lélegum rökum að svo sé ekki, verður litið svo á að þeir séu villutrúarmenn eða ***murtadd*s** (svikarar eða villutrúarmenn sem hafa yfirgefið Íslam)

[1] Að iðrast (***tawba***) þýðir að iðrast, fyrir að hafa farmið synd, sagt fullyrðingu eða framkvæmt athöfn sem veldur vantrú og ákveðið að gera það ekki aftur. Að biðja Allahu Taala um fyrirgefningu synda sinna er ***istighfar*** (að

segja „Astaghfirullah"). Tawba og istighfar ætti að gera með hjartanu, tungunni og því líffæri sem hefur framið syndina: Hjartað ætti að iðrast; tungan skal biðja um fyrirgefningu; líffærið ætti að sleppa skuldbindingum.

eða fólk sem hefur selt sig út til breskra vantrúarmanna. Jafnvel þó þeir haldi áfram að framkvæma trúarbænirnar, fara í pílagrímsferðir og stunda alls kyns tilbeiðslur og góðverk, munu þeir ekki komast undan þessari hörmung; nema að þeir yfirgefi þá hluti sem valda vantrú og iðrist, þeir verða ekki múslimar. Með því að læra vel það sem veldur vantrú, ættu allir múslimar að vernda sig frá því að verða liðhlaupar og ættu að þekkja vel þá vantrúuðu og þá lygara sem þykjast vera múslimar, sérstaklega breskir njósnarar og halda sig frá skaða þeirra.

Rasulullah (*sall-Allahu alayhi wa sallam*) sagði í *hadith sharif* að rangar, falskar merkingar yrðu unnar úr *Kóraninum al-Karim* og *Hadith ash-Sharif,* og þannig myndu 72 villutrúarhópar birtast. Þessi *hadith sharif* er útskýrð í bókunum *Al-Bariqa* og *Al-Hadiqa*, þar sem vitnað er í þá heimild [tvær frægar bækur *Hadith]* Al -*Bukhari* og *Muslim*. Við ættum ekki að trúa bókum og fyrirlestrum fólks úr þessum villutrúarhópum sem koma fram undir nöfnum eins og „Hinn mikli skóli í Íslam“ eða „trúarbragðaprófessor“, við ættum að vera mjög vakandi fyrir því að falla ekki í gildrur þessara trúarþjófa. Fyrir utan þessa ólærðu múslima, kommúnista, frímúrara og kristna trúboða í fyrsta lagi, eru *Wahhabis* sem hafa selt sig breskum samsærismönnum og gyðinga-síonista hins vegar sem reyna að villa um fyrir múslimskum börnum með ýmsum nýjum aðferðum. Þeir gera sitt allra besta til að tortíma *iman* og *Íslam* með falsgreinum, kvikmyndum, leiksýningum, útvarps- og sjónvarpsútsendingum og vefsíðum. Þeir eyða milljónum í þessum tilgangi. Íslamskir fræðimenn (*rahimahum-Allah*) hafa áður veitt nauðsynleg viðbrögð við þeim öllum og hafa sýnt trú *Allahu Taala*, leiðina til hamingju og frelsunar.

Úr hópi þeirra höfum við valið bókina *Itiqad-nama* eftir Mawlana Diya ad-Din Khalid al-Baghdadi al-Uthmani (*quddisa sirruh*), sem var virtur fræðimaður í Íslam. ***Itiqad-nama*** var formlega þýdd á tyrknesku af hinum látna háttvirta Haji Faizullah frá Kemah, Erzincan, með titlinum ***Faraid al-fawaid*** og var prentuð í Egyptalandi 1894/1312. Hann hélt fyrirlestra sem prófessor í bænum Soke í Türkiye í mörg ár og lést 1905/1323. Þessi þýðing er einfölduð undir heitinu ***Belief and Íslam.*** Fyrsta útgáfan var fullgerð árið 1966. Til að aðgreina textann eru skýringar okkar settar í hornklofa [ ]. Við þökkum Allahu Taala óendanlega fyrir að ábyrgjast fjöldann af útgáfu þessarar bókar. Frumritið af ***Itiqad-nama*** er á persnesku og er geymt á háskólabókasafni Istanbúl (Ibnul Emin Mahmud Kemal deild. F. 2639).

Skrifað er í lok efnisins um 'hjónaband vantrúaðra' í ***Ad-Durr al-mukhtar*** af dyggðugum Alauddin Haskefi (*rahimahu'llahu Taala*): „Ef múslimsk stúlka með *nikah* (trúarlegt hjónaband) þekkir ekki Íslam þegar hún nær kynþroska, verður nikah ógild [vegna þess að hún verður villutrúarmaður með því að missa *iman*]. Eiginleika Allahu Taala verður að kenna henni og hún verður að endurtaka þá og segja: „Ég trúi þessu.“ Til útskýringar, Ibn Abidin *(rahimahu'llahu Taala)* sagði:

> „Þegar stúlkan er lítil tilheyrir hún trú foreldra sinna; hún er múslimi. Þegar hún verður kynþroska tilheyrir hún ekki trú foreldra sinna lengur. Þegar hún verður kynþroska án þess að þekkja Íslam verður hún villitrúarmaður. Nema hún læri og trúi sex grundvallaratriðum *iman* og *trúi* því að það sé nauðsynlegt að lifa eftir [þeim grundvallaratriðum] *Íslam*, mun hún ekki halda áfram að vera múslimi, jafnvel þó hún segi ***kalimat at-tawhid***, það er að segja, „***La ilaha illa'llah Muhammadun Rasulullah“*** [sem þýðir: ' *Allahu Taala* er til og er einn. Múhameð (*alayhis-salam*) er spámaðurinn sendur af *Allahu Taala*.'] Hún verður að læra og trúa þeim sex viðhorfum sem sett eru fram [fyrir neðan] í „***Amantu bi'llahi...“*** og hún verður að segja: „Ég samþykki boð og bönn *Allahu Taala*'.“

Þessi útskýring á Ibn Abidin sýnir að vantrúaður verður múslimi um leið og þeir segja *kalimat at-tawhid* og trúa stuttlega á merkingu þess, og eins og hver annar múslimi, á sem stystum mögulegum tíma, verður maður að leggja á minnið meginatriði ***Amantu***[1] í eftirfarandi yfirlýsingu og læra nákvæma merkingu þess og nauðsynlegar íslamskar kenningar: „***Amantu*** [2]***bi'llahi wa malaikatihi wa kutubihi wa rusulihi wal yawmil akhiri wa bil qadari khairihi wa sharrihi min-Allahi Taala wal bathu badal-mawti haqqun, ash-hadu an la ilaha illa'llah wa ash-hadu anna Muhammadan abduhu wa Rasuluhu***." Einnig, ef múslimskt barn lærir ekki þessi sex viðhorf og íslömsku kenningar og segist ekki trúa þeim, verður það villitrúarmaður eftir að hafa náð *iman*, það verður strax skylda (*fard*) fyrir einn að spyrjast fyrir og læra **íslamskar kenningar**, það eru helgiathafnir (***fard***) og bönn (***haram***), hvernig á að framkvæma líkamsþvottinn (***wudu*** og ***ghusl***), trúarbænir (***salat***) og hvernig á að hylja persónulega *(awrat*) líkamsparta (sjá bls. 25-26). Þegar maður spyr mann um þessar kenningar, verður það *fard* fyrir viðkomandi að kenna þær eða ráðleggja sannri íslamskri bók. Ef það er enginn til að spyrja eða engin sönn bók finnst, verður það *fard* fyrir sjálfan sig að leita. Maður verður vantrúaður ef ekki er leitað. Þangað til það er fundið er það afsökun (*udhr*) að þekkja ekki þessar kenningar. Múslimi, sem framkvæmir ekki athafnir *fard* á sínum þekkta tíma og/eða fremur *haram* mun verða fyrir pyntingum í helvíti. Þetta verk inniheldur ítarlegar upplýsingar um sex grundvallaratriði *iman*. Sérhver múslimi ætti að lesa þessa bók vel og gera sitt besta til að fá börn sín og alla kunningja þeirra til að lesa hana.

Í textanum er merking *ayats* gefin upp sem ***maal*** (eins og greint er frá af fræðimönnum ***tafsir***, vísindindaleg skýring á *Kóraninum al-Karim*). Merking *ayat*s var aðeins skilin af *Rasulullah* (*sall-Allahu alayhi wa sallam*) sem, í *hadith*s, kenndi *Sahaba* þessar merkingu. Fræðimenn *tafsir* gerðu greinarmun á þessum *hadith* frá röngum sem voru búnar til af því fólki af trúarstöðu, sem var *la-madhhabi* (þeir sem fylgdu engum af fjórum *madhhab*s *Ahl as-Sunna*;ekki súnnítar), það er *munafiq*s og *zindiq*s sem höfðu selt sig út til breskra vantrúarmanna. Í því tilviki að þeir gátu ekki fundið neina *hadith*, gáfu þeir sjálfir merkingu á þessum *ayat* með því að beita vísindum *tafsir*. Sem er skilið af þeim sem tala arabísku en eru ólærðir í íslömskum vísindum og hafa enga þekkingu á *tafsir er* ekki kallað *tafsir* Kóransins . Reyndar segir *hadith sharif*: „**Sá sem gefur Kóraninum *al-Karim* merkingu samkvæmt eigin skilningi verður vantrúaður.**"

Núna hafa múslimar um allan heim skipst í þrjá meginhópa. Fyrsti hópurinn samanstendur af sönnum múslimum sem hafa fetað í fótspor *Sahaba*. Þeir eru kallaðir ***Ahl as-Sunna*** eða **Súnní múslimar** (súnni) eða ***Firqat an-najiyya*****,** sem þýðir hópurinn sem verður verndaður frá helvíti. Annar hópurinn samanstendur af óvinum Sahaba og þeir eru kallaðir ***sjía*** *(shítar, sjía)* eða ***Firqat ad-dalla*** (villutrúarhópurinn). Þriðji hópurinn er fjandsamlegur bæði súnnítum og sjítum; þeir eru kallaðir ***Wahhabis*** eða ***Najdi*****s**, vegna þess að þeir birtust fyrst í héraðinu Najd í Arabíu. Þeir eru líka kallaðir ***Firqat al-maluna*** (bölvaði hópurinn), vegna þess að eins og skrifað er í ritum okkar ***Endless Bliss*** og ***The Rising and the Hereafter*** kalla þeir múslima „vantrúaða" og spámaðurinn okkar bölvaði þeim sem myndu kalla þá múslima. Skipting múslima í þessa þrjá hópa var af völdum Gyðinga og Breta.

Sérhver múslimi ætti alltaf að segja, „***La ilaha illa'llah***", fyrir *tazkiya (hreinsun)* þeirra *nafs*, það er til að hreinsa sig af syndum og fáfræði, sem er þeim eðlislægt og endurtaka alltaf bænina, „***Ataghfirullah***" fyrir *tasfiya* (hreinsun) hjarta þeirra, það er til að bjarga sjálfum sér frá vantrú og synd, sem stafar af *nafs* þeirra. Djöfull, vondir vinir og skaðlegar bækur. Bænir fluttar af einum sem hlýðir Íslam og iðrast eru samþykktar af *Allahu Taala*. Ef einstaklingur framkvæmir ekki *salat*, horfir á afhjúpaðar konur (án *hijab)* eða á afhjúpaða *awrat* hluta

[2] Þetta eru sex grundvallaratriði trúarinnar sem útskýrð eru í kaflanum 'Nauðsynjar *Iman* ', bls. 30.

annarra eða borðar og drekkur *haram* hluti, er ályktað að þeir hlýði ekki Íslam. Ekki verður tekið á móti bænum þeirra.

Orðalisti með arabískum og öðrum hugtökum sem ekki eru á ensku, sem er enskum lesendum ókunngt fylgir með. Fjöldi ára er fyrst gefinn upp með gregorísku tímatali og síðan með tímatali Íslam, það er *Hijri* (af Hegira) tunglinu (AH), dagatölum.

Allar bækurnar sem gefnar eru út á ýmsum tungumálum af Hakikat útgáfunni er dreift um allan heim rafrænt og með bókadreifingu.

Megi *Allahu Taala* halda okkur öllum á réttri leið sem fræðimenn *Ahl as-Sunna* hafa sýnt ! Megi hann vernda okkur frá því að trúa á sviksamlegar og skaðlegar lygar þeirra sem eru fáfróðir um Íslam sem og *la-madhhabi* fólksins og *munafiq* sem notfæra sér nöfn eins og „mikill fræðimaður í íslam“!

Gregorian	***Hijri* Solar**	***Hijri* Lunar**
2001	**1380**	
	1422	

INNGANGUR

[Fyrir blessað og fallegt upphaf, Hóf Mawlana Khalid al-Baghdadi (*quddisa sirruh*) bók sína með því að vitna í 17. bréfið í þriðja bindi ***Al-Maktubat*** af *Al-Imam ar-Rabbani* Ahmad al-Faruqi as-Sirhindi (*rahmatullahi alayh)*, d. 1624/1034), sem hafði skrifað í það bréf:]

> „Ég byrja bréfið mitt á Basmala. Óendanleg dýrð og þakklæti sé til *Allahu Taala* sem veitti okkur alls kyns greiða og heiðraði okkur með því að gera okkur að múslimum og mat okkur með því að gera okkur að *Umma* Múhameðs (*sall-Allahu Taala alayhi wa sallam*), sem er æðsta blessunin.
>
> Við ættum að hugleiða og átta okkur á því að *Allahu Taala* einn sendir alla greiða. Hann einn skapar allt. Hann einn er sá sem heldur hverri veru í tilveru, á hverju augnabliki. Æðri og góðir eiginleikar manna eru allir blessanir hans og greiðar. Líf okkar, tilgangur, þekking, styrkur, sjónskyn, heyrn og tal er allt frá honum. Hann er alltaf sá sem sendir óteljandi blessanir og greiða. Hann er sá sem bjargar mönnum úr vandræðum og neyð, sem tekur við bænum og heldur okkur frá sorg og hörmungum. Aðeins hann skapar alla næringu og leyfir henni að ná til okkar. Blessun hans er svo ríkuleg að hann skerðir ekki næringu þeirra sem drýgja syndir. Hann svívirðir ekki, niðurlægir eða vanvirði þá sem óhlýðnast boðum hans eða halda sig ekki frá bönnum hans. Þar sem hann er svo fyrirgefandi og miskunnsamur, flýtir hann sér ekki að refsa þeim sem verðskulda refsingu og pyntingar (*adhab*). *Allahu Taala* veitir blessun sína og velþóknun bæði til þeirra sem líkar það og þeirr sem eru óvinir. Engu er haldið frá neinum. Hæsta og dýrmætasta velgjörðin er að hann sýnir okkur réttu leiðina að hamingju og frelsi, hvetur okkur til að villast ekki af leið og fara heldur til Paradísar. *Allahu Taala* skipar okkur að aðlaga okkur að ástkæra spámanni okkar (*sall-Allahu Taala alayhi wa sallam*) til að við getum öðlast allar óendanlega blessanir, endalausar og ótæmandi ánægjur í Paradís og til að öðlast náð hans og kærleika. Þannig eru blessanir hans jafn augljósar og sólin. Velþóknunin sem kemur frá öðrum kemur í raun frá honum. *Allahu Taala*, aftur er sá sem gerir aðra að milliliðum og gefur óskir, kraft og styrk til að framkvæma greiða. Af þessum ástæðum er hann alltaf sá sem sendir allar blessanir sem koma í gegnum alla staði og í gegnum allt fólk. Að búast við greiða frá hverjum sem er nema *Allahu Taala* er eins og að biðja um eitthvað frá forráðamanni eða biðja um ölmusu frá fátækum. Hinir fáfróðu jafnt sem menntaðir, aulabárðar jafnt sem gáfumenni munu vita að það sem

við segjum hér er rétt og markvert, því það sem sagt er, eru augljósar staðreyndir og það er ekki nauðsynlegt að velta þeim fyrir sér.

„Það er mannleg skylda allra að þakka – eins mikið og hægt er – *Allahu Taala*, sem veitti þessa greiða. Það er skuld, skylda sem viskan boðar. En það er ekki auðvelt að framkvæma þessa þakkargjörð sem honum ber, vegna þess að mennirnir, sem upphaflega hafa verið skapaðir úr engu, eru veikburða, þurfandi, gallaðir og ófullkomnir. *Allahu Taala* er alltaf og að eilífu til og er langt frá því að vera galli. Sérhver tegund á yfirborði tilheyrir honum. Menn hafa undir engum kringumstæðum líkindi eða nálægð við hann. Geta menn, sem eru svo óæðri, þakkað slíkri æðstu veru eins og *Allahu Taala* á þann hátt sem sæmir virðingu hans? Það er svo margt sem mönnum þykir fallegt og dýrmætt, en hann veit að það er slæmt og líkar ekki við það. Hlutir sem við teljum vera lotningu eða þakklæti geta verið algengir hlutir sem hann líkar alls ekki við. Af þessum sökum geta menn, með eigin gallaða huga og skammsýni, ekki fundið út það sem tjáir þakklæti og virðingu til *Allahu Taala*. Nema leiðum þakklætis og virðingu sem sýndar hafa verið af honum, lofsamandi athafnir geta verið ærumeiðandi.

„Þannig að þakklætisskuldin og mannlegar skyldur sem manneskjur ættu að gegna og trúa á gagnvart *Allahu Taala* með hjarta, tungu og líkama voru skilgreindar af *Allahu Taala* og færð mannkyninu af ástkæra spámanni hans (*sall-Allahu Taala alayhi wa sallam*)! Þær mannlegar skyldur sem hann sýndi og fyrirskipaði eru kallaðar ***Íslam***. Maður þakkar honum með því að fylgja því sem spámaður hans kenndi. *Allahu* Taala hvorki líkar við eða tekur við þökkum eða tilbeiðslu sem er í mótsögn eða utan þessa leiðar. Vegna þess að það er margt sem mönnum þykir gott eða fallegt sem Íslam hafnar og telur ljótt.

„Þannig, með því að þakka *Allahu Taala*, ætti fólk sem hefur rökhugsun að aðlaga sig að *Hadrat* Muhammad (*alayhis-salam*). Leið hans kallast **Íslam**. Sá sem fylgir Múhameð (*alayhis-salam)* er kallaður **múslimi**. Að þakka *Allahu Taala*, það er að fylgja Múhameð (*alayhis-salam*), er kallað ***ibada*** (dýrkun). Íslamskar kenningar eru tvíþættar: trúarlegar og vísindalegar. [3] Trúarkenningar eru einnig í tveimur hlutum:

„1) Kenningar sem verður að trúa utanbókar, kallaðar ***usul ad-Din*** eða kenningar um ***iman***. Í stuttu máli þýðir ***iman*** að trúa sex grundvallaratriðum sem Múhameð kenndi (*alayhis-salam*), að samþykkja Íslam og forðast að segja og nota merki um vantrú (*kufr*). Sérhver múslimi verður að læra merki vantrúar og forðast að nota þau. Maður með *iman* er kallaður **múslimi** .

„2) Kennsla um helgisiði sem þarf að framkvæma og um þær sem líkami og hjarta má ekki forðast. Kenningar sem þarf að framkvæma kallast ***fard*** og það sem skipað er að forðast er kallað ***haram***. Þessar kenningar eru kallaðar ***furu ad-Din*** eða ***al-ahkam al-Íslamiyya*** eða **íslamskar kenningar.**

[Að segja *kalimat at-tawhid* með því að trúa merkingu þess er það fyrsta sem hver einstaklingur þarf að gera. *Kalimat at-tawhid* er „ ***La ilaha illa'llah Muhammadun Rasulullah*** ," og það þýðir: „ *Allahu Taala* er til og er einn. Múhameð (*alayhis-salam*) er spámaðurinn sendur af *Allahu Taala*. Að trúa þessari staðreynd þýðir að „hafa *iman*" og „að verða múslimi." Sá sem hefur *iman* er kallaður „***Mumin*** (trúaður)" og „**múslimi."** *Iman* verður að vera samfelldur. Þess vegna er nauðsynlegt að forðast að gera athafnir sem valda vantrú og nota hluti sem tákna vantrú.

[3] Siðbótamenn Íslam segja að trúarbragðafræðikennsla sé kölluð „skólaspeki" og vísindakenningar kallaðar skynsemishyggja.

Quaran ***al-Karim*** er *Kalam al-Ilahi* (guðlegt tal, orð *Allahu Taala*). *Allahu Taala* sendi *Kóraninn al-Karim* til Múhameðs (*alayhis-salam*) í gegnum erkiengilinn *Jabrail* (Gabriel, *alayhis-salam*). Orðin í *Kóraninum al-Karim* eru á arabísku og þau voru send í *ayat*s (setningar, staðhæfingar eða vers), stöfum og orðum raðað saman af *Allahu Taala*. Merkingin sem þessi bókstafir og orð bera með sér eru *Kalam al-Ilahi*. Þessir stafir og orð eru kallaðir ***Kóraninn al-Karim***. Merkingarnar sem birta *Kalam al-Ilahi* eru líka *Kóraninn al-Karim.* Þessi *Kóran al-Karim* sem er *Kalam al-Ilahi* er ekki vera. Það er eilíft í fortíðinni og eilíft í framtíðinni, líkt og aðrir eiginleikar *Allahu Taala*. Einu sinni á hverju ári myndi *Jabrail* (*alayhis-salam*) heimsækja til að endursegja, í sömu röð og þeir höfðu verið skráðir í ***Lawh al-mahfuz*** (staður þar sem guðleg þekking er skráð í eilífri fortíð), Sá hluti Kóransins *al-Karim* sem hfur þegar verið opinberaður og spámaður okkar myndi endurtaka það. Árið þegar spámaðurinn ætlaði að heiðra eftirlífið, heimsótti *Jabrail* (*alayhis-salam*) hann tvisvar og fór með allan *Kóraninn al-Karim*. Spámaðurinn okkar og flestir *Sahaba* höfðu lagt *Kóraninn al-Karim á minnið* að öllu leyti. Fyrir áramót, þegar hann heiðraði eftirlífið með sinni blessuðu veru, leiddi Abu Bakr as-Siddiq, kalífinn, saman þá sem höfðu lagt Kóraninn *al-Karim á minnið* og eftir að hafa safnað saman þeim hlutum sem þegar höfðu þegar verið skrifaðir niður, lét nefnd skrifa niður allan *Kóraninn al-Karim*. Þannig varð til skriflegt eintak sem kallast ***mus'haf*** **.** Þrjátíu og þrjú þúsund *Sahabis* náðu samstöðu um að hver stafur í því afriti væri á sínum rétta stað.

Orð Múhameðs (*alayhis-salam*) eru kölluð ***Hadith ash-Sharif*** (ft.***hadith sharif*****)** . Hadith *sharif* með merkingu eftir *Allahu Taala* en með orðum eftir Múhameð (*alayhis-salam*) er kallaður ***hadith qudsi***. Það eru til margar bækur *Hadith*. Bækurnar eftir ***Al-Bukhari*** og **múslima** eru þekktastar.

Af skipunum *Allahu Taala* eru kenningar sem trúa má kallast ***ima***; þær sem verður að framkvæma eru kallaðar ***fard*** og bönn kallast ***haram***. *Fard* og *haram* er kallað ***ahkam al-Íslamiyya*** (reglur Íslam). Sá sem trúir ekki einu sinni á eina af íslömsku kenningunum er kallaður ***kafir*** (vantrúaður á íslamska trú).

Annað nauðsynlegt atriði fyrir mann að gera er að hreinsa hjartað sitt. Orðið „hjarta“ hefur tvær merkingar. Holdið í brjósti okkar er kallað „hjarta“ af næstum öllu fólki. Hjarta í þessum skilningi er líka til í dýrum. Annað „hjartað“ er hið ósýnilega, andlega hjarta sem dvelur í hinu efnislega hjarta. Þetta annað hjarta er einnig kallað „hjarta.” Það er þetta hjarta sem skrifað er í í trúarbækur. Þetta hjarta er staður íslamskra kenningar. Það er þetta hjarta, aftur, sem trúir eða trúir ekki. Hjarta sem trúir er hreint. Hjarta sem trúir ekki er óhreint og er „dautt.” Það er fyrsta skylda okkar að hreinsa hjartað með því að leggja hart að sér. Tilbeiðsla, sérstaklega með því að framkvæma trúarlegar athafnir (*salat*) og biðja um fyrirgefningu (*istighfar*), hreinsar hjartað. Að fremja *haram* gerir hjartað skítugt. Blessaður spámaðurinn okkar sagði: „**Segðu „*Astaghfirullah*“ oft! Ef maður heldur áfram að segja það, verndar *Allahu Taala* mann gegn öllum veikindum og hamförum. Hann sendir næringu frá stöðum sem maður á alls ekki von á** .„*Istighfar“* þýðir að segja, „***Astaghfirullah“*** (Megi *Allahu Taala* fyrirgefa mér!) Til þess að bænin sé samþykkt þarf sá sem biður að vera múslimi, iðrast synda sinna og fara með bænina vitandi merkingu hennar og trúa henni. Bænir sem beðnar eru með myrkvuðu hjarta verða ekki samþykktar. Einnig, ef maður biður þrisvar sinnum og heldur áfram að framkvæma hinar fimm daglegu bænir/trúarlegu athafnir (*salat)*, verður hjarta manns hreint og byrjar að fara með bænina sjálfkrafa. Bæn sem aðeins er sögð með munninum en án hjartans verður að engu.

Trúarkenningarnar sem íslemsk trúin lýsir yfir eru þær kenningar sem skrifaðar eru í bókum fræðimanna *Ahl as-Sunnu*. Maður verður vantrúaður ef maður trúir ekki, meðal kenninga um *iman* (viðhorf) og *Íslam* (siðir) sem fræðimenn *Ahl as-Sunna miðla*, á einhverju ***nass*** (almennt orð fyrir *ayat karima* eða *hadith sharif*) með opni merkingu. Maður verður kallaður hræsnari (***munafiq***) ef maður leynir vantrú sinni. Maður er kallaður ***zindiq*** ef maður bæði felur vantrú sína og þykist vera múslimi og reynir þar með að blekkja múslima. Vantrú sem stafar af rangtúlkun á *nass* með óljósri merkingu veldur því ekki að maður verður vantrúaður, heldur það ef maður víkur frá sannri leið *Ahl as-Sunnu* mun maður fara til helvítis. Vegna trúar slíks einstaklings á *nass* með opna merkingu, mun viðkomandi ekki vera að eilífu í pyntingum, vera bjargað frá helvíti og flutt í paradís. Fólk af þessu tagi er kallað villutrúarmenn (***ahl al-bida***) eða hópur villutrúar (***dalala***). Sjötíu og tveir villutrúarhópar hafa komið fram. Ekkert af tilbeiðsluathöfnum, velþóknun eða þjónustu við mannkynið sem þetta fólk eða vantrúaðir hafa framkvæmt mun vera ásættanlegt eða mun gera þeim gott í eftirlífinu. Múslimar með rétta trú eru kallaðir ***Ahl as-Sunnat wal-Jamaa*** eða **súnní.** Súnní-múslimar eru ólíkir á fjóra vegu *madhhab* (sjá bls. 69-70) hvað varðar tilbeiðsluathafnir sínar. Fylgjendur hvers kyns af *madhhabunum* fjórum vita líka að fylgjendur hinna þriggja *madhhabanna* tilheyra einnig *Ahl as-Sunna* og þeir elska hvor annan. Sá sem er ekki í neinum af þessum fjórum *madhhab* er ekki súnní múslimi. Sá sem er ekki *Ahl as-Sunna* er annað hvort vantrúaður eða villutrúarmaður.[4]

Ef einstaklingur sem framkvæmir tilbeiðsluathafnir samkvæmt einum af fjórum *madhhab* iðrast eftir að hafa drýgt syndir eða gert mistök í þeim tilbeiðsluathöfnum, verður viðkomandi fyrirgefið. Ef maður iðrast ekki gæti *Allahu Taala*, ef hann vill, fyrirgefið og gæti aldrei komið viðkomandi í helvíti. Ef *Allahu Taala* vill mun hann pynta þá manneskju eins mikið og drýgðar syndir viðkomandi eiga skilið en síðar mun viðkomandi verða leystur undan pyndingum. Sá sem trúir ekki einu sinni einni af þeim skýru kenningum sem vitað er að sé í meginatriðum trúað í Íslam, það er sem er þekkt jafnvel af ómenntuðu fólki, mun verða fyrir eilífum pyntingum í helvíti. Sá maður er kallaður vantrúaður (***kafir***) eða fráhvarfsmaður (***murtadd***).

Það eru tvær tegundir af vantrúuðum: hinn *vantrúaði* með opinberun, himneskri bók og sá sem er án bókar. Ef einstaklingur sem á múslimskra foreldra yfirgefur síðar Íslam og verður vantrúaður er sá einstaklingur kallaður villitrúarmaður (***murtadd***). Ibn Abidin (*rahimah-Allahu Taala*) skrifaði í efninu um ‘þá sem hjónaband er ógilt vegna fjölgyðistrúar: ,,*Murtadd*s, *mulhid*s, *zindiq*s, elddýrkendur (*Majusi*s), skurðgoðadýrkendur, forngrískir heimspekingar, *munafiq*, fylgjendur þeirra 72 villutrúarhópa í Íslam, þar sem villutrú þeirra þróaðist yfir í vantrú. Brahmínar, búddistar, Batiniyya, Ibahatis og Duriz (drusar) eru allir vantrúaðir án himneskra bóka." KOmmúnistar og frímúrarar eru líka vantrúaðir án himneskra bóka. Þeir gyðingar og kristnir sem trúa á Tawrat (frumrit Torah/Gamla testementisins) og Injil (Frumrit biblíunnar/Nýja testamentsins), hinar opinberuðu himnesku bækur sem síðar var breytt og spillt, eru vantrúaðir með bækur. Ef þessir vantrúuðu trúa því að það sé eiginleiki guðdómleika í veru, verða þeir fjölgyðingstrúarmenn (mushriks, fólk af

[4]Þetta er skrifað í ***The Letters (Al-Maktubat)*** *Al-Imam ar-Rabbani*, sérstaklega í 286. bréf fyrsta bindis, sem og í athugasemd at-Tahtawi við bókina ***Ad-Durr al-mukhtar*** (kafli sem ber titilinn Zabayikh) og í ***al-Basair li-munkiri t-tawassuli bi ahli l-maqabir*** með skjölum. Tvær síðustu bækurnar eru á arabísku. Sú síðasta, sem var upphaflega skrifuð og prentuð á Indlandi, hefur verið endurgerð af Hakikat Publishing í Istanbúl með viðbótum nokkrum sinnum frá 1975/1395.

shirk). Sifat adh-Dhatyya og ***Sifat adh-Dhatiyya*** og ***Sifat ath-Thubutiyya*** *Allahu Taala* eru kallaðir eiginleikar guðdómsins (***Uluhiyya***).

Vantrúaður, með eða án himneskrar bókar, sem aðhyllist Íslam verður almennilegur múslimi án syndar og sleppur við að fara til helvítis, en þessi manneskja verður að verða súnní múslimi. Að gerast **súnní-** múslimi þýðir að lesa og læra bók sem skrifuð er af einum af fræðimönnum *Ahl as-Sunnu* og aðlaga Iman manns, athöfnum og orðum að því sem maður lærir af þeirri bók. Í heiminum er það skilið af skýrum orðum manns sögð án *darura* (sterk nauðsyn eða árátta) og gjörðir hvort maður er múslimi eða ekki. Það verður ákveðið við síðasta andardráttinn ef maður fer í næsta heim með *iman*. Ef karl eða kvenkyns múslimi með alvarlegar syndir iðrast af hreinu hjarta, verða syndir þeirra örugglega fyrirgefnar, verða syndlausar og hreinar. Það er útskýrt ítarlega í bókum *ilm al-hal* (til dæmis á bls. 5 í þessum texta og í ***Endless Bliss***) hvað iðrun (***tawba***) er og hvernig á að iðrast.]

IMAN OG ÍSLAM

Í þessari bók, ***Itiqad-nama***, verður *hadith sharif* útskýrt, þar sem spámaðurinn (*sall-Allahu alayhi wa sallam*) sagði frá ***Iman*** og ***Íslam***. Ég vona að með blessun að þessari *hadith sharif*, verði trú múslima fullkomnuð [styrkt] og þar með þeir öðlist frelsun og hamingju. Aftur vona ég að það verði til þess að ég, Khalid [*quddisa sirruhu*], sem syndir hans eru svo margar, verði bjargað.

Megi *Allahu Taala*, sem ég hef þá fallegu trú á, að hann þurfi ekkert og að greiðar hans og blessanir séu svo ríkulegar og sá sem vorkennir mannskepnunum svo mikið, fyrirgefi þessum aumingja Khalid, þar sem að stofninn hans er svo lítill og hjartað svo svart, fyrir óviðeigandi orð mín og sætti sig við ófullkomnu tilbeiðsluathöfn mína. Megi *Allahu Taala* vernda okkur gegn illsku og lygum hins svikula Satani [og gegn því að láta blekkjast af fölskum, röngum orðum og skrifum óvina Íslams] og gera okkur hamingjusöm! Hann er miskunnarsamastur, hinna miskunnarsömu og örlátastur hinna örlátu.

Eins og fram hefur komið af íslömskum fræðimönnum, þarf sérhver karlkyns eða kvenkyns múslimi sem hefur orðið ábyrgur (***mukallaf;*** sá sem hefur náð þeirri háttvísi/ *aqil* og unglingsárum / *baligh*) [með öðrum orðum að viðurkenna og þekkja *Allahu Taala*] að þekkja og trúa á ***as-Sifat adh-Dhatiyya***[5] (Persónulegir eiginleikar) og ***as-Sifat ath-Thubutiyya*** frá *Allahu Taala* rétt. Það er það sem er fyrst og fremst skylda (*fard*) fyrir alla. Að vita ekki, er ekki afsökun; það er synd. Ég, Khalid ibn Ahmad al-Baghdadi, skrifa þessa bók ekki til að sýna öðrum yfirburði og þekkingu eða til að verða frægur heldur til að skilja eftir áminningu, þjónustu. Megi *Allahu Taala* hjálpa til við að auðmýkja Khalid og alla múslima með krafti hans og í gegnum hina blessuðu sál spámannsins hans! *Amen*!

Allt annað en *Allahu Taala* er kallað ***ma-siwa*** eða ***alam*** (alheimurinn). Fólk kallar það **"náttúru"** núna. Allar verur heimsins voru ekki til. Allahu Taala er sá sem hefur skapað þær allar. Þær eru allar ***mumkin*** og ***hadíth*** .[6] Hadîth *ash-Sharif*, "***Allahu Taala*** **var til; ekkert annað var til**" ,segir þessi staðreynd.

Önnur sönnunargögn sem sýna að verur eru *hadith* er sú staðreynd að þær eru að umbreytast og breytast stöðugt. Allt er að breytast; hins vegar ætti sumt *qadim* (án upphafs, eilíft í fortíðinni) aldrei að breytast. *Adh-Dhat* frá *Allahu Taala* og eiginleikar hans eru *qadim* og þeir breytast aldrei.[7] Hann gerir breytingar á verum og umbreytingarferli þeirra. Þær geta

---

[5]Eiginleikarnir sex sem eru sérstakir fyrir *adh-Dhat* (sjálf, kjarni, persóna eða persónuleiki) *Allahu Taala* eru kallaðir ***as-Sifat adh-Dhatiyya.*** Þeir eru ***al-wujud***, tilvist *Allahu Taala* sjálfur; ***al-Qidam***, að vera án upphafs og eilífur í fortíðinni; ***al-Baqa***, sem er til endalaust og mun alltaf vera til; ***al-Wahdaniyya***, sem hefur engan maka, eða jafningja á nokkurn hátt ***al-Mukhalafatun lil-hawadith***, að vera ólíkur öllum skepnum; og ***al-Qiyamu bi nafsihi***, sjálfsvernd *Allahu Taala,* að ætlast einskis fyrir eilífa tilveru. Engin skepna hefur einhvern af þessum sex eiginleikum og engin tengsl við þá. Sumir íslamskir fræðimenn töldu að *al-Mukhalafatun lil-hawadith* og *al - Wahdaniyya* væru þeir sömu og að fjöldi *as-Sifat adh-Dhatiyya* væru því fimm.

[6]Táknið ^ yfir sérhljóði gerir framburð þess langan. Orðið *hâdith* með þessu tákni yfir fyrsta sérhljóðinu hefur aðra merkingu en 'hadîth' með tákninu yfir öðru sérhljóði sem þýðir 'orðatiltæki' Múhameðs spámanns (*alayhis-salam*). Vegna mikillar notkunar þess er 'hadîth' skrifað sem ' *hadith* ' í þessum texta. Hér þýðir ***mumkin*** „það sem getur orðið til úr því sem er ekki til og getur orðið að engu á meðan það er til", og ***hâdith*** þýðir „það sem *varð* til á meðan það var ekki til; það varð til síðar."

[7]Hins vegar, breytist ástand efna í líkamlegum viðburðum. Í efnahvörfum breytist kjarni eða uppbygging efna. Við sjáum hluti eða efni hætta að vera til og umbreytast í önnur efni. Í dag, í frumeindabreytingum og kjarnahvörfum, sem hafa nýlega verið uppgötvuð, hættir efnið eða frumefnið líka að vera til og breytist í orku.

ekki komið frá eilífðinni í fortíðina. Þær ættu að eiga sér upphaf og verða til úr frumefnum eða efnum sem hljóta að hafa orðið til úr engu.

Önnur sönnun fyrir því að alheimurinn er *mumkin*, það er að segja, hann varð til úr engu, er að verur, eins og við sjáum, eru *hâdith*; það er, að þær hafa komið inn í tilveruna úr engu.

Það eru tvær verur: ***mumkin*** og ***Wajib* [*al-wujud*]** .[8] Ef aðeins *mumkin* væri til, eða ef *Wajib al-wujud* væri ekki til, væri ekkert til. [9] Vegna þessa gat *mumkin* ekki orðið til eða haldið áfram að vera ein og sér. Ef eitthvert vald hefði ekki haft áhrif á það hefði það aldrei orðið til. Þar sem *mumkin* gat ekki skapað sig sjálft; Gæti það heldur ekki ekki búið til önnur *mumkin*. Það sem hefur skapað *mumkin* verður að vera *Wajib al-wujud*. Tilvist alheimsins sýnir að skaparinn sem skapaði það úr engu er til. Svo, hinn einstaki skapari allra vera sem eru *mumkin*, er eini *Wajib al-wujud* án þess að vera *hâdith* eða *mumkin*, en er alltaf til og eilíf. „*Wajib al-wujud*" þýðir að tilvist þess er ekki frá einhverju öðru heldur frá sjálfu sér, það er að það er alltaf til sjálft og er ekki búið til af einhverju öðrum. Væri þetta ekki raunin, þá þyrfti þetta að vera skepna (*mumkin* og *hâdith*) búin til af einhverjum öðrum. Þetta er þvert á það sem ályktað er hér að ofan. Á persnesku þýðir „***Khud*"** [notað sem nafn á *Allahu Taala*] þýðir „alltaf sjálft-til, eilíft í fortíðinni."[10]

Við sjáum að flokkar þess að vera eru í ótrúlegri röð og vísindin hafa uppgötva ný lögmál af þessari röð á ári hverju. Skapari þessarar reglu verður að vera **Hayy** (Allur-lifandi), **Alim** (Alvitur), **Qadir** (Almáttugur), **Murid** (Allur-viljugur), **Sami** (Al-heyrandi), **Basir** (Sér-allt), **Mutakallim** (Al-talandi) og **Khaliq** (Skapari),[11] vegna þess að dauði, fáfræði, ófærni, árátta, heyrnarleysi, blinda og málleysi eru allt gallar og ófullkomleikar. Það er ómögulegt að slíkir gallaðir eiginleikar séu til í *Allahu Taala* sem hefur skapað þennan alheim (*alam*) eða sköpun (*kainat*) í þessari röð og sem verndar þá gegn tortímingu.[12]

Þar að auki sjáum við einnig ofangreinda átta eiginleika fullkomnunar [kallað ***as-Sifat as-Subutiyya*** að hluta til] í verum. *Allahu Taala* skapaði þá í verum. Ef þessir eiginleikar voru ekki til í honum, hvernig gat hann skapað þá í verum? Ef þessir eiginleikar væru ekki til í honum, væru þessar skepnur honum æðri.

---

[8]„Wujud" þýðir „að vera til í tilverunni." Það eru þrjár tegundir af tilveru. Sú fyrsta er ***Wajib al-wujud***, nauðsynlega tilveran. Hann er alltaf til. Hann hefur aldrei verið enginn áður, né mun hann hætta að vera til í eilífri framtíð. Aðeins *Allahu Taala* er *Wajib al-wujud* . Önnur er ***mumtani al-wujud***, sem getur ekki verið til. Það ætti alltaf að vera ekki til. Slíkt er félagi *Allahu Taala*; það er annar guðsfélagi *Allahu Taala* eða sem líkist *Allahu Taala* getur aldrei verið til. Sá þriðji er ***mumkin al-wujud***, sem gæti verið til eða ekki. Svo er alheimurinn og allar verur án undantekninga. Andstæðan við wujud er ***„adam"*** (ekki til). Allar verur sem voru í *„adam*" voru engar, áður en þær urðu til.

[9]Því það er breyting, atburður, að verða til af tilvistarleysi, og samkvæmt þekkingu okkar í eðlisfræði, til þess að breyting geti átt sér stað á hlut, þarf ytri kraftur að beita hlutnum, sem uppspretta hans verður að vera á undan hlutnum.

[10]Nánari upplýsingar er að finna í kaflanum „Allah er til og er einn" bls. 92.

[11]Þetta eru átta eiginleikar ***as-Sifat ath-Thubutiyya*** frá *Allahu Taala*, sem, fyrir utan að vera til í *Allahu Taala*, eru að hluta til líka í verum.

[12]Sérhver vera, frá atómi til stjarna, hefur verið sköpuð með einhverjum útreikningum og lögmálum. Reglufestan í þekktum lögmálum eðlisfræði, efnafræði, stjörnufræði og líffræði vekur athygli mannshugans. Jafnvel Darwin varð að segja að þegar hann hafði hugsað um röð og viðkvæmni í uppbyggingu augans hefði honum liðið eins og hann yrði brjálaður. Loft er blanda af köfnunarefni (78%), súrefni (21%) og lofttegundum (óvirk) gösum (1%). Það er blanda, ekki efnasamband. Ef súrefnisinnihald væri meira en 21 prósent myndi það brenna lungun okkar. Væri það minna en það magn, myndi það ekki geta brennt næringarefnin í blóði. Það væri ómögulegt fyrir menn og dýr að lifa. Þetta hlutfall, 21, breytist hvergi, ekki einu sinni þegar rignir og þetta er aftur, mikil blessun. Sýnir það ekki tilvist, kraft og náð *Allahu Taala* ? Bygging augans er bara ekkert í samanburði við þetta undur. Er það nokkurn tíma mögulegt að sá sem hefur búið til öll lögmál, viðkvæma útreikninga og formúlur sem kenndar eru sem vísindaleg þekking hafi gallaða eiginleika?

Við ættum líka að bæta því við að skapari alls ætti að búa yfir öllum þeim eiginleikum fullkomnunar og yfirburðar og engum eiginleikum skorts, þar sem að sá sem er gallaður getur ekki verið skaparinn (*Khuda*).

Burtséð frá þessum sanngjörnu sönnunargögnum, hefur *ayat* og *hadith* útskýrt að *Allahu Taala* hafi fullkomna eiginleika. Því er óheimilt að efast um það. Efi veldur vantrú. Ofangreindir átta fullkomnir eiginleikar eru kallaðir ***Sifat ath-Thubutiyya***. *Allahu Taala* hefur alla átta fullkomnu eiginleikana. Það er enginn galli, röskun eða breyting á persónu hans, eiginleikum eða verkum. Sifat ***adh-Dhatiyya*** og ***Sifat ath-Thubutiyya*** er kallað eiginleikar guðdómsins ***(Uluhiyya)***. Ef maður trúir því að vera búi yfir eiginleika guðdóms, verður maður fjölgyðistrúarmaður (***mushrik***).

GRUNDVALLARATRIÐI *ÍSLAM*

Með náð *Allahu Taala*, sem heldur öllum verum í tilveru á hverju augnabliki, sem er alltaf til staðar og hefur umsjón með og veitir alla greiða og gjafir, nú byrjum við að útskýra blessað orð spámannsins okkar (*sall-Allahu alayhi wa sallam*).

Okkar ástkæri yfirmaður *Hadrat* Umar ibn al-Khattab (*radiy-Allahu Taala anh*), sem var hetjulegur leiðtogi múslima, einn af æðstu félögum spámannsins og frægur fyrir sannleiksgildi sína, sagði:

> „Þetta var svona dagur að nokkur okkar, félagarnir, vorum í návist og þjónustu *Rasulullah* (*sall-Allahu alayhi wa sallam*).“ Þessi dagur, þessi stund, var svo blessuð, svo dýrmætur dagur að maður gat varla fengið tækifæri til að lifa hann aftur. Þann dag féll það í hans hlut að vera heiðraður með því að vera í félagsskap spámannsins og nálægð hans og sjá blessað andlit hans sem var matur, ánægja og huggun fyrir sálir. Til að undirstrika gildi og heiður þess dags sagði hann: „Þetta var svona dagur...“ Gæti verið annar tími sem er jafn heiður og dýrmætur og sá tími sem það fellur í hlut manns að sjá *Jabrail* (*alayhis-salam)* í gervi manneskju, heyra rödd hans og heyra þá þekkingu sem menn þurfa eins fallega og skýra og mögulegt er frá munni *Rasulallah* (*Allah) sallam*)?
>
> „Á þeirri stundu kom maður nálægt okkur eins og þegar fullt tungl rís. Fötin hans voru skjanna hvít og hárið mjög svart. Ummerki um ferðalag eins og ryk og svita sáust ekki á honum. Ekkert okkar meðal *Sahaba* spámannsins (*sall-Allahu alayhi wa sallam*) þekkti hann, það er að hann var ekki einn af þeim sem við höfðum séð eða þekkt áður. Hann settist niður í návist *Rasulullah* (*sall-Allahu alayhi wa sallam*). Hann lagði hné sín nálægt blessuðum hnjám spámannsins.“ Þessi manneskja, í gervi manneskju, var engill að nafni *Jabrail*. Þó að leið hans til að sitja virtist ekki samrýmast mannasiðum (*adab*), sýndi það okkur mjög mikilvæga staðreynd: við að læra trúarlega þekkingu á feimni ekki heima, né varð stolt eða hroki meistari. Með þessari hegðun vildi *Hadrat Jabrail* sýna *Sahaba* að allir ættu að spyrja hvað þeir vildu vita um Íslam frjálslega frá kennurum án þess að vera feimnir, því það ætti ekki að vera feimni við að læra Íslam eða vandræði við að framkvæma, kenna eða læra skyldur sínar gagnvart *Allahu Taala*.

„Þessi gjöfula manneskja lagði hendur sínar á blessuð hné *Rasulullah* (*sall-Allahu alayhi wa sallam*). Hann spurði *Rasulullah*: „**Ó sendiboði Allah! Segðu mér hvað Íslam er og hvernig á að vera múslimi**'."

Bókstafleg merking ***Íslam*** er „að gefast upp í undirgefni." *Rasulullah* (*sall-Allahu Taala alayhi wa sallam*) útskýrði að orðið „***Íslam"*** væri nafn á [hópunum] fimm grunnþáttum í trúarbrögðum Íslams, sem eru:

1. *Rasulullah* (*sall-Allahu alayhi wa sallam*) sagði að fyrsta grundvallaratriði *Íslams* væri „ **að segja *kalimat ash-shahada***" (vitnisburður); það er að segja að maður ætti að segja: „**Ashhadu an la ilaha illa'llah wa ashhadu anna Muhammadan abduhu wa *rasul*uh**." Með öðrum orðum, andlega þroskuð manneskja sem er komin á kynþroskaaldur og getur talað þarf að segja: **„Á jörðu og á himnum er ekkert né neinn nema *Allahu Taala* sem á rétt á að vera tilbeðinn og sem er verðugur guðdóms. Hinn raunverulegi guðdómur er *Allahu Taala* einn. Hann er *Wajib ul-wujud*. Alls konar yfirburðir eru til í honum. Enginn galli er í honum. Hann heitir Allah"** og að trúa á þetta af öllu hjarta. Sömuleiðis ætti maður að segja og trúa: „ **Göfugasta manneskja að nafni Muhammad *ibn*** [sonur] **Abdullah** sem hafði rósótt, hvítrauðleitt, bjart og yndislegt andlit með svört augu og brúnir, blessað breitt enni og fallega framkomu, skuggi hans féll aldrei til jarðar og var mjúkur og var kallaður arabískur vegna þess að hann var fæddur í Mekka af Hashemítum. **Er manneskjan og sendiboðinn sendur af *Allahu Taala.*** Móðir spámannsins var *Hadrat* Amina *bint* (dóttir) Wahab. Fæðing hans í Mekka heiðraði heiminn [í dögun mánudagsins 20. apríl, árið 571]. Þegar hann varð fertugur var honum tilkynnt að hann væri spámaðurinn [mánudagur, Ramadan 17, 610]. Það var nefnt ár „***Bitha***" (spámaður er sendur til að kalla fólk á rétta leið). Eftir þetta bauð hann fólki til Íslam í Mekka í þrettán ár. Síðan flutti hann (*Hijra*, Hegira) til Medina að stjórn *Allahu Taala*. Þaðan dreifði hann Íslam alls staðar. Tíu árum eftir *Hijra,* dó hann í Medina 8. júlí 632 (mánudagur, *Rabi al-Awwal* 12).[13]

2. Annað af fimm grundvallaratriðum *Íslam* er „ **framkvæmd salat** *(*siðarbænir) **þegar tíminn kemur"** fimm sinnum á dag og að uppfylla *fard* þess. Það er *fard* fyrir alla múslima að framkvæma ***salat*** fimm sinnum á dag innan tiltekins tíma hverrar bænar og vita að það er framkvæmt innan tiltekins tíma**.** Með því að fylgja dagatölum sem eru ranglega útbúin af fáfróðum eða *la-madhhabi* (Fylgir ekki neinu af fjórum *madhhab*; ekki súnnítum) er það mikil synd að framkvæma *salat* fyrir skilgreindan tíma og *salat* sem framkvæmt er sem slíkt er ekki gilt. Þetta veldur einnig því að upphafs *sunna* skipting *hádegisbænarinnar* og *fard* skipting sólarlagsbænarinnar er framkvæmd innan tíma *karaha* (tímabil þar sem *salat* er syndsamlegt). Tími fyrir *salat* er skilinn með því að muezzin (*muadhdhin*, manneskja sem kallar múslima til *salatsins*) kallar *adhan* (kalla til *salat*).[14] Salatið verður að framkvæma með því að huga að

[13]Samkvæmt sagnfræðingum gekk spámaðurinn inn í hellinn við Sawr-fjallið kvölds fimmtudagsins 27. mánaðarins *Safar* á gregoríska ári 622, á meðan hann flutti (*Hijra*) frá *al-Makkat al-Mukarrama* (heiðruð borg Mekka, fæðingarstaður Múhameðs *alayhis-salam*) til *al-Munadinat al-Munaww* borgar (Il-Munadinat althe Al-Manaww). Hann yfirgaf hellinn á mánudagskvöldi og fór inn í Quba, sem er fjórðungi nálægt Medina, mánudaginn 8. mánaðarins *Rabi ul-awwal* (20. september á gregoríska tímatalinu og 7. september á júlíanska tímatalinu). Þessi gleðidagur varð upphafið að *Hijri* (af *Hijra*) sólardagatali múslima (*Shamsi*). Upphaf *Hijri* sólardagatalsins sem sjítar tóku upp hafði verið sex mánuðum fyrir þetta; það er að segja að hún byrjar á *Nawruz*-hátíð elddýrkendur vantrúaðra (*Majusi*s, Zoroastrians, Parsees, Mazdean) þann 20. mars. Spámaðurinn dvaldi í Quba þar til á fimmtudegi, þegar lengd dagsins varð jöfn næturlengd um allan heim, og yfirgaf fjórðunginn á föstudegi og fór inn í Medina sama dag. Upphaf mánaðarins *Muharram* sama ár (föstudaginn 16. júlí) var samþykkt sem upphaf *Hijri* Lunar (*Qamari*) dagatalsins. Hijri *sólarárið* þar sem gregorískt ár byrjar er 622 árum styttra en það nýja ár, og gregoríska árið sem *Hijri* sólarárið byrjar á er 621 ári lengra en það nýja ár.

[14] Að tjá sig um það af vantrúuðum eða villutrúarmönnum eða í gegnum hátalara er ekkki kallað adhan al-Muhammadi („kall Múhameðs" til bænarinnar (salat)).

fards, *wajib*s og *sunna*s [ýmsar reglur innan hvers *salat*] áður en ákveðinn tími þess er liðinn og að leggja hjartað undir *Allahu Taala*. Í *Kóraninum al-Karim* eru helgisiðarbænir kallaðar „ ***salat*** **“** , sem þýðir að fólk biður, englar segja *istighfar* og *Allahu Taala* sýnir samúð. Í Íslam þýðir ***salat*** að gera ákveðnar aðgerðir og lesa ákveðna hluti úr minni eins og skrifað er í bókum *ilm al-hal* . *Salat* er hafið með ***takbir al-iftitah*** með því að segja orðin „***Allahu akbar“*** þar sem hendur, fyrir karlmenn, eftir að hafa verið hækkaðar upp að eyrum, eru spenntar undir naflanum og þegar þær, fyrir konur, eftir að hafa verið hækkaðar upp að axlarhæð, eru settar yfir brjóstin. Henni er lokið með því að heilsa [***salam,*** segja *„as-salamu alaykum wa rahmatu'llah*”] einu sinni á meðan höfuðinu er snúið til hægri og einu sinni til vinstri öxl í lok síðustu sitjandi stöðu.

3. Þriðja af fimm grundvallaratriðum *Íslam* er „**að gefa *zakat* af eignum sínum.”** Bókstafleg merking *zakat* er "hreinleiki, lofa og verða góður og fallegur. „Í Íslam þýðir ***zakat*** "fyrir þann sem hefur eignir af *zakat* meira en þarfir manns og á upphæð sem er eða yfir þeim ákveðnu mörkum sem kallast ***nisab*** að aðskilja ákveðið magn af eignum sínum og gefa það þeim múslimum sem eru skilgreindir í *Kóraninum al-Karim* án þess að skamma þá.” *Zakat* er gefið sjö tegundum af fólki. Það eru fjórar tegundir af *zakat* í öllum fjórum *madhhab*s: *zakat* af gulli [þar á meðal jafngildi peningaseðla] og silfur, *zakat* af viðskiptavörum, *zakat* af fjórfættum sláturdýrum sem beit á ökrunum í meira en hálft ár og *zakat* af uppskeru sem fæst úr jarðvegi. Þessi fjórða tegund af *zakat*, sem kallast ***ushr***, er greidd um leið og uppskeran er uppskorin. Hinir þrír fá greitt einu ári eftir að þeir ná nisab upphæðinni.

4. **„Fasta (*sawm*) á hverjum degi í Ramadan mánuðinum“** er fjórða grundvallaratriði *Íslam.* Fasta er kölluð „ ***sawm***“, sem þýðir að vernda gegn þremur hlutum [á dögum] Ramadan-mánaðar eins og þeim var boðið af *Allahu Taala*: borða, drekka og samfarir. Ramadan mánuðurinn byrjar á því að sjá nýtt tungl við [vestur] sjóndeildarhringinn. Það má ekki hefjast á þeim tíma sem fyrirfram er reiknaður í dagatölum.

5. Fimmta grundvallaratriði *Íslams* er „**að framkvæma pílagrímsferð (*hajj*) af hæfum einstaklingum einu sinni á ævinni.”** Fyrir fólk sem á nóg af peningum til að fara til og koma aftur frá borginni Mekka, þar á meðal upphæð sem nægir fyrir framfærslu fjölskyldunnar sem það skilur eftir sig þar til það kemur aftur, það er *fard* að einu sinni á ævinni að framkvæma *tawaf* í kringum Kaaba og að framkvæma *waqfa* á Arafat-sléttunni, að því tilskildu að leiðin sé örugg og þau séu líkamlega heilbrigð.

„Þegar þessi manneskja heyrði þessi svör frá *Rasulullah* sagði hann: „**Ó! *Rasúl-Allah* ! Þú hefur sagt sannleikann**.” *Hadrat* Umar (*radiy-Allahu anh*) sagði að *Sahabi*s sem voru viðstaddir voru undrandi á hegðun þessa einstaklings sem spurði spurninga og staðfesti að svarið væri rétt. Maður spyr með það fyrir augum að læra það sem maður veit ekki; en að segja: „Þú hefur sagt sannleikann“ gefur til kynna að maður viti hann þegar.

Það hæsta af fimm grundvallaratriðum sem taldar eru upp hér að ofan er að segja og trúa merkingu **kalimat ash-shahada.** Það næst hæsta er að framkvæma *salat*. Við hliðina á þessu er fasta. Svo kemur *hajj*. Það síðasta er að gefa *zakat* . Það er einróma víst að *kalimat ash-shahada* er hæst. Um röð hinna fjögurra sögðu flestir fræðimenn Íslam það sama og áðurnefndi. *Kalimat ash-shahadah* var það fyrsta sem varð *fard* við upphaf Íslam. *Salat* fimm sinnum á dag varð *fard* á *Miraj* (atburður uppstigningar spámannsins Múhameðs) á tólfta ári *Bitha*, ári og nokkrum mánuðum fyrir Hegira. Fasta á Ramadan varð *fard* í Shaban-mánuði, öðru ári Hegira. Að gefa zakat varð *fard* í Ramadan mánuðinum, sama ár og fastan varð *fard* og *hajj* varð *fard* á níunda ári Hegira.

Ef maður trúir ekki, neitar að samþykkja, gerir grín að eða sýnir vanvirðingu gagnvart einhverju af þessum fimm grundvallaratriðum *Íslam*, verður maður vantrúaður (megi *Allahu Taala* vernda okkur!) Á sama hátt, sá sem samþykkir ekki neitt af því sem er einróma og skýrt er lýst yfir að sé *halal* (leyft) eða *haram* (bannað) eða sem segir *„halal“* um *„haram“* eða *„haram“* um *„halal“* er vantrúaður. Ef maður vantrúir eða mislíkar ein af óhjákvæmilega þekktum íslömskum kenningum, það er kenningum sem heyrast og þekkjast jafnvel af ómenntuðu fólki sem býr í múslimalöndum, verður maður vantrúaður.

Til dæmis að borða svínakjöt, drekka áfenga drykki, *spila fjárhættuspil* og, fyrir konu eða stúlku, sýna sig öðrum með ekkert til að hylja höfuð hennar, hár, handleggi og fætur og fyrir karlmann, sýna sig öðrum án þess að hylja hlutann milli hnés og nafla er allt *haram*. Með öðrum orðum, *Allahu Taala* hefur bannað þessar gjörðir. Hinir fjórir ekta *madhhab*s, sem útskýra skipanir og bönn *Allahu Taala*, lýstu á annan hátt hinum nánu, persónulegu líkamshlutum (***awrat)*** svæðum karlmannslíkamans sem er *haram* að horfa á eða sýna öðrum. Það er *fard* fyrir alla múslima að hylja þá hluta líkamans sem lýst er með *madhhab* sem þeir tilheyra. Það er *haram* fyrir aðra að horfa á þá sem hafa ekki hulið þessa líkamshluta. Það er skrifað í ***Kimya as-Saada*** að það sé *haram* fyrir konur og stúlkur að fara út án þess að hylja höfuð, hár, handleggi og fætur, og það er líka *haram* að fara út með þunna, skreytta, þrönga og ilmandi kjóla. Mæður þeirra, feður, eiginmenn og bræður sem gefa leyfi eða gefa samþykki fyrir því að fara út sem slík munu deila syndinni og refsingunni (*adhab*); það er að þau munu brenna í helvíti saman. Ef þau iðrast munu þau fá fyrirgefningu og verða ekki brennd. *Allahu Taala* líkar við þá sem iðrast. Á þriðja ári Hegira var heilbrigðum stúlkum sem náð höfðu kynþroska aldri og konum skipað að sýna sig ekki óskyldum (*na-mahram*) körlum. Við ættum ekki að trúa fullyrðingum breskra njósnara og því fáfróða fólki sem hefur verið fastur á því að sýna afhjúpunina fyrir opinberun *ayat* um blæju (*hijab*) sem sönnunargögn, boðorðið um blæju var búið til síðar af fræðimönnum í *fiqh*.

Sá sem segist vera múslimi verður að vita hvort allt sem maður gerir samrýmist Íslam eða ekki. Ef maður veit það ekki, þá verður maður að læra með því að spyrja einn af fræðimönnum *Ahl as-Sunna* eða með því að lesa bækur þeirra. Ef það sem maður gerir er ekki í samræmi við Íslam mun maður ekki flýja synd eða vantrú. Maður þarf að iðrast sannarlega á hverjum degi. Syndin eða vantrúin sem maður iðrast, verður örugglega fyrirgefin. Ef maður iðrast ekki mun maður borga fyrir það bæði í heiminum og í helvíti. Slíkar refsingar eru skrifaðar í ýmsum hlutum bókarinnar okkar. Músliminn sem drýgir mikla synd verður tekinn úr helvíti eftir að hafa verið brenndur eins mikið og refsingin fyrir þá synd er. Þeir sem vantrúa *Allahu Taala* og þeir vantrúuðu eða *zindiq*s sem reyna að tortíma Íslam munu brenna í helvíti að eilífu.

Hlutar líkamans sem karlar og konur eiga að hylja á meðan *salat* stendur og á hverjum stað eru kallaðir **„*awrat*“** (náin, einkasvæði)**.** Það er *haram* að sýna einkahluta sína eða skoða einkahluta annarra. Ef maður segir að það sé ekkert hugtak með nafninu *awrat* í Íslam, verður maður vantrúaður. Ef einstaklingur segir *„halal“* um eða sýnir og skilur ekki mikilvægi þess, það er að segja óttast ekki ákveðna refsingu (*adhab*) fyrir að sýna eða horfa á svæði sem er *awrat* samkvæmt einróma (*ijma*) allra fjögurra *madhhabs*, verður viðkomandi vantrúaður. Sem slík eru konur að sýna *awrat* svæðin sín eða syngja eða segja ***Mawlid*** meðal karla. Í Hanbali *madhhab* er svæðið milli nára og hnés karlmannslíkamans ekki *awrat*.

Sá sem segir að hann eða hún sé múslimi þarf að læra og leggja áherslu á grundvallaratriði *iman* og *Íslams* auk þeirra boðorða (*fard*s) og banna (*haram*s) sem

voru tilkynnt einróma af fjórum *madhhab*s. Að vita ekki er ekki gild afsökun og er eins og vantrú þrátt fyrir að vita. Líkamlega ytra útlit kvenna, að undanskildum höndum og andliti, er *awrat* samkvæmt öllum fjórum *madhha*. Ef maður, vegna þess að maður veitir því ekki athygli, afhjúpar svæði á líkama manns sem er *awrat* án þess að hafa samþykki fyrir því, sem er ekki *awrat* í einu af hinum þremur *madhhab*s, verður maður ekki vantrúaður en það er mikil synd samkvæmt *madhhab* sem því fylgir. Dæmi um þetta er að karlmaður afhjúpar lærið sitt, hlutann á milli nára og hné. Það er *langt* að læra það sem maður veit ekki. Um leið og maður lærir verður maður að iðrast og hylja sig.

Lygar, slúður, baktal, rógburður, þjófnaður, svindl, svik, særandi tilfinningar, illvirki, að nota eignir einhvers í leyfisleysi, borga ekki verkamönnum eða burðarmönnum, uppreisn, að mótmæla lögum og fyrirmælum stjórnvalda og að borga ekki skatta eru líka syndir. Að fremja þær gegn vantrúuðum eða í löndum þar sem ekki eru múslimar er líka *haram.* Það er ekki vantrú (*kufr*) heldur synd (*fisq*) fyrir ómenntað fólk að þekkja ekki kenningarnar sem eru ekki svo útbreiddar eða ómissandi fyrir ómenntað fólk að vita.]

GRUNDVALLARATRIÐI IMAN

„Þessi gjöfula manneskja spurði aftur: „**Ó! *Rasúl-Allah* ! Segðu mér líka hvað *iman* er**.“ Eftir að hafa spurt hvað *Íslam* væri og svarið hafði verið gefið. *Hadrat Jabrail* (*alayhis-salam*) spurði meistara okkar *Rasulullah* (*sall-Allahu alayhi wa sallam*) að útskýra raunveruleika og kjarna *iman.* Bókstaflega þýðir *iman* „að vita að einstaklingur er fullkomlega sannur og að trúa á hann.” Í Íslam þýðir *iman* að trúa því að *Rasulullah* (*sall-Allahu alayhi wa sallam*) sé spámaðurinn (*an-Nabi*) sendur af *Allahu Taala*, vitandi að vera sannleikurinn og sagt með trú, að hann sé boðberinn valinn af *Allahu Taala*, að trúa því sem hann flutti í stuttu máli og í smáatriðum því sem hann sagði frá *Allahu Taala* og sagði kalimat ash-shahada með munninum þegar mögulegt er. Sterkt *iman* er þannig að, þar sem við vitum með vissu að eldur brennur og höggormar drepa með eitri og því reynum við að forðast það, ættum við að trúa á *Allahu Taala* og eiginleika hans, telja þá frábæra, fullkomna innst inni, leitast við að fá samþykki hans (*rida)*, hlaupa til fegurðar hans (*Jamal*), flýja frá reiði hans (*ghadab*) og pyntingum (adhab) hans og koma *iman* á hjartað líkt og áletrun á marmara.

Iman og *íslam* sem Múhameð (*alayhis-salam*) flytur eru þau sömu. Trú á merkingu *kalimat ash-shahada* er til staðar í þeim báðum. Þrátt fyrir að það sé ólíkt almennt og í smáatriðum og hafi mismunandi bókstaflega merkingu, þá er enginn munur á þeim í Íslam.

Er *iman* eitt eða er það samblanda af hlutum? Ef það er samsetning, úr hversu mörgum hlutum er það gert? Eru íslamskar venjur (*amal*, *ibadat*, *deeds*) innifalin í *iman* eða ekki? Meðan ég segi: „Ég á *iman*“, er rétt að bæta við „ **insha - *Allahu Taala***“ (ef *Allahu Taala* vill) eða ekki? Er lítið eða mikið í *iman*? Er *iman* skepna? Er það á valdi manns að trúa, eða hafa hinir trúuðu, trúað af nauðung? Ef það er afl eða árátta að trúa, hvers vegna var öllum skipað að trúa? Það myndi taka langan tíma að útskýra þetta allt í einu. Því mun ég ekki svara þeim sérstaklega hér. En það ætti að vera vitað að samkvæmt Ashari *madhhab* (sjá bls. 71 og 100) og Mutazila (einn af 72 hópum sem víkja frá *Ahl as-Sunna*), er ekki líklegt (*jaiz*)

að *Allahu Taala* skipi okkur að gera eitthvað sem er ekki mögulegt. Samkvæmt Mutazila er ekki möguleiki að *Allahu Taala* skipi til um eitthvað sem er mögulegt en er ekki á valdi mannsins. Samkvæmt Ashari er það þó líklegt en *Allahu Taala* hefur ekki skipað því. Að skipa fólki að fljúga í loftinu er af þessu tagi. Hvorki í *iman* né helgisiðum bauð *Allahu Taala* mannskepnunum að gera það sem þær myndu ekki geta gert. Af þessum sökum er einstaklingur sem, á meðan hann er múslimi, verður brjálaður eða verður *ghafil* (gleymir *Allahu Taala*, meðvitundarlaus) eða sefur og deyr enn múslimi, þó ekki í ástandi til að staðfesta.

Við ættum ekki að hugsa um bókstaflega merkingu „i*man*“ í þessum *hadith sharif* þar sem jafnvel þeir sem voru ómenntaðir í Arabíu vissu bókstaflega merkingu þess: „staðfesting, trú.” Vissulega vissu *Sahabat al-Kiram* (*radiy-Allahu Taala anhum ajmain*) það og *Jabrail* (*alayhis-salam)* vildi kenna þeim merkingu *iman* með því að spyrja *Rasulullah* (*sall-Allahu alayhi wa sallam*) hvað *iman* þýddi í Íslam. „***Iman“*** þýðir að trúa af hjarta og sál og segja

með munninum sex tiltekin grundvallaratriði með staðfestingu með *kashf* (innblásinn afhjúpun guðlegra leyndardóma) eða *wijdan* (samvisku), með því að skilja vitsmunina út frá sönnunargögnum, eða með því að treysta á og aðlaga aðgreinda og samþykkta staðhæfingu. *Rasulullah* sagði að *iman* ætti að trúa á sex ákveðnar staðreyndir:

1– Hin fyrsta er að trúa því að ***Allahu Taala*** **sé hin ómissandi vera (*Wajib al-wujud*) og hinn raunverulegi guð (Mabud) og skapari allra skepna.** Það ætti að trúa því með vissu að hann einn skapar allt [hvert efni, frumeindir, frumefni, sameindir, efnasambönd, lífræn efni, frumur, líf, dauða, sérhvern atburð, sérhver viðbrögð, allan kraft og orku, hreyfingar, lög, sálir, engla og hverja veru sem lifir eða er ekki lifandi úr engu, og hann gerir þeim kleift að lifa] í bæði þessum heimi og í þeim næsta án efnis, tíma, líkindum og af tilveruleysi. Þar sem hann skapaði allar skepnur í alheiminum [á einu augnabliki meðan þær höfðu ekki verið til], hann [skapar sumar þeirra hver af annarri og þegar síðasti dagur kemur, á einni stundu] mun hann tortíma öllu. Hann er skapari, eigandi og alger stjórnandi allra skepna. Því verður að trúa því og viðurkenna að það er enginn til að drottna yfir honum, skipa honum eða vera honum æðri. Sérhver tegund á yfirburði og sérhver eiginleiki fullkomnunar tilheyrir honum eingöngu. Enginn galli eða ófullkomnun er til í honum. Hann er fær um að gera það sem hann vill. Það sem hann gerir er ekki ætlað að vera sjálfum sér eða öðrum gagnlegt. Hann gerir ekki neitt fyrir verðlaun. Í öllu því sem hann gerir eru hins vegar duldar orsakir (*hikma*), notkun, blessun og greiðar.

Allahu Taala þarf ekki að gefa það sem er gott og gagnlegt fyrir mannskepnur sínar, né þarf hann að umbuna sumu fólki eða refsa öðrum. Það myndi hæfa yfirburðum og velvild *Allahu Taala* ef hann myndi leiða alla syndara til paradísar. Það yrði réttlæti hans ef hann myndi setja alla þá sem hlýða og tilbiðja hann inn í helvíti, samt fyrirskipaði hann og lýsti því yfir að hann myndi setja múslima, þá sem tilbiðja hann, í paradís og gera þeim greiða og að hann myndi eilíflega pynta vantrúaða í helvíti. Hann mun ekki fara á bakvið orð sín. Það væri honum ekkert gagn ef allar lifandi verur trúðu honum og tilbáðu hann, og það myndi heldur ekki skaða hann ef allar skepnur yrðu vantrúar, yrðu óhóflegar eða óhlýnuðust honum. Ef maður vill gera eitthvað, skapar *Allahu Taala* það ef hann vill, líka að það sé gert. Hann einn er sá sem skapar allar athafnir mannskepna sinna og alla hluti. Ef hann vill ekki eða skapar, getur ekkert hreyft sig. Ef hann vill það ekki getur enginn orðið vantrúaður eða uppreisnarmaður. Hann lætur vantrú og syndir gerast, en samt samþykkir hann þær ekki. Enginn getur truflað verk hans. Enginn hefur styrk eða rétt til að tjá sig um hvernig hann verður að gera eitthvað eða spyrja hvers vegna hann hefur gert þetta eða hitt. Að undanskildum fjölgyðistrú eða vantrú sem hefur verið framin, mun hann fyrirgefa, ef hann vill, einstaklingi sem deyr án þess að iðrast mikillar syndar. *Allahu Taala* mun refsa þeim, ef hann vill, fyrir minni synd. Hann lýsti því yfir að hann myndi aldrei fyrirgefa heldur pynta að eilífu þá sem deyja sem vantrúaðir og fráhvarfsmenn.

Þó *Allahu Taala* muni pynta í helvíti þá múslima sem, sem eru ***Ahl al-qibla*** („stefnufólk“ sem snýr sér að Kaaba í helgisiðabænum), framkvæmir tilbeiðsluathafnir en trú þeirra (*itiqad, iman*) er ekki í samræmi við trú ***Ahl as-Sunna*** og þeir sem deyja án þess að iðrast, þeir múslímar, fólk villitrúarinnar ***(ahl al-bida)*** munu ekki vera í helvíti að eilífu.

Það er hægt að sjá *Allahu Taala* með augunum í þessum heimi, en enginn hefur nokkurn tíma séð. Á samkomustaðnum (*Mahshar*) á dómsdegi mun hann sjást í reiði sinni og heift af vantrúuðum og syndugum múslimum og í góðvild sinni og fegurð af guðræknum múslimum. Í paradís munu hinir trúuðu sjá hann í eiginleikum sínum fegurð. Englar og konur munu líka sjá hann. Vantrúarmenn verða sviptir þessu. Það er góð skýrsla sem segir að andar verði líka sviptir þessu. Samkvæmt meirihluta *ulama* „Að vera heiðraður með birtingu fegurðar hans (*tajalli al-Jamal*) og sjá (*ruyat*) hann mun vera á hverjum morgni og á hverju kvöldi fyrir

múslima sem *Allahu Taala* elskar, á hverjum föstudegi fyrir múslima af lágum gráðum, og á nokkrum tímum á ári eins og tímum hátíða í þessum heimi fyrir konur.“[15]

Því ætti að trúa að *Allahu Taala* muni verða sýnilegur, en við ættum samt ekki að hugsa um hvernig hann verði séður þar sem verk hans er ekki hægt að skilja með greind. Þau líkjast ekki veraldlegum efnum. [Það er ekki hægt að meta þau á eðlis- eða efnafræðilegum hátt]. Slíkar hugmyndir um ásýnd eða að vera til móts við hann, hafa engin tengsl við hann. Hann er ekki efnislegur. Hann er ekki hlutur [né er hann frumefni, málmblanda eða efnasamband]. Hann er ekki teljanlegur, mælanlegur eða útreiknanlegur. Engin breyting verður á honum. Hann er ekki staðsettur einhverstaðar. Hann er tímalaus. Hann á sér hvorki fortíð né framtíð, framhlið, bakhlið, botn eða topp, hægri- eða vinstrihlið. Þess vegna geta mannleg rök, þekking eða vitsmunir ekki skilið neitt af honum. Vegna þess, geta menn ekki skilið hvernig hann mun sjást. Þó orð eins og hönd, fótur, stefna, staður og þess háttar, sem hentar ekki *Allahu Taala*, séu til í *ayat*s og *hadith*s, eru þau ekki notuð í þeim skilningi sem við þekkjum og notum í dag. Slík *ayat*s og *hadith*s eru kölluð ***mutashabihat*** (þau sem hafa óskiljanlega, falda merkingu). Við verðum að trúa þeim, en við ættum ekki að reyna að skilja hvað eða hvernig þau eru. Eða ***tawil*** þeirra (túlkun á viðeigandi máta með Íslam) er hægt að gera í stutu máli eða í smáatriðum; það er hægt að gefa þeim merkingu sem hæfir *Allahu Taala*. Til dæmis getur orðið „hönd“ verið túlkað sem kraftur eða orka.

Múhameð (*alayhis-salam*) sá *Allahu Taala* meðan á *Miraj stóð*. En þetta með að sjá var ekki með augum, eins og að sjá í þessum heimi. Sá sem segir að maður hafi séð hann í þessum heimi er *zindiq*. Þessi sýn sem *awliya upplifði* (*qaddas - Allahu Taala asrarahum ajmain* : megi *Allahu Taala* gera allar leyndardóma þeirra sæmilega, heilaga og blessaða!) var ólíkt því að sjá í þessum heimi eða að sjá í næsta heimi. Með öðrum orðum, það sem þeir upplifðu var ekki ***ruyat*** (sjá/sýn) heldur ***shuhud*** (að sjá dæmin / *mithal*s með ,,augu hjartans).

Sumir frábærir *awliya* sögðu að þeir hefðu séð hann, en samt töldu þeir að *shuhud* sem þeir upplifðu á meðan þeir voru meðvitundarlausir (*sakr*) væru *ruyat*. Með öðrum orðum, þetta er eitt af orðum þeirra sem eiga að skiljast af *tawil.*

> **Spurning:** „Það er sagt hér að ofan að það sé mögulegt (*jaiz*) að sjá *Allahu Taala* með augunum í þessum heimi. Af hverju ætti þá manneskja sem segir eitthvað sem er mögulegt að gerast að vera *zindiq*? Ef manneskja sem segir svo, verður vantrúuð, er þá hægt að segja að það sé mögulegt?“

Svar: Bókstafleg merking „*jaiz“* er „hugsanlega gerist eða ekki.” Hins vegar, samkvæmt *madhhab* af al -Ashari [Abul-Hasan Ali ibn Ismail, d. Bagdad, 941/330], möguleikinn á *ruyat* þýðir, ólíkt því að vera nálægt honum eða að horfast í augu við hann eða að sjá í gegnum eðlislögmálin sem hann skapaði í heimi þessum, þá er *Allahu Taala* fær um að skapa í mönnum allt annan skilning á því að sjá. Til dæmis getur hann, sýnt blindum einstaklingi í Kína flugu í Andalúsíu (Suður-Spáni) og hvað sem er á tunglinu, eða á stjörnu manni sem er á

[15] *Hadrat* Shaikh Abd al-Haqq ad-Dahlawi (d. Delhi, 1642/1052) skrifaði í persneska verki sínu ***Takmil al-iman***: „*Hadith sharif* segir: „**Þú munt sjá skapara þinn á dómsdegi eins og þú sérð [fullt] tungl á 14. [þeim tunglmánuði** er þekkt í Allahuhena *] tunglmánuði*. *Allahu Taala* mun sjást á óskiljanlegan hátt hér eftir. Frábærir fræðimenn eins og Abul-Hasan al-Ashari, *Al-Imam* as-Suyuti og *Al-Imam* al-Bayhaki sögðu að *englar* ætluðu líka að sjá *Allahu Taala* í paradís. *Al-Imam al-Azam* Abu Hanifa og nokkrir aðrir fræðimenn sögðu að ættingjar þénuðu ekki *thawab* og myndu ekki fara inn í paradís og að aðeins trúir ættingjar myndu flýja helvíti. Konur munu sjá *Allahu Taala* nokkrum sinnum á ári eins og á hátíðum í þessum heimi. Fullkomnir (*kamil*) Trúaðir munu sjá hann á hverjum morgni og kvöldi á meðan aðrir munu sjá hann á föstudögum.

jörðinni. Slíkur kraftur er honum eingöngu sérstakur. Í öðru lagi, að segja: „Ég sá *Allahu Taala* í þessum heimi", er ósamrýmanlegt Kóraninum *al-Karim* og samstöðu fræðimanna (*ulama*). Þess vegna eru þeir sem gefa út slíka staðhæfingu ***mulhid*s** eða ***zindiq*s.**[16] Þriðja svarið þýðir staðhæfingin, „Það er hægt að sjá *Allahu Taala* í þessum heimi“, þýðir ekki „Það er hægt að sjá hann á jörðinni innan eðlisfræðilegra lögmála." Hins vegar, sá sem segist hafa séð hann þýðir að viðkomandi hafi séð hann líkt og maður sér aðra hluti; þetta er að sjá sem er ekki hægt. Sá sem kemur með slíkar yfirlýsingar sem valda vantrú er kallaður *mulhid* eða *zindiq*. [Eftir þessi svör skrifaði *Hadrat* Mawlana Khalid: "Vertu varkár!" þannig beindi hann athyglinni að öðru svarinu sem var traustara].

Tíminn sem liðinn er, dagur eða nótt er ekki hægt að tengja við *Allahu Taala*. Þar sem engin breyting getur orðið á honum á neinn hátt, þá er ekki hægt að segja að hann hafi verið með þessum hætti í fortíðinni eða að hann verði þannig í framtíðinni. Hann kemst ekki (*hulul*) inn í neitt.[17] Hann sameinast ekki neinu. Hann á aldrei andstæðu, eins, maka, aðstoðarmann eða verndara. Hann á ekki föður, móður, son, dóttur eða maka. Hann er alltaf til staðar með öllum, umlykur og fylgist með öllu. Öllum er hann nær, en aðal æð hans. Hins vegar er nærvera hans, samvera, nálægð eða návist ekki eins og við skiljum. Nálægð hans er ekki hægt að skilja með þekkingu fræðimanna, með vitsmuni vísindamanna eða með *kashf* eða *shuhud awliya* (qaddas- *Allahu Taala asrarahum ajmain)*. Mannleg skynsemi getur ekki skilið innri merkingu þeirra. *Allahu Taala* er einstakt í *adh-Dhat* (sjálf, persónuleiki) og *as-Sifat* (eiginleikar). Engin breyting eða aðgreining á sér stað á neinu þeirra.

Nöfn *Allahu Taala eru* ***tawqifi***, það er aðeins leyfilegt að nota þau nöfn sem Íslam sýnir og það er ekki leyfilegt að nota önnur orð.[18]

Nöfn hans eru óendanleg. Það er vitað að hann hefur 1001 nafn; Hann opinberaði mannkyninu 1001 þeirra. Í trúarbrögðum Múhameðs (*alayhis-salam*), voru 99 þeirra sem kallast „***al-Asma al-Husna“*** (Hin fögru nöfn) opinberuð.

Sifat adh-Dhatiyya (persónulegir eiginleikar) *Allahu Taala* eru sex (sjá bls. 17). ***Sifat ath-Thubutiyya*** (þessir guðlegu eiginleikar sem að hluta til eru sýndir í verum, (sjá bls. 19 og hér að neðan) *Allahu Taala* eru átta samkvæmt ***Maturidiyya*** *madhhab* og sjö í ***Ashariyya*** *madhhab* (sjá bls. 71 og 100). Eins og Dhat hans, voru þessir [síðari] eiginleikar *Allahu Taala* voru eilífir í fortíðinni og eru eilífir, það er að þeir eru líka til að eilífu. Þeir eru heilagir. Þeir eru ekki eins og eiginleikar skepna. Ekki er hægt að skilja þá með rökum eða forsendum eða með því að bera þá saman við verur í heiminum. Hann hefur gefið mönnum dæmi um hvern

---

Til þessarar auðmjúku manneskju, mig, ná þessar góðu fréttir líka til trúfastra kvenna, engla og anda; það væri við hæfi að hinar fullkomnu og *arf* konur líkt og Fatimat az-Zahra, Khadijat al-Kubra, Aishat as-Siddiqa og aðrar ágætis eiginkonur [spámannsins] og *Hadrat* Mariam (María mey) og *Hadrat* Asiya fengu sérstaka meðferð. *Al-Imam* as-Suyuti meinti þetta líka.”

[16] ***Mulhid*s** eða ***zindiq*s** segja að þeir séu múslimar. *Mulhid*s eru einlægir í orði sínu; þeir trúa því að þeir séu múslimar á réttri leið. Hins vegar eru *zindiq*s óvinir Íslam sem láta sig líta út fyrir að vera múslimar til að skaða Íslam innan frá og blekkja múslima.

[17]Þeir sjítar sem tilheyra hópnum sem kallast „**Nusayri“** telja að *Allahu Taala* hafi smogið í gegnum *Hadrat* Ali. Þessi ranga trú veldur því að þeir verða vantrúaðir.

[18]Til dæmis gæti *Allahu Taala* verið kallaður „*Alîm“* (hinn alvitri), en við getum ekki notað „*faqih“* sem þýðir líka „*âlim“* (fræðimaður, einn þjálfaður í íslömskum vísindum), því Íslam notar ekki „*faqih*“ fyrir *Allahu Taala*. Á sama hátt er ekki leyfilegt að segja „Guð“ í stað Allah, því „guð“ þýðir „átrúnaðargoð“ eða „goð“; „Uxinn er guð hindúa,“ er til dæmis sagt. Það er leyfilegt að segja: „Allah er einn; það er enginn guð nema hann." Orð eins og Dieu (franska), Gott (þýska) og Guð má nota um átrúnaðargoð eða goð, en ekki um Allah.

þessara eiginleika. Með því að sjá þessi dæmi er hægt að skilja eiginleika hans að einhverju leyti. Þar sem menn geta ekki skilið hann er ekki leyfilegt að hugsa um eða reyna að skilja hann. Hinir átta eiginleikar hans eru hvorki þeir sömu né aðrir en Dhat hans; það er að eiginleikar hans mynda ekki Dhat hans, né eru þeir aðrir en hann sjálfur. Þessir átta eiginleikar eru:

Hayat (Líf), ***Ilm*** (Alviska), ***Sam*** (Heyrn), ***Basar*** (Sjá), ***Qudra*** (Almætti), ***Kalam*** (Ræður, Orð), ***Irada*** (Villji) og ***Takwin*** (Sköpunargáfa). Í *Ashariyya madhhab* mynda *Takwin* og *Qudra* sömu eiginleika. *Mashiyya* er samheiti við *Irada*.

Hver af þeim átta eiginleikum *Allahu Taala* er látlaus og er í einum áfanga. Engar breytingar verða á neinum þeirra, en samt er hver þeirra margbreytilegur hvað varðar tengsl sín við skepnur.

Að eiginleiki hans sé margfaldur í tengslum við eða hefur áhrif á verurnar, skaðar ekki að hann sé látlaus. Á sama hátt, jafnvel þó hann hafi skapað svo margar tegundir af verum og verndar þær allar gegn tortímingu á öllum stundum, er hann samt einn. Engin breyting hefur verið eða verður á honum. Sérhver skepna þarfnast hans, öllum stundum, altaf. Hann þarf ekki á neinum að halda.

2– Annað af sex grundvallaratriðum til að trúa er „**trú á engla Allahu Taala.”** „Malak'“ (engill) þýðir „sendifulltrúi“, „sendiboði“ eða „vald.” Englar eru efnislegir en loftkenndir (latif), Meira loftkenndari heldur gaskenndi fasi efnisins. Þeir eru nurani (sjálflýsandi, geislandi, andlegir). Þeir eru á lífi. Þeir hafa vitsmuni (aql). Illska manna er ekki til í englum. Þeir geta tekið hvaða formi sem er. Rétt eins og lofttegundir geta breyst í fljótandi og fast form og tekið á sig ákveðna lögum þegar þær verða að föstu formi geta englar myndað falleg form. Englar eru ekki sálir sem hafa skilið við líkama frábærra manna. Kristnir menn gera ráð fyrir því að englar séu slíkar sálir. Ólíkt orku eða krafti eru þeir ekki óþreifanlegir. Sumir fornir heimspekingar töldu að þeir væru óþreifanlegir. Allir eru þeir kallaðar *„**malaika**.”* Englar voru skapaðir á undan öllum öðrum lifandi verum. Þess vegna var okkur boðið að trúa á þá áður en við trúðum á hinar himnesku bækur, sem kom á undan trúnni á spámennina; og í Kóraninum al-Karim eru nöfn þessara viðhorfa gefin upp í þessari röð.

Trú á engla þarf að vera sem hér segir: englar eru verur Allahu Taala. Þær eru ekki félagar hans, né dætur hans eins og vantrúaðir og fjölgyðistrúarmenn gera. Hann elskar alla engla. Þeir hlýða skipunum hans, drýgja aldrei syndir eða óhlýðnast skipunum. Þeir eru hvorki karlkyns né kvenkyns. Þeir giftast ekki. Þeir eiga ekki börn. Þeir eru á lífi. Þrátt fyrir að yfirlýsing þar sem vísað er til Hadrat Abdullah ibn Masud (radiy-Allahu anh) sagði að sumir englar hefðu eignast börn sem Satan og andarnir hefðu verið taldir til, er henni svarað í smáatriðum í bókum. Þegar Allahu Taala tilkynnti að hann ætlaði að skapa manneskjur spurðu englar: „**Ó** [Allahu Taala] **! *Ætlar* þú að búa til verurnar sem munu valda glundroða og úthella blóði um allan heim?“** Slíkar spurningar, kallaðar „**zalla“** um engla. Það breytir ekki þeirri staðreynd að þeir eru saklausir.

Af öllum verum eru englar fjölmennastir. Enginn nema *Allahu Taala* veit fjölda þeirra. Það er ekkert tómt rými á himninum þar sem englar tilbiðja ekki. Sérhver staður á himninum er upptekinn af englum í *ruku* (hneigja sig í *salat*) eða í *sajda* (hallandi). Á himninum, á jörðinni, í grasi, á stjörnum, í hverri lifandi og líflausri veru, í hverjum regndropa, plöntublaði, atómi, sameind, í hverju viðbragði, hreyfingu og í öllu, hafa englar skyldur. Þeir framkvæma skipanir *Allahu Taala* alls staðar. Þeir eru milliliðir á milli hans og skepna. Sumir þeirra eru yfirmenn annarra engla. Sumir þeirra fluttu boðskap til spámannanna (*alayhimussalam,* „Friður sé yfir þeim“). Sumir englar koma með góðar hugsanir í hjarta mannsins, sem er kallað „***ilham“***

(innblástur). Aðrir hafa misst meðvitund þegar þeir horfast í augu við fegurð *Allahu Taala* og eru ekki meðvitaðir um allar manneskjur og skepnur. Hver þessara engla dvelur á ákveðnum stað og getur ekki yfirgefið sinn stað. Sumir englar hafa tvo vængi og sumir eru með fjóra eða fleiri.[19] Englar sem tilheyra Paradís dvelja í Paradís. Yfirmaður þeirra er ***Ridwan***.

Englar helvítis, ***Zabani***, framkvæma í helvíti það sem þeim er skipað. Helvítiseldurinn skaðar þá ekki, enda er sjórinn ekki skaðlegur fiskum. Það eru nítján fremstu *Zabani*s. Höfðingi þeirra er ***Malik***.

Fyrir hverja manneskju eru fjórir englar sem skrá öll góð og slæm verk þeirra. Tveir þeirra koma á nóttunni og hinir tveir á daginn. Þeir eru kallaðir „***kiraman katibin“*** (heiðarlegir upptökumenn) eða „***hafaza“*** (skrárhaldandi) englar. Samkvæmt annarri skýrslu eru *hafaza* englar ólíkir *kiraman katibin*. Engillinn á hægri hlið manns er æðri þeim vinstra megin og skráir góðverkin. Sá til vinstri skrifar niður illverkin. Það eru englar sem munu pynta vantrúaða og óhlýðna múslima í gröfum sínum, og þeir sem munu spyrja spurninga í gröfum. Spurnar englarnir eru kallaðir „***munkar“*** og „***nakir.”*** Englar sem munu yfirheyra múslima eru einnig kallaðir „***mubashshir“*** og „***bashir“*** (sá sem færir góðar fréttir).

Englar hafa yfirburði hver við annan. Æðstu englarnir eru erkienglarnir fjórir. Fyrsti þeirra er ***Jibril*** (*alayhis-salam*). Skylda *Jibril* var að koma guðlegri opinberun (*wahy)* til spámannanna, til að upplýsa þá um boðorðin og bönnin. Sá seinni er ***Israfil*** (*alayhis-salam*), sem mun blása síðasta trompið sem kallast „***Sur.”*** *Israfil* mun hljóma *Sur* tvisvar. Fyrir utan *Allahu Taala* mun sérhver lifandi vera deyja við fyrsta hljóð. Við annað hljóð verður allt vakið aftur til lífsins. Sá þriðji er ***Michael*** (*alayhis-salam*). Það er skylda hans að bæta upp ódýrt, dýrt, skort, gnægð [efnahagsskipulag, sem veitir þægindi og vellíðan] og að færa alla hluti. Sá fjórði er ***Azrael*** (*alayhis-salam*) sem tekur sálir (persneska „*jan*“ og arabíska „*ruh“*) úr mannslíkamanum. Á eftir þessum fjórum eru fjórir æðri flokkar engla: fjórir englar ***Hamalat al-Arsh,*** sem verða átta á upprisudegi; englar í guðlegri nærveru, kallaðir „***muqarrabun“***; leiðtogar pyntandi engla, kallaðir „***karubiyun“***; og englar miskunnar, nefndir „***ruhaniyun.“*** Allir þessir æðri englar eru líka æðri en allir menn að undanskildum spámönnunum (*alayhimus-salawatu wat-taslimat*). *Sulaha* (hinir guðræknu sem forðast að syndga) og *awliya (*fleirtölan af *wali*, einn elskaður af *Allahu Taala*) á meðal múslima eru hærri en almennir eða lægri englar. Almennir englar eru æðri almennum múslimum, það er þeir sem eru óhlýðnir og syndugir. Vantrúarmenn eru hins vegar lægri en allar skepnur.

Við fyrsta hljóðið í *Sur* munu allir englar nema *Hamalat al-Arsh* og erkienglarnir fjórir verða sigraðir. Þá verður *Hamalat al-Arsh* og síðan erkienglunum fjórum útrýmt. Við annað hljóð munu allir englar vakna aftur til lífsins. *Hamalat al-Arsh* og erkienglarnir fjórir munu rísa upp fyrir annað hljóð Sur. Það er að þessir englar mun verða útrýmt á eftir öllum lifandi verum, fyrst þeir voru skapaðir á undan okkur öllum.

[19]Þar sem vængir hverrar tegundar fugla og flugvéla eru af sinni eigin gerð og eru ólíkir vængjum hvers annars, hafa vængir engla sína eigin uppbyggingu. Þegar við heyrum nafn á einhverju sem við höfum ekki séð eða þekkjum ekki, gerum við þau mistök á að giska á að það sé eins og það sem við þekkjum. Við trúum því að englar hafi vængi, en við vitum ekki hvernig þeir eru. Myndir af vængjuðum konum í kirkjum, ritum eða kvikmyndum, sem litið er á sem engla, eru allar rangar. Múslímar gera ekki slíkar myndir. Við ættum ekki að líta svo á að þessar óraunhæfi myndir sem búnar til af þeim sem eru ekki múslímar séu sannar og við ættum ekki að trúa andstæðingum.

3. „**Að trúa bókunum sem *Allahu Taala opinberar***" er þriðja af sex grundvallaratriðum *imans*. Hann sendi þessar bækur til nokkurra spámanna með því að láta engilinn lesa fyrir þá. Sumum sendi hann bækur letraðar á spjöld og suma lét hann heyra þær án þess að hafa engilinn á milli. Allar þessar bækur eru orð Allah (*Kalam-Allah*). Þau eru eilíf í fortíðinni og eilíf. Þau eru ekki skepnur. Þetta eru ekki orð sem englarnir búa til, né orð spámannanna. Orð *Allahu Taala* er ólíkt tungumálinu sem við skrifum, hugsum og tölum. Það er ekki eins og nærvera í riti, tali eða í huga. Það hefur ekki bókstafi eða hljóð. Menn geta ekki skilið hvernig hann og eiginleikar hans eru, en þeir geta lesið hans orð, haft það í huga og skrifað það. Það verður *hâdith* (sem skapaði síðar) þegar það er hjá okkur. Þegar það er með mönnum, þá er það *hadith* og vera. Þegar það er hugsað sem orð *Allahu Taala*, er það eilíft frá upphafi (*qadim*).

Allar bækur sendar af *Allahu Taala* eru ósviknar og réttar. Það er engin lygi eða villa í þeim. Fram kom að það væri möguleiki fyrir hann að fyrirgefa þrátt fyrir yfirlýsingu hans um að hann muni refsa og pynta; þetta gæti verið vegna þess að þess að fyrirgefning er háð aðstæðum frekar en vitneskja okkar eða eigin vilja hans og vali. Eða því er ætlað að sýna að hann muni fyrirgefa refsinguna sem menn eiga skilið. Þar sem yfirlýsingin um refsingar og pyntingar segir ekki frá atburði, getur það ekki verið lygi þegar hann fyrirgefur. Þrátt fyrir að ólíklegt sé að *Allahu Taala* gefi þær gjafir sem lofaðar eru, þá eru refsingar *Allahu Taala* mögulegar. Bæði vitsmunir og *ayat*s upplýstu að svo væri.

Nauðsynlegt er að útskýra *ayat*s og *hadith*s í venjulegri merkingu þeirra, nema að það sé hindrun eða óþægindi. Það er óheimilt að gefa aðrar merkingar svipaðar þessum merkingum.[20] Ayats sem kallast ***mutashabihat*** hafa óskiljanlega, falda merkingu. Aðeins *Allahu Taala* veit og mjög fáir virtir yfirmenn sem hafa öðlast *al-ilm al-ladunni* (þekking innblásin af *Allahu Taala* til hjörtu *awliya*) geta skilið merkingu þeirra eins langt og þeim hefur verið leyft. Enginn annar getur skilið þau. Af þeim sökum ættum við að trúa því að *ayat*s af *mutashabihat* séu orð *Allahu Taala*, og við ættum ekki að rannsaka merkingu þeirra. Fræðimenn í *Ashari madhhab* sögðu að stutt eða ítarleg *tawil* af slíkum *ayat*s væri leyfð. „***Tawil*“** þýðir að „val, margra merkinga orðs, þeim sem eru ekki algengar." Til dæmis, um *ayat,* **„Hönd Allah er þeirra æðri“,** sem er orð *Allahu Taala*, ættum við að segja: "Ég trúi hverju sem *Allahu Taala* meinti með þessu." Það er best að segja: „Ég get ekki skilið merkingu þess. Aðeins *Allahu Taala* veit. Eða við verðum að segja: „Þekking *Allahu Taala* er ólík þekking okkar Vilji hans er ekki eins og vilji okkar. Á sama hátt er hönd hans ekki eins og hendur mannskepna."

Í bókunum sem *Allahu* Taala opinberaði var annaðhvort framburður eða merkingum sumra *ayat* s, eða beggja, breytt (***naskh***) af honum. Kóraninn *al-Karim* kom í stað allra bóka og afnam gildi reglnanna í þeim. Það verða aldrei nein mistök, viðbætur, gleymdir eða týndir hlutar í *Kóraninum al-Karim* fyrr en þegar veröldin endar. Öll þekking á fortíðinni og framtíðinni er til í *Kóraninum al-Karim*. Af þessum sökum er hún hærri og verðmætari en allar aðrar bækur. Mesta *mujiza* (kraftaverk skapað af *Allahu Taala* í gegnum spámann) *Rasulullah* (*sall-Allahu Taala alayhi wa sallam*) er *Kóraninn al-Karim* . Ef allar manneskjur og snillingar kæmu saman og reyndu að segja eitthvað svipað og stysti kafli Kóransins *al-Karim*, myndu þeir ekki geta það. Reyndar komu hin mælsku bókmenntaskáld Arabíu saman

[20]Kóraninn *al-Karim* og *Hadith ash-Sharif* eru í *Quraish* (arabískum ættbálki sem Muhammad *alayhis-salam* tilheyrði) tungumáli og mállýsku, og orðin ættu að fá þá merkingu sem notuð var í *Hijaz* (svæðinu á Arabíuskaganum við Rauðahafsströndina þar sem Mekka og Medína eru) fyrir 1400 árum. Það er ekki rétt að þýða þær með því að gefa þeim merkingu nútímans, sem er afleiðing breytinga í gegnum aldirnar.

og lögðu hart að sér, en þau gátu ekki sagt eitthvað eins og eina stutta *ayat*. Þeir gátu ekki staðið gegn *Kóraninum al-Karim*. Þeir voru brjálaðir. *Allahu Taala* gerir óvini Íslams óhæfa og sigraða gagnvart *Kóraninum al-Karim*. Málmælska Kóransins *al-Karim* er ofar mannlegu valdi. Menn eru ófærir um að segja eins og þar segir. Ayats í *Kóraninum al-Karim* eru ólíkt ljóðum, óbundnu máli eða rímuðum versum manna. Engu að síður var það gert í bréfum tungumálsins þar sem talað er af bókmenntum, málsnjöllum mönnum í Arabíu.

Fjöldi himneskra bóka sem opinberaðar hafa verið mannkyninu eru 104: það er vel þekkt að 10 ***suhuf*** (pl. af *sahifa*, bæklingur) voru opinberaðir **Adam**, 50 suhuf til **Shis** (**Set**), 30 suhuf til **Idris** og 10 suhuf til **Ibrahim** (**Abrahim**); **Tawrat** (***Tóran***) var opinberuð **Músa** (**Móse**), ***Zabur (Sálmar)*** **Dawud** (**David)**, ***Injil*** *(*latneskt ***Evangelium,*** frumrit Nýja testamentisins) til **Isa** (**Jesús**) og ***Kóraninn al-Karim*** (hinn náðuga **Kóran** ***) Múhameð*** (*alayhimus* **-** *salam*).

Þegar maður vill skipa til um eða banna eitthvað, spyrja einhvers eða bera fréttir, hugsar maður fyrst um það og undirbýr það í huganum. Slíkar merkingar í huga eru kallaðar „***kalam nafsi*** ", sem ekki er hægt að segja að sé arabíska, persneska eða enska. Að tjáning sé á ýmsum tungumálum veldur því ekki að merking þess breytist. Orð sem tjá þessa merkingu eru kölluð „***kalam lafzi***." *Kalam lafzi* er hægt að tjá á ólíkum tungumálum. Svo, *kalam nafsi* manneskju er hrein, óbreytanleg, aðgreindur eiginleiki sem er til í eiganda hennar líkt og aðrir eiginleikar eins og þekking, vilji, dómgreind o.s.frv. og *kalam lafzi* er hópur stafa sem tjá *kalam nafsi*, koma út úr munni þess sem tjáir þá og ná til eyra. Á sama hátt er Orð *Allahu Taala* hið eilífa-í-fortíð, eilífa, óþögla, óskapaða orð sem er til með persónu viðkomandi. Það er eiginleiki sem er aðgreindur frá *Sifat adh-Dhatiyya* og *Sifat ath-Thubutiyya* Allahu *Taala*, eins og þekking og vilji.

Eiginleikinn *Kalam* (tal, orð) breytist aldrei og er hreint. Það er ekki í bókstöfum eða hljóðum. Það er ekki hægt að flokka það eða skilgreina það sem skipun, bann, frásögn eða sem arabíska, persneska, hebreska, tyrkneska eða sýrlenska (assýríska). Það tekur ekki á sig slíkar myndir. Það er ekki hægt að skrifa það. Það þarf ekki slík tæki eða miðla eins og greind, eyra eða tungu. Það er hægt að segja það á hvaða tungumáli sem er. Svo ef það er tjáð á arabísku er það kallað *Kóraninn al-Karim*. Ef það er tjáð á hebresku er það *Tawrat* . Ef það er tjáð á sýrlensku er það *Injil.*[21]

Orð *Allahu Taala* (*Kalam al-ilahiyya*) segja til um ýmis efni; ef það segir frá atburðum sem gerðust eða mun gerast, er það kallað ***khabar*** (frásögn); ef ekki er það kallað ***insha*** . Ef það segir til um hluti sem ætti að gera er það kallað ***amr*** (skipun). Ef það segir bannaða hluti er það ***nahy*** (bann). En engin breyting eða aukning á sér stað í orði *Allahu Taala*. Allar bækur og bæklingar sem birtast má rekja til *Kalam* of *Allahu Taala* ; þ.e.a.s. ef þeir eru af ***Kalam an-Nafsi*** hans og arabíska þess er *Kóraninn al-Karim*. Hin guðlega opinberun (*wahy)* sem send er inn yfirlýsingar sem hægt er að skrifa í formi bréfa og hægt er að segja, heyra og hafa í huga er kallað ***Kalam al-Lafzi*** eða ***Kóraninn al-Karim***. Þar sem *Kalam al-Lafzi* táknar *Kalam an-Nafsi*, er leyfilegt að kalla það *Kalam al-ilahiyya* eða guðdómlega eiginleikann. Þar sem allt það er kallað *Kóraninn al-Karim*, hlutar þess er líka kallað *Kóraninn al-Karim*.

Fræðimenn á réttri leið segja einróma að *Kalam an-Nafsi* sé ekki skepna og að það sé *qadim* (eilíft í fortíðinni að eilífu,). Það er enginn einhugur um hvort *Kalam al-Lafzi* sé búið

[21]Það er skrifað í bókinni ***Sharh al-maqasid*** (eftir Saduddin Taftazani, d. Samarkand, 1389/792) að tjáning þess á grísku er Injil *og* tjáning þess á sýrlensku er *Zabur* .

til eða eilíft í fortíðinni. Sumir sem líta svo á að *Kalam al-Lafzi* hafi verið búin til, vöruðu við því að það segja að hann væri búinn til, því ef það væri sagt þá myndi það þýða að *Kalam an-Nafsi* væri skepna. Þetta er besta athugasemdin um málið. Þegar mannshugurinn heyrir eitthvað sem táknar eitthvað annað man hann samtímis merkingu þess. Þeir fræðimenn meðal *Ahl as-Sunna* sem sögðu að *Kóraninn al-Karim* væri búinn til, áttu við hljóðin og orðin sem við segjum með munninum. Fræðimenn *Ahl as-Sunna* hafa einróma lýst því yfir að bæði *Kalam an-Nafsi* og *Kalam al-Lafzi* séu orð Allah. Þó sumir fræðimenn hafi talið þessa fullyrðingu vera myndlíkingu, þýðir það að *Kalam an-Nafsi* sé orð Allah að það sé eiginleiki hans máls, og að *Kalam* al-Lafzi sé orð *Allahu Taala og* þýðir að hann sé skapari þess.

> **Spurning**: „Úr skrifunum hér að ofan má skilja að hið foreilífa orð *Allahu Taala* heyrist ekki. Að segja: „Ég hef heyrt orð Allah“ þýðir; „ég hef heyrt hljóðin og orðin sögð“ eða „ég skildi hljóðið sem talað var og hið foreilífa *Kalam an-Nafsi.*“ „Allir spámennirnir gátu og jafnvel allir heyrt það á báða þessa tvo vegu. Hver er ástæðan fyrir því að aðgreina Musa (*alayhis-salam*) sem ***Kalim-Allah*** (einn sem *Allahu Taala* talaði við)“?

Svar : Musa (*alayhis-salam*) heyrði hið foreilífa orð án bókstafa eða hljóða, á annan hátt en hinn guðlega venja (*al-Adat al-Ilahiyya*). Hann heyrði það á þann hátt sem ekki er hægt að útskýra, þar sem *Allahu Taala* mun sjást í Paradís á óskiljanlegan, óútskýranlegan hátt. Enginn annar heyrði það á þennan veg. Eða, hann heyrði orð Allah í hljóðum, ekki aðeins í gegnum eyrun sín, heldur einnig í gegnum hverja eind líkama síns, úr öllum áttum. Eða hann heyrði það aðeins úr átt trésins, en samt ekki í hljóðum eða með titringi lofts eða með öðrum hætti. Vegna þess að hann heyrði það á einn af þessum þremur vegu, var hann heiðraður með nafninu „*Kalim-Allah.”* Múhameð (*alayhis-salam*) heyrði líka hið guðdómlega orð á þennan máta, á meðan á *Miraj* stóð. Svo *var heyrn Jabrail (alayhis-salam)* þegar hann fékk *vahy*.

4. Fjórða af sex grundvallaratriðum *imans* er „**að trúa á spámennina sem *Allahu Taala*** sendi“ til að leiðbeina fólki á réttan farveg sem honum líkar. Bókstaflega, „*rusul“* (f.t. af *rasul*) var „fólkinu sendir, sendiboðar.” Í íslam þýðir „***rasul.“*** „Göfugur, virðulegur einstaklingur sem hafði eðli og karakter, þekkingu og vitsmuni sem voru hærri en alls fólksins á sínum tíma, og sem hafði ekki einu sinni einn einasta slæman eiginleika í persónu sinni og engan mislíkaði.” Spámennirnir höfðu einkenni ***isma***; það er að þeir drýgðu hvorki stórar né smáar syndir fyrir eða eftir að þeim var tilkynnt um *nubuwwa* sína (spámennsku) .[22] Eftir að þeim var tilkynnt um spámennsku og þar til spámennska þeirra varð þekkt og dreifð, voru þeir ekki með fötlun eins og blindu, heyrnarleysi eða þess háttar. Það verður að trúa því að sérhver spámaður hafi sjö sérkenni: ***amana*** (sérkenni), ***sidq*** (hollustu), ***tabligh*** (að kalla fólk til og flytja boð og bönn trúar *Allahu Taala*), ***adala*** (réttlæti), ***isma*** (vernd gegn syndum), ***fatana*** (ofur gáfur*) og* ***amn al-az*** (Vernd gegn uppsögn frá *nubuwwa*).

Spámaðurinn sem kom með nýju trúna (kerfi helgisiðareglna) er kallaður „***rasúl***“ og sá sem kom ekki með nýja trú heldur bauð fólki í þá fyrri er kallaður „***nabí***“ .[23] Sem felur í sér að koma boðorðum og kalla fólk til trúarbragða *Allahu Taala,* það er enginn munur á þeim. Trú á spámennina þýðir að trúa, án mismununar, að þeir hafi allir verið dyggir og sannir. Sá sem trúir ekki einum þeirra er talinn vantrúr þeim öllum. Ekki er hægt að öðlast spámennsku

[22]Sumir vantrúaðir sem reyna á lævísan máta að tortíma Íslam segja „ Áður en Múhameð [*alayhis-salam]* varð spámaður hefði hann fært fórnir með dýrum og vísa í *la-madhhabi* bækur sem skjöl. Þessar línur hér að ofan sanna að þessi fullyrðing er lygi.

[23]„spámaður“ og „boðberi“ er notað fyrir bæði.

með því að leggja hart að sér, þjást af hungri eða vanlíðan eða með því að biðja mikið. Það hlutverk er aðeins úthlutað af hylli *Allahu Taala* og vali. Himnesk trúarbrögð voru send með milligöngu spámannanna til að skipuleggja gagnlegt líf fyrir mannkynið í þessum heimi og þeim næsta og til að koma í veg fyrir voðaverk og greiða leiðina að frelsun, leiðsögn og frið. Þrátt fyrir að þeir hafi átt marga óvini og að það hafi verið hæðst að þeim og komið harkalega fram við þá, óttuðust spámennirnir ekki óvinina og hikuðu ekki við að bera út boðskap *Allahu Taala* um trú og venjur á meðal fólks. *Allahu Taala* studdi spámennina með kraftaverkum (*mujiza*s) til að sýna að þeir væru hollir og sannir. Enginn gat mótmælt kraftaverkum þeirra. Fólk sem fylgir ákveðnum spámanni er kallað „***umma*.“** Á dómsdegi verður spámönnunum leyft að biðja fyrir *umma* þeirra, sérstaklega þeim sem urðu alvarlega syndugir, og fyrirbæn þeirra verður samþykkt. *Allahu Taala* mun einnig leyfa *ulama*, *sulaha* og *awliya* á meðal *umma* þeirra að biðja fyrir og fyrirbæn þeirra verður samþykkt. Spámennirnir (*alayhimus-salawatu wat-taslimat*) eru á lífi í gröfum sínum í lífi sem við getum ekki þekkt; jörðin lætur ekki blessaða líkama þeirra brotna niður. Af þessum sökum var því haldið fram í *hadith sharif*: „**Spámennirnir framkvæma *salat* og *hajj* í gröfum sínum.“**[24]

Þegar blessuð augu spámanns sváfu, svaf hjarta hans ekki. Allir spámennirnir (*alayhimus-salam*) voru jafnir í því hlutverki að sinna skyldum sínum sem spámenn sem býr yfir fullkomleika spámannsins. Ofangreind sjö sérkenni voru til í öllum spámönnunum. Spámönnunum var aldrei vísað frá *nubuwwa*. *Awliya* gæti hins vegar verið tekið af viðkomandi, *wilaya* (ástandið að vera *wali*, einn elskaður af *Allahu Taala*). Spámennirnir voru manneskjur, ekki snillingar eða englar sem gætu aldrei verið spámenn manna eða náð spámannsgráðu. Spámennirnir höfðu yfirburði og heiður hver af öðrum. Til dæmis, með tilliti til yfirburða eins og fjölda trúaðra í *umma* hans, umfang landanna sem hann var tilnefndur til að bera út þekkingu sína og *marifa* (þekking um *Allahu Taala),* kraftaverk hans eru mörg og samfelld og talið að hann væri gæddur einkagildum og blessunum, spámaður þessarar nýjustu aldar, **Múhameð** (alayhis-salam), var æðri en aðrir spámenn. Spámennirnir sem kallaðir voru „***Ulul-azm“*** voru æðri en aðrir. *Rasul*s voru hærri en *nabi*s sem voru ekki *rasul*s.

Fjöldi spámannanna (*alayhimus-salam*) er ekki þekktur. Almennt er vitað að þeir voru meira en 124.000. Af þeim voru 313 eða 315 *rasúl*s; sex æðri *rasul*s meðal þeirra, kallaðir „***Ulul-azm“***, voru: **Adam**, **Nuh** (Nói), **Ibrahim** (Abraham), **Musa** (Móse), **Isa** (Jesús) og **Muhammad** Mustafa (*alayhimus-salam*).

Eftirfarandi 33 spámenn eru vel þekktir: **Adam, Sheth** (Shis)**, Idris** (Enoch)**, Nuh** (Noah)**, Hud** (Heber)**, Salih** (Methusaleh)**, Ibrahim** (Abraham)**, Lut** (Lot)**, Ismail** (Ishmael)**, Ishaq** (Isaac)**, Yaqub** (Jacob)**, Yusuf** (Joseph)**, Ayyub** (Job)**, Shuayb** (Jethro)**, Musa** (Moses)**,**

[24]Í dag trúir fólkið sem kallast **Wahhabi** í Arabíu ekki slíkum *hadith* . Þeir halda því fram að sannir múslímar sem trúa þeim séu vantrúaðir. Með því að rangtúlka þessi *ayat*s og *hadith*s með óljósri merkingu, verði það fólk af ***bida*** en ekki vantrúaðir. Þeir skaða múslima mikið. Wahhabism var stofnað af fífli að nafni Muhammad bin Abd al-Wahhab frá Najd svæðinu í Arabíu. Hempher, breskur njósnari, afvegaleiddi hann með því að nota villutrúarhugmyndir Ahmad Ibn Taymiyya (d. Damaskus, 1328/728). Það barst út á meðal Tyrkja og alls staðar í gegnum bækur Egypta sem hét Muhammad Abduh (d. Egyptaland, 1905/1323). Fræðimenn *Ahl as-Sunnu* sönnuðu í hundruðum bóka sinna að wahabismi væri ekki fimmti *madhhab* og að *wahabistar* væru villutrúarmenn (*dalala*) sem villtust af leið. Ítarlegar upplýsingar eru veittar í ***Endless Bliss*** , í ***Confessions of a British Spy*** og í ***Advice for the Muslim***. Megi *Allahu Taala* vernda ungt fagfólk í trúarbrögðunum frá því að falla inn í Wahhabisma, sem var stofnað af Bretum! Megi *Allahu Taala* ekki leyfa okkur að víkja frá vegi fræðimanna *Ahl as-Sunna*, sem voru lofaðir í mörgum *hadith!*

Harun (Aaron)**, Khidir, Yusha ibn Nun** (Joshua)**, Ilyas** (Elias)**, Alyasa** (Elisha)**, Dhul-kifl** (Ezekiel)**, Shamun, Ishmoil** (Ismail)**, Yunus ibn Mata** (Jonah)**, Dawud** (David)**,** Sulaiman (Solomon)**, Luqman, Zakariyya** (Zachariah)**, Yahya** (John the Baptist)**, Uzayr** (Ezra)**, Isa** (Jesus) **ibn Mariam, Dhul-qarnayn** (Zulqarnayn) og **Muhammad (Múhameð)** (*alayhimus-salam*).

Nöfn aðeins 28 þeirra eru skráð í *Kóraninum al-Karim*. Sheth, Khidir, Yusha, Shamun og Ishmoil eru ekki skráð. Það er ekki víst hvort Dhul-qarnayn, Luqman og Uzayr voru spámenn eða ekki. Eins og skrifað er í 36. bréfi annars bindis ***Maktubat-i Mathumiyya*** frá M. Mathum, voru skýrslurn um að Khidir (*alayhis-salam*) hefði verið spámaður sanngildar. Í 182. bréfinu skrifaði hann: „Að Khidir (*alayhis-salam*) birtist í mannlegu formi sýnir ekki að hann sé lifandi og að hann sé lifandi. *Allahu Taala* hefur gefið sál Khidirs, sem og sálum margra annarra spámanna og *wali*s, leyfi til að birtast í mannlegri mynd. Að sjá þá sýnir ekki að þeir séu á lífi. „Dhul-kifl (*alayhis-salam*) var einnig kallaður „Harqil“, sem einnig var sagður vera Ilyas, Idris eða Zakariyya.

Ibrahim (*alayhis-salam*) var *Khalil-Allah* (aðdáandi Allah) vegna þess að þar sem hann hafði enga ást á skepnum var aðeins ást til *Allahu Taala* í hjarta hans. Musa (*alayhis-salam*) var *Kalim-Allah* vegna þess að hann talaði við *Allahu Taala*. Isa (*alayhis-salam*) var *Kalimat-Allah* vegna þess að hann átti ekki föður og fæddist aðeins á guðdómlegu orði (*al-Kalimat al-Ilahiyya*) „Vertu!' Ennfremur flutti hann orð *Allahu Taala* sem voru full af guðlegri visku í eyru fólks með prédikun.

Múhameð (*alayhis-salam*), sem var ástæðan fyrir sköpun allra skepna og er æðsti, mest áberandi, virðulegasti alls mannkyns, er *Habib-Allah* (sá elskulegasti í augum *Allahu Taala).* Það voru mörg sönnunargögn sem sönnuðu mikilleika hans og yfirburði og að hann væri *Habib-Allah*. Af þessum sökum er ekki hægt að segja orð eins og „var yfirbugaður“ eða „var sigraður“ um hann. Á degi upprisunnar mun hann rísa upp úr gröf sinni frammi fyrir öllum. Hann mun vera fyrstur til að fara á dómsstað. Hann mun fara til Paradísar á undan öllum. Þó kraftaverk hans séu óteljandi og mannlegur kraftur dugi ekki til við að telja þau, munum við skreyta rit okkar með því að segja frá kraftaverki *Miraj*:

Á meðan *Rasulullah* (*alayhis-salam*) var í rúminu í *al-Makkat al-Mukarrama* (Mekka), var hann vakinn og blessaður líkami hans var fluttur til ***Aqsa*** **moskunnar** í Jerúsalem (***Quds***), síðan til himins og á eftir sjöunda himninum, til þeirra staða sem *Allahu Taala* ákvað. Við verðum að trúa á *Miraj* á þennan hátt.[25] Hann og *Jabrail* (*alayhimas-salam*) fóru frá Mekka til ***Sidrat al-muntaha***, trés á sjötta og sjöunda himni. Engin þekking, engin hækkun getur farið lengra en þangað. Í Sidra sá *Rasulullah Jabrail* (*alayhimas-salam*) í sínu eigin formi með sex hundruð vængi sína. *Jabrail* (*alayhis-salam*) varð eftir í Sidra. Frá Mekka til Jerúsalem, eða til sjöunda himins, var *Rasulullah* (*alayhis-salam*) tekinn á ***Buraq***, sem var hvítt, mjög hratt, kynlaust og óveraldlegt dýr í Paradís, minna en múldýr og stærra en asni. Það fór fram úr augnskoti. Í *Aqsa* moskunni fluttu *Rasulullah* og aðrir spámenn (*alayhimus-salam*) *salat* í *jamaa*, *Rasulullah* stjórnaði *salatinu* sem *imam* ; það voru ljósaskipti (*isha*) eða dögun (*fajr*) bæn. Þarna voru sálir spámannanna til staðar í eigin persónu. Frá Jerúsalem upp til sjöunda himinins var honum gert að stíga upp með óþekktum stiga sem heitir ***Miraj*** á augnabliki. Á

[25]The Ismaili villutrúarmenn og óvinir íslams dulbúnir sem íslamskir fræðimenn reyna að blekkja æskuna með því að segja og skrifa að *Miraj* væri ekki líkamleg uppgangur heldur andlegt ástand (hal). Við ættum ekki að kaupa svona spilltar bækur; við ættum ekki að láta þær blekkja okkur. Hvernig *Miraj* gerðist er skrifað í smáatriðum í mörgum dýrmætum bókum, til dæmis í ***Shifa-i sharif*** eftir Qadi Iyad al-Maliki (d. Marokkó árið 1150/544) og ***Endless Bliss***.

leiðinni stóðu englar í röð hægra- og vinstramegin, lofuðu hann og hrósuðu honum. Á hverjum himni tilkynnti *Jabrail* (*alayhis-salam*) fagnaðarerindið um komu *Rasulullah* (*alayhis-salam*). Á hverjum himni sá hann spámann og heilsaði honum. Í Sídra sá hann margt undravert, blessanir í Paradís og pyntingar í helvíti. Hann horfði ekki á neinar af blessunum Paradísar af löngun til og ánægju af að sjá fegurð *Allahu Taala (Jamal*). Handan við *Sidra* fór hann einn á undan, með *nur*s (geisladýrð). Hann heyrði hljóð englapenna. Hann fór í gegnum 70.000 gluggatjöld. Fjarlægðin á milli tveggja gluggatjalda var eins og 500 ár. Síðan, á rúmi sem hét ***Rafraf*** og var bjartara en sólin, fór hann í gegnum ***Kursi*** (hluti himins utan sjöunda himins og innan ***Arsh***, sem er endir efnis sem liggja að himninum) og náði til Arsh guðdómlega. Hann fór út fyrir Arsh, út fyrir heima tíma, rúms og efnis. Hann náði stöðunni þar sem hann gat heyrt ræðu *Allahu Taala.*

Hann sá *Allahu Taala* á slíkan hátt sem ekki er hægt að skilja eða útskýra, rétt eins og *Allahu Taala* mun sjást í hinu síðara, án tíma og rúms. Hann talaði við *Allahu Taala* án bókstafa og hljóða. Hann dásamaði, lofaði og fagnaði *Allahu Taala*. Honum voru veittar óteljandi gjafir og heiður. Honum og *umma* hans (samfélag þeirra sem trúa spámanninum) var skipað að framkvæma *salat* fimmtíu sinnum á dag, en það var smám saman minnkað í fimm skipti með milligöngu Musa (*alayhis-salam*). Áður hafði *salat* aðeins verið flutt á morgnana og síðdegis eða á kvöldin. Eftir svo langt ferðalag, eftir að hafa öðlast gjafir og blessanir og séð og heyrt svo margt furðulegt, var hann kominn aftur í rúmið sitt, sem var enn heitt. Það sem við höfum skrifað hér að ofan var skilið að hluta til út frá *ayat*s og að hluta til af *hadith*s. Þó það sé ekki skylda (*wajib*) að trúa öllu, þá verður fólk sem trúir ekki þessum fréttum aðskilið frá *Ahl as-Sunna* þar sem að fræðimenn *Ahl as-Sunna* fluttu þær. Þeir sem trúa ekki *ayat* eða *hadith* verða vantrúaðir.

Við skulum vitna í sum þeirra óteljandi sönnunargögnum sem sýna að Múhameð (*alayhis-salam*) er æðsti yfirmaður spámannanna (***Sayyid al-Anbiya***):

Á dómsdegi munu allir spámennirnir skýla sér í skugga fána hans. *Allahu Taala* hafði fyrirskipað öllum spámönnunum (*alayhimus-salam*) að ef þeir væru enn á lífi til tíma Múhameðs (*alayhis-salam*) sem á meðal skepna hafði verið útvalinn elskan *Allahu Taala* , hefðu þeir trúað og hjálpað honum. Einnig höfðu allir spámennirnir fyrirskipað *umma*s þeirra eins í síðustu beiðnum sínum.

Múhameð (*alayhis-salam*) var síðasti spámaðurinn (***Khatam al-Anbiya***); það er enginn spámaður sem tekur við af honum. Blessuð sál hans var sköpuð á undan öllum spámönnunum. Spádómsstigið var gefið fyrst. Spádómnum var fullkomnað með því að hann heiðraði heiminn. Undir lok heimsins, á tímum *Hadrat* al-Mahdi, mun Isa (*alayhis-salam)* stíga niður af himni til Damaskus og ganga til liðs við umma Múhameðs (*alayhis-salam*) og bera út Íslam á jörðinni.

> [Villutrúarhópar sem kallast „***Qadianis“*** eða „***Ahmadis*“** og voru skipulagðir af Bretum á Indlandi 1880/1296, boða ærumeiðandi lygar um Isa (*alayhis-salam*). Þó þeir segist vera múslimar, leitast þeir við að eyða Íslam innan frá. Fatwa (úrskurður sem gerður var um trúarmál af íslömskum fræðimönnum) var gefin út til að lýsa því yfir að þeir væru ekki múslimar.
>
> Annar villutrúaður hópur *zindiq*s sem kom fram á Indlandi er hópurinn sem heitir ***Jamaat at-tablighiyya*** (eða ***Tabligh Jamaa***). Sértrúarsöfnuður þeirra var fyrst stofnaður 1926/1345 af fáfróðum að nafni Ilyas. Hann fullyrti að múslimar hefðu „vikið af hinni sönnu braut íslams“ og að hann hefði dreymt um „guðlegt skipun“ til að bjarga þeim. Hann var að prédika það sem hann hafði lært úr bókunum

villutrúarmeistara sinna, Nezir Husayn, Rashid Ahmad Kankuhi og Khalil Ahmad Seharanpuri. Til að blekkja múslima, tala þeir alltaf um mikilvægi *salat* og *jamaa*. Hins vegar er ekkert af *salat* þeirra eða öðrum helgisiðum *maqbul* (samþykkt, *thawab* -verðskuldað) þar sem þeir eru villutrúarmenn (*ahl al-bida*), þ.e. þeir eru utan *Ahl as-Sunna*. Það fyrsta sem þeir þurfa að gera er að lesa bækur skrifaðar af fræðimönnum *Ahl as-Sunna* til að losa sig við villutrú og verða sannir múslimar. Fólk sem rangtúlkar *ayat* með falinni merkingu í *Kóraninum al-Karim* er kallað fólk af *bida* eða villutrúarmenn. Óvinir Íslams sem gefa slíka merkingu *ayat* sem hæfir svikulum og villutrúarlegum hugsunum þeirra eru kallaðir *zindiq*s, sem eru að reyna að breyta *Kóraninum al-Karim* og Íslam. Slíkir hópar eru stofnaðir, styrktir og studdir fjárhagslega til að dreifa um allan heiminn af Bretum, mesta óvininum. Meðlimir *Tabligh Jamaa*, sem eru bara fáfróð og ógeðsleg verkfæri sem hafa fallið í gildrur breskra vantrúarmanna, reyna að blekkja múslima með því að kalla sig „*Ahl as-Sunna*“ með því að framkvæma *salat* og með því að ljúga. Abdullah ibn Masud sagði: „Það mun vera fólk sem flytur *salat* þó það trúi á engin trúarbrögð. Þetta fólk mun verða fyrir eilífum eldi á botni helvítis. Sum þeirra, sem klæðast risastórum túrbanum eins og storkahreiðrum sem eru byggð ofan á minarettum, vaxa skegg og klæðast löngum skikkjum, segja og rangtúlka *ayat* til að svindla á múslimum. Hins vegar segir *Hadith Sharif* ***: „Allhu Taala* dæmir þig ekki eftir myndum þínum og klæðnaði, heldur eftir hjörtum þínum og fyrirætlunum.“**

Vegna þess að þetta ómenntaða, heimska fólk getur ekki svarað bókum Hakikat-útgáfunnar, sem sanna að sviksamlegar staðhæfingar þeirra séu lygar, segja þeir: „Bækur sem gefnar eru út af Hakikat-útgáfunni eru rangar og afbakaðar. Ekki lesa þær.” Mest áberandi táknið til að viðurkenna villutrúarmenn og *zindiq*s, sem eru óvinir Íslams, er orðatiltæki þeirra „rangt, svo ætti ekki að lesa það“ um skrif fræðimanna *Ahl as-Sunnu* og um ekta bækur sem gefa þær út. Skaðinn sem þetta fólk hefur ollið Íslam og svör við þeim af fræðimönnum *Ahl as-Sunnu* eru skrifuð ítarlega í bók okkar ***Súnnístígurinn.*** (e. The Sunni Path).

Múhameð (*alayhis-salam*) er æðsti spámaðurinn og hefur alla samúð *Allahu Taala* með öllum skepnum. Átján þúsund verurheimar fá ávinning af blessunarhafi hans. Með samstöðu er hann spámaður allra manna og anda. Margar skýrslur segja að hann sé spámaður fyrir engla, plöntur, dýr og hvers konar efni. Á meðan aðrir spámenn höfðu verið sendir til ákveðinna ættkvísla í vissum löndum, var og er *Rasulullah* (*alayhis-salam*) spámaður allra veruheima og allra lifandi og líflausra vera. *Allahu Taala* hafði ávarpað aðra spámenn með nöfnum þeirra. Hvað Múhameð (*alayhis-salam)* varðar, þá var *Allahu Taala* greiðvikinn með því að ávarpa hann: „Ó, sendiboði minn! Ann var ávarpaður eins og hvert annað kraftaverk sem öðrum spámönnum hafði verið veitt. *Allahu Taala* gaf ástkæra spámanni sínum fleiri gjafir og veitti honum fleiri kraftaverk heldur en öðrum spámönnum. Hann var gerður æðri öllum spámönnunum með ótal heiðrum og ágætum: tunglið klofnaði í tvennt þegar hann gerði tákn með blessuðum fingri sínum; steinarnir í lófa hans sögðu nafn Allah; tré tóku á móti honum með því að segja: „Ó *Rasul-Allah“*; þurri drumburinn sem heitir ***Hannana*** grét vegna þess að *Rasulullah* (*alayhis-salam*) gekk í burtu og lét hann í friði; hreint vatn rann út á milli blessaðra fingra hans; háar einkunnir ***ash-Shafa'at al-Kubra*** (einstakt leyfi sem honum verður gefið til að biðjast fyrir til að binda endir á áhyggjufulla bið á dómsdegi), ***Maqaman Mahmuda*** (há staða þar sem hann, eftir fyrirbæn, verður þakkað af trúuðum), ***Hawd* w *al-Kawthar*** (sjábls. 74), ***al-Wasila*** (Há staða fyrir nálgun) og ***al-Fadila*** (há staða dyggðar) sem á að færa honum í hinu síðara; hann hafði þann heiður að sjá *Jamal Allahu Taala* áður en hann fór inn í Paradís [á meðan *Miraj stóð*]; hann hafði fallegasta siðferðislegu eiginleika í heimi, fullkomnustu trúna, þekkinguna, hógværðina, þolinmæðina, þakklætið, ***zuhd*** (snúa hjarta sínu

frá veraldlegum hlutum; forðast flest ***múbah***s), skírlífi, réttlæti, hetjuskap, skömm, hugrekki, hógværð, visku, fallega siði, hjálpsemi, heiður og óþrjótandi heiður og óþrjótandi. Enginn nema *Allahu Taala* veit fjölda kraftaverka sem honum eru gefin. Trúarbrögð hans afnámu og ógiltu öll trúarbrögð. Trú hans er sú besta og æðsta allra trúarbragða. *Umma* hans er hærri en öll önnur *umma*s. awliya *umma* hans eru virðulegri en *awliya* annarra *ummas* .

Meðal *awliya umma* hans, sá sem átti skilið að vera arftaki hans (kalífi) var **Abu Bakr as-Siddiq** (*radiy-Allahu Taala anh*), sem var elskaður mest af *awliya* og *imam*s og hentaði kalífadæminu betur en aðrir. Á eftir spámönnunum er hann æðstur og velviljaðastur allra manna sem hafa komið og munu koma. Hann var fyrstur til að hljóta titil og heiður kalífadæmis. Sem greiða og blessun frá *Allahu Taala* hafði hann ekki dýrkað skurðgoð áður en Íslam hófst; hann hafði verið varinn gegn göllum eins og vantrú og villutrú.[26]

Á eftir honum er æðsta manneskjan annar kalífinn **Umar ibn al-Khattab** (*radiy-Allahu Taala anh*), sem *Allahu Taala* valdi sem vin ástkæra spámanns síns (*alayhis-salam*).

Næsthæstur manna er þriðji kalífi *Rasulullah* (*alayhis-salam*), **Dhun-Nurain Uthman ibn Affan** (*rady-Allahu Taala anh*), fjársjóður hylli og blessana og uppspretta hógværðar, trúar og andlegrar þekkingar.

Þar á eftir er velviljaðasta manneskjan, fjórði kalífi *Rasulullah* (*alayhis-salam*), **Ali ibn Abi Talib** (*rady-Allahu Taala anh*), eigandi undraverðra yfirburða og „ljón“ *Allahu Taala*.

Næst *Hadrat* **Hasan ibn Ali** (*radiy-Allahu Taala anhum*) kalífinn (d. eftir að hafa orðið fyrir eitrun í *al-Madinat al-Munawwara* árið 669/49). Þrjátíu ára kalífadæmi sem getið er um í *Hadith Ash-Sharif* lauk með honum. Á eftir honum er æðsta mannveran *Hadrat* **Husayn ibn Ali** (*radiy-Allahu Taala anhum*), ljósið af augum *Rasulullah* (*alayhis-salam*).

Yfirburðirnir hér byggðust á því að þeir höfðu unnið sér inn meira *thawab*; yfirgefa land sitt og ástvini sína vegna Íslam; að samþykkja Íslam á undan öðrum; aðlaga sig að *Rasulullah* (*alayhis-salam*) að mestu leyti; fylgja *sunna* hans stranglega; berjast við að breiða út trúarbrögð sín; og koma í veg fyrir vantrú, illsku og ringulreið.

Hadrat Ali (*radiy-Allahu anh*) fagnaði Íslam á undan öllum öðrum, að undanskildum *Hadrat* Abu Bakr (*radiy-Allahu anh*), samt var hann barn og átti engar eignir og bjó í húsi *Rasulullah* (*alayhis-salam*) og þjónaði honum. Þess vegna varð upptaka hans á Íslam ekki til þess að vantrúaðir voru sigraðir, til að faðma Íslam eða fylgja fordæmi hans. Á hinn bóginn styrkti það að hinir þrír kalífarnir upp tóku Íslam. Vegna þess að *Hadrat* Ali og synir hans (*radiy-Allahu Taala anhum*) voru nánustu ættingjar Rasulullah og af *blessuðu* blóði Rasulullah, mætti segja að þeir væru æðri en *Hadrat Abu* Bakr og *Hadrat* Umar, en yfirburðir þeirra voru ekki í öllum atriðum og hjálpuðu þeim ekki að fara fram úr þessum frábæru persónum á alla vegu. Það var svipað og að Khidir (*alayhis-salam*) hefði kennt Musa (*alayhis-salam*) eitthvað.[27] *Hadrat* **Fatima** var hærri en *Hadrat* **Khadija** og *Hadrat* **Aisha** (*radiy-Allahu Taala anhunna*) vegna þess að hún var nær spámanninum hvað varðar blóð. En ein tegund yfirburða ætti ekki að sýna yfirburði í hvívetna. Íslamskir fræðimenn komu með yfirlýsingar þar sem þeir voru ósammála hver öðrum um hver þessara þriggja væri hæstur.

[26]Það er ljóst af þessari yfirlýsingu um Abu Bakr as-Siddiq (*radiy-Allahu Taala anh*) hversu fátækt og fáfróðt fólk er sem heldur og skrifar að *Rasulullah* (*alayhis-salam*) hafi dýrkað skurðgoð fyrir spádóm sinn.

[27]Ef blóðsamband væri eina viðmiðið um yfirburði hefði *Hadrat* Abbas átt að vera talinn æðri *Hadrat* Ali. Þar að auki, Abu Talib og Abu Lahab, sem voru mjög nánir hvað blóð varðar, fengu ekki einu sinni þann heiður og yfirburði sem ríkti hjá hinum lægsta trúaða.

Eins og skilið er af *Hadith ash-Sharif*, voru þessar þrjár, *Hadrat* **Mariam** (María mey) og eiginkona Faraós, *Hadrat* **Asiya**, fimm hæstar, allra kvenna heimsins. Hadith *ash-Sharif*, „**Fatima er æðri konum paradísar, og Hasan og Husayn eru æðstu ungmenni paradísar"** vísaði aðeins til yfirburðar í einu tilliti.

Næst hæstur af félögum spámannsins (*as-Sahabat al-Kiram*) voru [þessar sex persónur aðrar en fyrstu fjórir kalífarnir á meðal] ***al-Asharat al-Mubashshara,*** manneskjurnar tíu sem blessað var með fagnaðarerindið um að fara til paradísar. Á eftir þeim voru æðstu

múslimarnir. 313 múslimar sem tóku þátt í heilögu orrustunni við *Badr*. Næstir voru 700 hugrakkir múslimar sem tóku þátt í hinni heilögu orustu við *Uhud*. Við hlið þeirra voru ***Biat ar-Ridwan***, 1400 múslimarnir sem sóru hollustueið við Rasulullah undir trénu.

As-Sahabat al-Kiram (*radiy-Allahu anhum ajmain*) fórnaði lífi þeirra og eignum fyrir sakir *Rasulullah* (*sall-Allahu alayhi wa sallam*) og aðstoðaði hann, svo það er skylda (*wajib*) fyrir okkur að nefna nafn þeirra með virðingu og kærleika.Það er aldrei leyfilegt að segja orð sem eru óviðeigandi hátign þeirra. Það er villutrú að nefna nöfn þeirra af virðingarleysi.

Sá sem elskar *Rasulullah* þarf að elska alla sína *Sahaba* því *hadith sharif* segir: „**Sá sem elskar *Sahaba* mína elskar þá vegna þess að einn elskar mig. Sá sem elskar þá ekki elskar mig ekki. Sá sem meiðir þá meiðir mig og sá sem særir mig særir *Allahu Taala*. Sá sem meiðir *Allahu Taala* mun þjást af pyndingum.** Í annarri *hadith sharif* sagði hann: „**Þegar *Allahu Taala* vill blessa einhvern á meðal *Umma* minna, setur hann í hjörtu þeirra ást *Sahaba* sína ; og þeir elska þá alla heitt**."

Þess vegna ætti ekki að ætla að bardagarnir milli *Sahabat al-Kiram* hafi átt sér stað fyrir að verða kalífinn eða til að fullnægja illum hugsunum eða tilfinningalegum löngunum. Það er hræsni sem leiðir mann til glötunar að tala illa um þá út frá slíkri tilgátu, þar sem öfund og löngun í stöðu og fíkn í heiminum hafði verið hreinsuð algjörlega úr hjörtum þeirra með því að sitja í návist *Rasulullah* og heyra blessuð orð hans. Þau voru leiðrétt og urðu laus við græðgi, metnað, gremju og illt eðli; Þeir voru alveg hreinsaðir. Með hliðsjón af þeirri staðreynd að manneskja sem dvelur í nokkra daga í viðurvist eins af *walis, umma* hins upphafna spámanns nýtur góðs af fallegu siðferði og ágæti walísins og verður hreinsaður af veraldlegum metnaði, hvernig gæti það nokkurn tíma gengið út frá því að *Sahaba* spámannsins, meistara okkar, sem elskuðu *Rasulullah* meira en alla aðra og fórnuðu fyrir hann og eigum sínum og lífi fyrir hann. Þeir yfirgáfu land sitt fyrir hann og voru hrifnir af félagsskap hans, sem var næring fyrir anda þeirra. Þeir voru ekki lausir við slæmt siðferði, að að *nafs* þeirra var ekki hreint og að þeir börðust fyrir þessum hrælíka tímabundna heimi? Þetta frábæra fólk var sannarlega almennilegra heldur en annað. Það er ósanngjarnt að líkja ágreiningi og átökum þeirra á milli við málefni okkar, illviljaða fólks, eða segja að þeir hafi barist til að fullnægja illum, munúðarlegum og veraldlegum þrám sínum. Það er ekki leyfilegt að bera slíkar óviðeigandi hugsanir gegn *Sahabat al-Kiram*. Sá sem myndi segja eitthvað á móti þeim ætti að vita að andúð í garð *Sahabat al-Kiram* þýðir fjandskap í garð *Rasulullah* (*sall-Allahu alayhi wa sallam*), og að tala illa um þá þýðir að tala illa um hann, sem menntaði og þjálfaði þá. Af þessum sökum sögðu hinir miklu fræðimenn Íslam að skortur á virðingu fyrir og skortur á háu áliti á *Sahabat al-Kiram* þýddi vantrú á sendiboða Allah. Ekki er hægt að taka bardaga „ *Jamal* " (úlfalda) og „ *Siffin"* sem ástæðu til að rægja þá. Fyrir *Sahabana* sem stóðu gegn *Hazrat* Ali í þessum bardögum voru trúarlegar ástæður sem vernduðu þá alla frá því að vera vondir, jafnvel það sem olli því að þeir fengu verðlaun á dómsdegi. *Hadith*

Sharif segir: „**Ein verðlaun verða veitt til *mujtahid* sem hefur rangt fyrir sér og tvö eða tíu þeim sem finnur það sem er rétt. Ein af verðlaununum tveimur er fyrir að nota *ijtihad.*** [28] **Hinn er til að finna sannleikann.** Deilurnar og bardagarnir meðal þessa mikla íslamsfólks voru ekki af þrjósku eða fjandskap heldur vegna

[ólíkra] *ijtihads* þeirra og vegna vilja þeirra til að framkvæma það sem Íslam bauð. Hver og einn *Sahabat al-Kiram* var *mujtahid*.[29]

Það var *fard* fyrir hvern *mujtahid* að haga sér í samræmi við niðurstöðuna sem þeir fundu með eigin *ijtihad*, jafnvel þótt *ijtihad* þeirra væri ekki í samræmi við *mujtahid* sem er mun hærri en þeir. Þeim var eigi leyfilegt að fylgja annars *ijtihad*. Tveir nemendur *Al-Imam al-Azam* Abu Hanifa Numan ibn Thabit (d. Bagdad, 767/150) tveir nemendur Abu Yusuf og Muhammad ash-Shaibani, og *Imam* Muhammad ibn Idris ash-Shafii´s (d. Egyptaland, 820/204) nemendur Abu Sawr ogIsmail al-Muzani, voru ósammála meisturum sínum á marga vegu og um suma hluti sem meistarar þeirra sögðu vera „*haram*“ (bannað) sögðu þeir „*halal*“ (leyfilegt) og um sumt af því sem meistarar þeirra sögðu „*halal“*" sögðu þeir „*haram.“* Ekki er hægt að segja að þeir séu syndugir eða vondir af þeim sökum. Enginn hefur sagt það, því þeir voru *mujtahid* eins og meistarar þeirra.

Það er rétt að *Hazrat* Ali var æðri og menntaðri en *Hazrat* Muawiya ibn Abu Sufyan (d. Damaskus, 680/60) og *Hazrat* Amr ibn al-As (d. Egyptaland, 663/43, *radiy-Allahu Taala anhum ajmain*). Hann hafði marga æðri eiginleika til að greina hann frá þeim, og *ijtihad* hans var öflugra og nákvæmara en *ijtihad*s þeirra. Hins vegar, þar sem allir *Sahabat al-Kiram* voru *mujtahid*s, var það ekki leyfilegt fyrir þá tvo að fylgja *ijtihad* þessa mikla trúarleiðtoga. Það var nauðsynlegt fyrir þá að bregðast við með eigin *ijtihad*s.

> **Spurning:** „Í orrustunum við „*Jamal“* og „*Siffin“* tóku mjög margir Muhajirun og Ansar meðal *Sahabat al-Kiram* þátt, hlýddu og fylgdu *Hazrat* Ali. Þrátt fyrir að allir væru *Mujtahid*s, töldu þeir að það væri *wajib* að fylgja honum. Þetta sýnir að það var *wajib* líka fyrir *mujtahid*s að fylgja *Hazrat* Ali. Þeir urðu að fylgja honum, jafnvel þótt *ijtihad* þeirra væri ekki sammála hans, er það ekki?

Svar: Múslimar sem fylgdu *Hazrat* Ali (*radiy-Allahu Taala anh*) og börðust við hlið hans gengu ekki til liðs við hann með það fyrir augum að fylgja *ijtihad* hans heldur vegna þess að *ijtihad* þeirra var í samræmi við *ijtihad* hans og sýndi að það væri *wajib* að fylgja *Imam* Ali. Á sama hátt voru *ijtihad*s margra áberandi félaga spámannsins ekki sammála Hazrat *Ali*, og það varð *wajib* fyrir þá að berjast gegn honum. Þrjár mismunandi *ijtihad*s *as-Sahabat al-Kiram* komu þá út: sumir þeirra skildu að *Hazrat* Ali hafði rétt fyrir sér, og það varð þeim nauðsynlegt að fylgja *Hazrat* Ali; annar hópur sá að *ijtihad* þeirra sem börðust við *Hazrat* Ali var rétt, og varð það *wajib* fyrir þá að fylgja þeim sem börðust við *Hazrat* Ali og berjast gegn honum; þriðji hópurinn sagði að það væri nauðsynlegt að fylgja hvorri hliðinni og ekki berjast, og *ijtihad þeirra* krafðist þess að þeir tækju ekki þátt í stríðinu. Allir þessir þrír hópar höfðu svo sannarlega rétt fyrir sér og áttu skilið að hljóta verðlaun í framhaldinu.

> **Spurning:** „Svarið [að ofan] sýnir að líka þeir sem börðust gegn *Hazrat* Ali (*radiy-Allahu Taala anh*) höfðu rétt fyrir sér. Á hinn bóginn hafa fræðimenn *Ahl as-Sunnu* sagt að *Hazrat* Ali hafi haft rétt fyrir sér, að andstæðingar hans hafi rangt fyrir

[28]Ijtihad: merking, úrskurður eða ályktun dregin af frábærum fræðimönnum sem kallast *mujtahid* með því að leitast við að skilja dulda merkingu í *ayat karima* eða *hadith sharif* .

[29]Til dæmis kemur fram í *Hadith ash-Sharif* á 298. síðu ***Al-Hadiqa*** að Amr ibn al-As (*radiy-Allahu Taala anh*) hafi verið *mujtahid* .

sér, að þeir hafi verið fyrirgefið því að þeir hefðu afsökun (*udhr*) og að þeir hafi jafnvel fengið *thawab*. Hvað er hægt að segja um það?“

Svar: *Al-Imam* ash-Shafii og Umar ibn Abd al-Aziz, tveir miklir fræðimenn í Íslam, sögðu að það væri ekki leyfilegt að nota orðið „rangt“ um neitt af *Sahabat al-Kiram*. Af þessum sökum var sagt: „Það er rangt að segja „rangt“ um yfirmenn.” Það er ekki leyfilegt fyrir óæðri að segja orð eins og: „Hann gerði rétt,“ „Hann gerði rangt,“ „Við samþykkjum,“ eða „Við höfnum,“ um yfirmenn sína. Eins og *Allahu Taala* smurði ekki hendur okkar með blóði þessa frábæra fólks, þannig ættum við að vernda tungu okkar gegn því að segja orð eins og „réttlátt“ og „óréttlátt.” Þessir virtu fræðimenn sem rannsökuðu sönnunargögnin og atburðina og sögðu að *Imam* Ali hefði rétt fyrir sér og andstæðingar hans hefðu rangt fyrir sér, meintu í raun að ef *Hazrat* Ali hefði haft tækifæri til að tala við þá hinum megin, hefði hann leiðbeint þeim um að nota *ijtihad* í samræmi við *ijtihad* hans. Reyndar var *Hazrat* Zubair Zubair ibn Awwam á móti *Hazrat* Ali í orrustunni við „*Jamal“* en eftir að hafa kynnt sér staðreyndirnar betur breytti hann *ijtihad* sínum og hætti að berjast. Líta ber á orð fræðimanna *Ahl as-Sunnu* sem telja mistökin leyfileg. Það er ekki leyfilegt að segja að *Hazrat* Ali og þeir sem voru með honum hafi verið á réttri leið og aðrir félagar spámannsins, sem voru í hinum hópnum með móður okkar Aishat as-Siddiqa, hafi verið á rangri leið.

Þessi bardagi meðal *Sahabat al-Kiram* var afleiðing af mismunandi *ijtihad*s í greinum *Ahkam ash-Shar'iyya* (reglum Íslam). Þeir voru ekki ágreiningur um grundvallaratriði Íslam. Í dag tala sumir illa og af virðingarleysi um stórmenni Íslam eins og *Hazrat* Muawiya og Amr ibn al-As (*radiy-Allahu Taala anhum*a); Þeir geta ekki áttað sig á því að þeir hallmæla og gera lítið úr *Rasulullah* (*sall-Allahu Taala alayhi wa sallam*) með því að rægja *Sahabat al-Kiram*. Það er skrifað í ***Shifa ash-Sharif*** að *Imam* Malik ibn Anas sagði: „Sá sem sver yfir og rægir Muawiya og Amr ibn al-As á skilið orðin sem maður segir gegn þeim. Það er nauðsynlegt að refsa þeim harðlega sem tala og skrifa á móti þeim og bera ekki virðingu fyrir þeim. „Megi *Allahu* Taala fylla hjörtu okkar af ást til *Sahaba* ástvinar hans! Hvorki hræsnarar né syndugt fólk aðeins guðræknir og Allah-hræddir múslimar elska þá yfirmenn.

Fólk sem gerir sér grein fyrir gildi og mikilleika *Rasulullah* (*sall-Allahu Taala alayhi wa sallam*) *Sahaba* og sem elskar og virðir þau öll og fylgir þeim er kallað ***Ahl as-Sunna***. Þeir sem segjast elska suma þeirra og mislíkar við aðra og rægja þannig flesta, og þeir sem ekki fylgja neinum þeirra, eru kallaðir ***Rafidi*s** eða **Shítar**. Það eru margir *Rafidis* í Íran, Indlandi og Írak. Það eru engir í Tyrklandi. Sumir þeirra, til að blekkja hina almennilegu múslima **Alawi** í Tyrklandi, kalla sig *Alawi*s, sem þýðir „múslimi sem elskar *Hazrat* Ali.” Að elska einhvern krefst þess að feta í fótspor þeirra og elska þá sem þeir elska; ef þeir elskuðu *Hazrat* Ali (*radiy-Allahu anh*) myndu þeir feta í fótspor hans. Hann elskaði alla *Sahaba* spámannsins. Hann var ráðgjafi annars kalífans, *Hazrat* Umar, sem trúði honum fyrir leyndarmálum sínum. Hann gifti sína og dóttur *Hazrat* Fatima Umm Ghulthum, til *Hazratt* Umar (*radiy-Allahu anhum*a). Í *khutba* sagði hann um *Hazrat* Muawiya: „Bræður okkar skildu við okkur, samt eru þeir ekki vantrúaðir eða syndarar. Niðurstaða þeirra (*ijtihad*) kom út sem slík. „Þegar *Hazrat* Talha (*radiy -Allahu Taala anh*), sem barðist gegn *Hazrat* Muawiya, sem endaði með píslavættisdauða, hreinsaði *Hazrat* Muawiya sjálfur rykið af andliti sínu og varð *imam* í útfararbæninni. *Allahu Taala* lýsti því yfir í *Kóraninum al-Karim*: „**Trúaðir eru bræður**.” Í síðasta *ayat karima* Surat *al-Fat'h lýsti Allahu Taala* yfir: „**Félagsmenn spámannsins elska hver annan.“** Að elska ekki eða, það versta af því, að bera andúð á jafnvel einn af félögum spámannsins þýðir vantrú á *Kóraninum al-Karim*. Fræðimenn *Ahl as-Sunna* skildu yfirburði Sahabat *al- Kiram* (*radiy-Allahu Taala anhum ajmain*) rétt og skipuðu múslimum að elska þá alla og vernduðu þar með múslima gegn hörmungum. Þetta fólk sem er kallað „***Kharijis****“* (*Khawarij*, *Kharijites*) hataði og bar andúð á *Ahl al-Bait* (nánustu ættingjum spámannsins), það er yfirmönnum okkar, *Hazrat* Ali (*radiy-Allahu Taala anh*), sonum hans og afkomendum,

ástsælustu ástvinum Súnní múslima. Nú eru þeir kallaðir **Yazidar**. Trú þeirra og viðhorf eru mikil villutrú.

Wahhabis, þó þeir segist elska alla *Sahabat al-Kiram*, fylgja ekki þessu blessaða fólki heldur eigin villutrúarleið sem þeir kenna *Sahaba*. Wahabismi birtist með blóðugri, hræðilegri uppreisn á Arabíuskaga 1791/1205. Muhammad Abduh frá Egyptalandi var einn þeirra sem reyndi að breiða út Wahhabisma og *la madhhabisma* í gegnum bækur sínar um allan heim. Þó hann væri frímúrari sem hafði opinberlega lýst aðdáun sinni á Jamal ad-Din al-Afghani (d. 1867/1314), yfirmanni frímúrarastúkunnar í Kaíró, var Abduh kynntur fyrir unglingunum sem „mikill fræðimaður í Íslam, upplýstur vitsmunamaður, framúrskarandi „siðbótarmaður." Óvinir Íslams, sem voru í launsátri til að tortíma *Ahl as-Sunnu* og þar með tortíma íslam, ýttu undir þetta illvirki (*fitna*) með því að lofa Íslam með svívirðilegum orðum í dulargervi fólks með trúarlega stöðu. Abduh var hrósað til skýjanna. Tilkynnt var að *Aimmat al-madhahib* (stofnandi *imam* hinna fjögurra *madhhabs*), miklir fræðimenn *Ahl as-Sunna*, hafi verið fáfróðir menn. Nöfn þeirra voru ekki lengur nefnd. En almennilegir, göfugir afkomendur forfeðra okkar, synir heiðvirðra píslarvotta, sem höfðu fórnað lífi sínu fyrir sakir *Rasulullah* (*sall-Allahu alayhi wa sallam*) og Íslam, létu ekki blekkjast af þessum áróðri og auglýsingum, sem milljónum punda hafði verið varið í. Þeir hlustuðu ekki einu sinni á eða viðurkenndu þessar fölsku „hetjur Íslams." *Allahu Taala* verndaði börn píslarvotta gegn þessum árásum. Í dag eru þýddar bækur *la-madhhabi* fólksins eins og Mawdudi (stofnandi Al-jama'at al-Islamiyya á Indlandi, d. 1979/1399), *Sayyid* Qutb (tekinn af lífi í Egyptalandi, 1966/1386), Hamidullah og meðlimir *Tablighi Jamaat* þröngvað upp á ungt fólk. Þessar þýðingar, sem hafa verið rómaðar og ýkar í risastórum auglýsingum, innihalda villutrúarhugmyndir sem eru ósammála fullyrðingum fræðimanna *Ahl as-Sunna*. Við verðum alltaf að vera á varðbergi og varkár. Megi *Allahu Taala* vekja múslima af vanvitund vegna náðar ástkæra spámanns Múhameðs hans (*alayhis-salam*)! Megi hann vernda okkur gegn því að láta blekkjast af lygum og rógburði óvinanna! *Amin*! Við skulum ekki blekkja okkur sjálf með því að biðja eingöngu! Að biðja án þess að fylgja *Adat al-Ilahiyya* (guðlega sið *Allahu Taala*), án þess að vinna eða fylgja aðferðunum, myndi þýða að biðja um kraftaverk frá *Allahu Taala*. Múslimi ætti bæði að vinna og biðja. Við ættum fyrst að halda okkur við efnið og biðja síðan. Fyrsta leiðin til að komast undan vantrú er að læra og kenna Íslam. Reyndar er það skylda (*fard*) og frumskylda hvers manns, karls eða konu, að kynna sér trú *Ahl as-Sunna*, boðorð og bönn. Í dag er frekar auðvelt að læra það, því það er frelsi til að skrifa og gefa út sannar íslamskar bækur. Sérhver múslimi verður að styðja ríkið sem hefur veitt múslimum þetta frelsi.

Fólk sem ekki lærir viðhorf og kenningar (*ilm al-hal*) *Ahl as-Sunnu* og kennir þær ekki börnum sínum er í hættu á að víkja frá Íslam og falla í hyldýpi vantrúar. Ekki verður tekið á móti bænum slíkra aðila. Hvernig geta þeir þá varið sig gegn vantrú? *Rasulullah* (*sall-Allahu alayhi wa sallam*) sagði: „**Þar er Íslam þar sem þekking er til. Það er ekkert Íslam þar sem engin þekking er til**." Þar sem maður verður að borða og drekka til að deyja ekki úr hungri er nauðsynlegt að læra trú okkar til að láta ekki blekkjast af vantrúuðum og verða ekki múslimar. Forfeður okkar komu oft saman til að lesa bækur *ilm al-hal*, lærðu trú þeirra og héldust þar með múslimar og nutu Íslams. Þeir gáfu okkur þetta sæluljós réttilega. Svo, til að vera múslimar og forðast hættuna á því að börnin okkar verði blekkt af óvinum að innan eða utan, er fyrsta og fremsta forvarnarráðstöfunin að lesa og melta bækur *Ilm al-hal* sem fræðimenn *Ahl as-Sunna* hafa útbúið. Foreldrar sem vilja að börn þeirra séu múslimar ættu að kenna þeim hvernig á að lesa *Kóraninn al-Karim*. Leyfðu okkur að lesa, læra og kenna börnum okkar og þeim sem við berum ábyrgð á á meðan við höfum tækifæri til. Það verður erfitt og jafnvel ómögulegt fyrir þau þegar þau fara í skóla. Það verður gagnslaust að kveina eftir að hrörnunin á sér stað. Við ættum ekki að trúa villandi, fölskum bókum, dagblöðum, tímaritum, sjónvarps- og útvarpsþáttum, kvikmyndum og vefsíðum *zindiq*s og óvina Íslams.

Zindiqs líkt og skilgreint er af Ibn Abidin (*rahimah-Allahu Taala*) í þriðja bindi [***Radd al-muhtar***], eru þeir lævísu vantrúarmenn sem, þó þeir hafi enga trú, þykist vera múslimar og kenna hluti sem valda vantrú eins og þeir séu íslamskir og leitast þannig við að leiða múslima.

Spurning: „Sá sem hefur lesið þýðingar á spilltum bókum *la -madhhabi* segir:

„Við ættum að lesa skýringar (*tafsir*) á *Kóraninum al-Karim*. Að fela trúarlegum fræðimönnum það starf að læra trú okkar og *Kóraninn al*-Karim er hættuleg og óttaleg hugsun. Kóraninn *al-Karim* segir ekki: "Ó trúarfræðingar!" Þar segir, „Ó múslimar“ og „Ó mannkynið!“ Af þessum sökum ætti sérhver múslimi að skilja *Kóraninn al-Karim* sjálfur og ætti ekki að búast við þessu starfi frá neinum öðrum.”

„Þessi manneskja vill að allir lesi bækur um *tafsir* og *hadith*. Hann mælir ekki með því að lesa bækurnar *kalam*, *fiqh* og *ilm al-hal* skrifaðar af íslömskum fræðimönnum og yfirmönnum *Ahl as-Sunna*. Útgáfa Rashid Rida´s (nemandi Muhammad Abduh, d. 1935/1354) bók ***Islamda Birlik ve Fikh Mezhebleri*** gefin út af tyrkneskri yfirskrifstofu trúarmála (rit nr. 157; 1974/1394) olli algjörum ruglingi meðal lesenda. Á mörgum síðum sínum, sérstaklega í „sjöttu orðræðunni“, segir Rashid Rida:

„Þeir [*muqallid*, fylgjendur sem aðlagast einum af fjórum *madhhab*s] hækkuðu *mujtahid imama* upp í spádómsstig. Þar að auki yfirgáfu þeir *Hadith* með því að kjósa yfirlýsingu *mujtahid* sem var ósammála *Hadith* spámannsins. Þeir sögðu að hægt hefði verið að hætta við *hadith (naskh*) eða að það gæti hafa verið annar *hadith* að mati *imams þeirra*. Með því að bregðast við orðum þess fólks sem gæti hafa haft rangt fyrir sér með dómgreind sinni, sem jafnvel þekkja ekki til, og með því að sleppa *Hadith* spámannsins sem var laus við villur, stangast þessi *muqallid* einnig á *Mujtahid*s. Það stangast jafnvel á við Kóraninn með því að gera svo. Þeir segja að enginn nema *mujtahid imam* gæti skilið Kóraninn. Slík orð af *faqih*s og öðrum *muqallid*s sýna að þeir hafa ættleitt þau frá gyðingum og kristnum. Þvert á móti er auðveldara að skilja Kóraninn og *Hadith* en að skilja bækurnar skrifaðar af *faqih*s. Fólk sem hefur melt arabísk orð og málfræði mun ekki eiga í erfiðleikum með að skilja Kóraninn og *Hadith*. Hver í ósköpunum gæti vantrúað þeirri staðreynd að Allah sé fær um að útskýra eigin trúarbrögð með berum orðum? Hver gæti mótmælt því að *Rasulullah* væri færari en nokkur annar til að skilja hvað Allah meinti og gæti útskýrt það betur en aðrir? Að segja að skýringar spámannsins hafi verið ófullnægjandi fyrir múslima þýðir að hann var ófær um að sinna útbreiðsluskyldu sinni (*tabligh*) [Íslam] nákvæmlega. Ef meirihluti fólks hefði ekki getað skilið Kóraninn og *Sunna*, hefði Allah ekki ákært alla fyrir reglurnar í bókinni og *Sunna*. Maður ætti að vita hverju maður trúir ásamt sönnunargögnunum. Allah hafnar *taqlid* (að aðlaga sig að *madhhab*) og segir að [*muqallid*s] þeirra sem líkja eftir feðrum sínum og öfum væri ekki talið afsakanlegt. Ayats sýna að *taqlid* er aldrei samþykkt af Allah. Það er auðveldara að skilja þann hluta trúarbragðanna sem snertir *furu* (íslamskar venjur bornar saman við trú) út frá sönnunargögnum hennar en það er að skilja þann hluta sem snýr að *iman* (*usul;* trú). Á meðan hann hleður með þeim erfiða, myndi Allah þá ekki hlaða með þeim auðvelda? Það verður erfitt að draga reglur út frá sumum sjaldgæfum málefnum, en þá verður það álitið sem afsökun að þekkja þær ekki eða stunda þær. Menn af *fiqh* fundu upp mörg atriði (*masala*s, vandamál) sjálfir. Þeir bjuggu til reglur fyrir þá. Þeir reyndu að kynna hluti eins og *ra'y* (persónulegan dóm), *qiyas jali* (augljós líking) og *qiyas khafi* (falin líking) sem skjöl fyrir þá. Þessir hlutir voru látnir flæða yfir á svið *ibadat* (tilbeiðslur, venjur), sem er ómögulegt að afla þekkingar á með rökhugsun. Þannig stækkuðu þeir trúarbrögðin margfalt. Þeir ráku múslima í vandræði. Ég vantrúi ekki *qiyas*; Ég segi

að það er engin *qiyas* á sviði *ibadat*. *Iman* og *ibadat* voru fullgerð á tímum spámannsins. Enginn getur bætt neinu við þær. Mujtahid *imamarnir* bönnuðu fólki að líkja eftir (*taqlid* og gerðu *taqlid* að banni.

„Þessar staðhæfingar, sem eru valdar úr bók *la-madhhabi* Rashid Rida, ***Islamda Birlik ve Fikh Mezhepleri , reyna***, eins og allar *la-madhhabi* bækur, að banna að fylgja *imamum* hinna fjögurra *madhhabs*. Það skipar að allir ættu að læra *tafsir* og *hadith*. Hvað myndirðu segja um það?"

Svar: Ef fullyrðingar sem *la-madhhabi* fólk skrifar eru lesnar af athygli, mun maður auðveldlega sjá að þeir reyna að blekkja múslima með því að skreyta villutrúarhugsanir þeirra og aðskilnaðarsjónarmið með óheilbrigðri röð af rökum og röngum staðhæfingum. Hinir fáfróðu, sem halda að þessi skrif séu byggð á þekkingu innan ramma rökfræði og skynsemi, geta sætt sig við þau, en hins vegar mun hið lærða, skarpsýna fólk aldrei festast í gildrum þeirra.

Til að vara ungt fólk við hættunni af *la-madhhabisma* eða and-súnisma, sem hefur knúið múslima í átt að eilífri glötun, hafa fræðimenn í Íslam (*rahimahum-Allahu Taala*) skrifað þúsundir dýrmætra bóka í fjórtán aldir. Eftirfarandi er þýðing á nokkrum köflum úr bókinni ***Hujjat-Allahi ala-l-alamin*** eftir Yusuf an-Nabhani (d. Beirút, 1932/1350) sem svar við spurningunni hér að ofan:

„Það geta ekki allir dregið *ahkam* (reglur, ályktanir) af *Kóraninum al-Karim*. Þar sem jafnvel *mujtahid imam*s myndi ekki geta dregið allar reglur úr *Kóraninum al-Karim* , útskýrði *Rasulullah* (*sall-Allahu Taala alayhi wa sallam*) reglurnar úr *Kóraninum al-Karim* í *hadith* s sínum. Þar sem *Kóraninn al-Karim* var aðeins útskýrður af honum, mátti aðeins skilja og útskýra *Hadith af as-Sahabat al-Kiram* og *mujtahid imam*.

„Til að þeir gætu skilið þá, gaf *Allahu Taala mujtahid imam*s *aqli* (vitsmunalega, skynsamlega og vísindalega) og *naqli* (miðlun, trúarleg) þekkingu, öflugum skilningi, skarpri sjón, afar næmum huga og mörgum öðrum yfirburða hæfileikum. Á undan öllum þessum dyggðum var *taqwa* (að vernda sig frá því að fremja *haram*). Næst kom hið guðlega ljós í hjörtum þeirra. Með hjálp þessara dyggða skildu *mujtahid imam* okkar hvað *Allahu Taala* og *Rasulullah* meintu með orðum sínum og hvað varðar þá sem þeir gátu ekki skilið, sýndu þeir [lausnir] fyrir þá í gegnum ***qiyas.*** Hver hinna fjögurra *aimmat al-madhahib* (leiðandi fræðimenn sem stofnuðu *madhhab*s of *Ahl as-Sunna*) upplýstu að þeir töluðu ekki af eigin skoðun og sögðu við nemendur sína: „Ef þú rekst á ósvikinn (*sahih*, ekta) *hadith*, láttu orð mitt til hliðar og fylgdu *hadith Rasulullah* !“ Fólk sem okkar *aimmat al-madhahib* gaf þessa skipun voru djúpir fræðimenn sem voru *mujtahid* eins og þeir. Þessir fræðimenn voru fólkið í *tarjih* tarjih (*muqallid* fræðimaður „kýs“, eftir að hafa skoðað, bestu skýrslurnar sem koma frá imam al-madhhab sem hann tilheyrir) sem þekktu skjölin sem [leiðtogar] fjögurra *madhhab* byggðu á *ijtihad*s. Þeir rannsökuðu skjölin og sendendur *hadiths* sem *madhhab* leiðtoginn hafði byggt *ijtihad* sitt á og hinna ósviknu *hadith* sem nýlega fundust og skoðuðu það sem sagt var seinna og margar aðrar breytur og skildu þar með hver þeirra ætti að vera valinn. Eða, *imam al-madhhab* ákvað mál í gegnum *qiyas* vegna þess að *hadith* sem myndi skjalfesta [eða leysa] það náði ekki til hans og nemendur hans, sem komust að því að *hadith sharif*, ákváðu annað, en þó, meðan þeir notuðu slíka *ijtihad*, fóru nemendur ekki lengra en þær reglur sem *imam* setti.

Mujtahid mufti sem tók við af þeim gáfu út *fatwa* á þennan hátt líka. Eins og það hefur verið túlkað af öllu því sem hér hefur verið skrifað hafa múslimar sem hafa fylgt fjórum *aimmat al-madhahib* og *mujtahids* sem voru menntaðir í *madhhab*s fylgt reglum *Allahu Taala* og sendiboða hans. Þessir *mujtahid* skildu reglurnar í

Kóraninum al-Karim og *Hadith ash-Sharif*, sem enginn annar gat skilið og miðluðu því sem þeir skildu. Múslimar hafa lifað (*taqlid*) eftir því sem *mujtahid* s skildi og greindi frá bókinni og *Sunna*, vegna þess að *Allahu Taala* hafði lýst því yfir í 43. *ayat karima* Surat *an-Nahl*: „**Ef þú veist það ekki, spyrðu þá sem vita.“**[30]

„Aðeins á *Umma* ástkæra spámanns hans (*alayhis-salam*) gaf *Allahu Taala* þá örlög að *aimmat al-madhahib* myndi framkvæma *ijtihad* og stofna *madhhab*s þeirra, og að allir múslimar myndu koma saman í þessum *madhhab*s. *Allahu Taala* , annars vegar, skapaði *imam* itiqad (*iman , viðhorf)* og kom í veg fyrir að villutrúarmenn, *zindiq*s, *mulhid* og fólk sem vinnur verk Satans saurgaði þekkinguna á *itiqad* og hins vegar verndaði trú hans gegn því að saurga sig með því að búa *til imam* madhhabs . Þar sem þessi blessun var ekki til í kristni og gyðingdómi, voru trúarbrögð þeirra saurguð og breytt í leik.

„Með samstöðu íslamskra fræðimanna kom enginn djúplærður fræðimaður sem var fær um að nota *ijtihad* 400 ár eftir dauða *Rasulullah* (*sall-Allahu alayhi wa sallam*). Allir sem segja að það sé nauðsynlegt að nota *ijtihad* í nútímanum hlýtur að vera vitlaus eða frekar ólærður í Íslam. Þegar hinn mikli fræðimaður Jalal ad-Din as-Suyuti Abd ar-Rahman (*rahimah-Allahu Taala,* d. Egyptaland, 1505/911) sagði að hann hefði náð einkunninni ijtihad*,* spurðu fræðimenn samtímans hann spurningu sem tvö mismunandi svör höfðu verið gefin við og spurðu hann um hvort svarið væri áreiðanlegra. Hann gat ekki svarað þeim. Hann sagði að hann væri of upptekinn til að eyða tíma í það. Hins vegar var það sem hann var beðinn um að gera var ráðning *ijtihad* á *fatwa*, sem var lægsta stig *ijtihad*. Þar sem svo djúpt lærður fræðimaður eins og as-Suyuti forðast að nota *ijtihad* á *fatwa*, hvað ættum við að kalla þá sem neyða fólk til að nota algjört (*mutlaq*) *ijtihad*, ef við ættum ekki að kalla þá vitlausa eða fáfróða um trúarbrögð? *Al-Imam* al-Ghazali (*rahimah-Allahu Taala* , d. Tus, 1111/505) sagði í bók sinni ***Ihya Ulum ad-Din*** að það væru engin *mujtahid*s á sínum tíma.

„Ef múslimar sem ekki eru *mujtahid* læra ósvikinn *hadith* sem er ósammála skyldum úrskurði *imams madhhabs* þeirra og þar með telja þeir að það sé erfitt að gera það samkvæmt *madhhab* þeirra, verða þeir að finna innan hinna þriggja *madhhab* sannan annan *mujtahid* sem *ijtihad* var byggt á þeim *hadith og* gera það í samræmi við það,[31] vegna þess að það er ekki leyfilegt fyrir fólk sem hefur ekki náð einkunninni *ijtihad* að draga reglur úr *Nass* (*Kóraninum al-Karim* og *Hadith ash-Sharif*). Nú halda sumir fáfróðir menn því fram að þeir hafi náð einkunninni alger *ijtihad*, að þeir geti dregið reglur frá *Nass* og að þeir þurfi ekki lengur að fylgja einu af fjórum *madhhab*s; þeir yfirgefa *madhhab* sem þeir hafa fylgt í mörg ár. Þeir reyna að hrekja *madhhab*s með órökstuddum rökum sínum. Þeir koma með svo fáfróðar,

[30]Þessi *ayat* sýnir að ekki allir geta skilið bókina og *Sunna* rétt og það er fólk sem getur ekki skilið þær. Það skipar því fólki sem getur ekki skilið, þau að reyna ekki persónulega að skilja *Kóraninn al-Karim* eða *Hadith ash-Sharif* heldur læra þau með því að spyrja fólk sem hefur skilið þær. Ef allir hefðu skilið merkinguna í *Kóraninum al-Karim* og *Hadith ash-Sharif* rétt, hefðu villutrúarhóparnir 72 ekki komið fram. Allt fólk sem olli því að þessir hópar komu fram voru djúpt lærðir, en enginn þeirra gat skilið merkinguna í *Nass* (*Kóraninum al-Karim* og *Hadith ash-Sharif*) rétt. Með því að misskilja þá, viku þeir af réttri leið og urðu þess valdandi að milljónir múslima lentu í glötun. Sumir þeirra hafa verið mjög óhóflegir í að gefa ranga merkingu á *ayat*s og *hadith*s, svo mikið að þeir eru orðnir eins villutrúarfólk og að kalla múslima á réttri braut 'vantrúa' og 'fjölgyðismenn'. Í *Wahhabi* te bókinni sem ber titilinn ***Kashf ash-shubuhat***, sem hefur verið þýdd á tyrknesku og smeygt sér inn í Tyrkland leynilega, er sagt að það sé *mubah* (leyft) að drepa og gera upptækar eignir múslima sem halda trú *Ahl as-Sunna*!

[31]Mikill fræðimaður *Al-Imam* Yahya an-Nawawi (*rahimah-Allahu Taala* , d. Damaskus, 1277/676) útskýrði þetta í smáatriðum í ***Rawdat at-talibin***.

fáránlegar yfirlýsingar eins og: „Við munum ekki fylgja skoðunum fólks af trúarstöðu sem var eins og við." Þeir eru blekktir af Satan og ögraðir af *nafs* þeirra, þeir segjast vera æðri öðrum. Þeir geta ekki gert sér grein fyrir því að með því að segja það opinbera þeir ekki yfirburði sína heldur fávitaskap og vanvirðu. Meðal þeirra sjáum við líka fáfróða villutrúarmenn sem segja og skrifa að allir ættu að lesa *tafsir* bækur og draga reglur úr *tafsir* bókum og frá [*Sahih*] *Al-Bukhari*. Ó múslimi bróðir minn! Forðastu endilega að eignast slíka heimska vini, ef þú ætlar að þeir séu trúarlegir menn og lesi tilbúnar bækur þeirra! Fylgstu hratt við *madhhab imam* þíns! Þér er frjálst að velja hvað sem þú vilt af fjórum *madhhab*s, en það er ekki leyfilegt að safna aðstöðu (*rukhsa*s) af *madhhab*s, það er að sameina *madhhab*s, sem er kallað „***talfiq.*"**[32]

„Múslimar sem geta lesið og skilið rétt *hadith*s ættu að læra *hadith*s sem voru skjöl *madhhab* þeirra, gera síðan þær aðgerðir sem eru lofaðar og forðast þær sem eru bannaðar samkvæmt þessum *hadith*s og læra síðan eftirfarandi: mikilleika og gildi íslamskrar trúar; hinir fullkomnu eiginleikar nafna og eiginleika lífs *Allahu Taala* og *Rasulullah* (*sall-Allahu alayhi wa sallam*), dyggða og kraftaverka; skipan þessa heims og þess næsta, Paradís og helvíti; englar, snillingar, forn *umma*s, spámennirnir og himneskar bækur þeirra; æðri eiginleikar sem eru sérkennilegir fyrir *Rasulullah* og Kóraninum *al-Karim*; líf *Al* hans (nánustu ættingjar) *og Sahaba* hans; tákn hins síðasta dags og miklu fleiri upplýsingar um þennan heim og þann næsta. Umfangsmiklum upplýsingum um þennan heim og þann næsta hefur verið safnað saman í *hadiths Rasulullah*.

„Eins og það sem er skrifað hér er skilið, kemur í ljós hversu fáfróður er sá sem segir að þessar trúarákvarðanir byggðar á *Mujtahid*s á *hadith*s séu gagnslausar. Meðal þeirra óteljandi upplýsinga sem gefnar eru í *hadith*s eru þessar *hadith*s kenningar *ibadat* og *muamalat* (reglur um samskipti milli fólks eins og í viðskiptum) eru mjög fáar. Samkvæmt sumum fræðimönnum eru þær um 500 [með endurtekningum, þær eru ekki fleiri en 3000]; meðal svo fárra *hadiths* er ekki líklegt að einhver af hinum fjórum *aimmat al-madhahib* hafi ekki heyrt einn ósvikinn (*sahih*) *hadith*. Sérhver ósvikinn *hadith* var notaður sem skjal af að minnsta kosti einum af fjórum aimmat al-madhahib. Múslimar sem sjá að ákveðið mál í *madhhab* þeirra er ósammála raunverulegum *hadith* ættu að framkvæma það mál með því að fylgja öðrum *madhhab* sem byggði *ijtihad* sína á þeim *hadith*. Kannski hafði *imam madhhab* þessara múslima líka heyrt um *hadith*, en eftir annan *hadith* sem hann hafði skilið að væri meira sahih eða, að því er sagt síðar, hætti við þann fyrrnefnda, eða, af einhverjum öðrum ástæðum sem *mujtahids* þekktu, tók hann ekki fyrrum *hadith* sem skjal. Fyrir þá múslima sem skilja að *hadith* er ósvikinn, þá er gott að fylgja þeim *hadith* með því að gefa upp úrskurð *madhhabs* þeirra sem er ekki í samræmi við þann *hadith*, en í þessu tilfelli verða þeir að líkja eftir öðrum *madhhab* sem notaði þennan *hadith* í *ijtihad* sínum fyrir umrætt mál, því *imam* þess seinni *madhhab* kom í veg fyrir þessi óþekktu skjöl, þar sem ekkert var vitað um þessi múslima skjöl. Að bregðast við þessum *hadith*. Engu að síður er það líka leyfilegt fyrir þessa múslima að framkvæma það mál í samræmi við *madhhab* þeirra, því það er vafalaust að *imam*

[32] „***Talfiq"*** þýðir að athöfn samrýmist engum *madhhabs* vegna þess að hún er framkvæmd með því að blanda saman auðveldu leiðum *madhhabs* fjögurra. Eftir að maður hefur framkvæmt íslamska iðkun samkvæmt einum af fjórum *madhhab*s, það er eftir að frammistaða manns er *sahih* (gild, hentug) í því *madhhab*, er maður að fylgjast með eins mörgum og mögulegt er af þeim skilyrðum sem eru nauðsynleg í hinum þremur *madhhab* með það fyrir augum að athöfnin verði *sahih* og ásættanleg líka í þessum *madhhabs*, sem kallast „***taqywahawd"*** . Í víðum skilningi þýðir ***„taqwa"*** að verja sjálfan sig frá því að fremja *haram*.

madhhab þeirra hafi reitt sig á traust skjal í úrskurði sínum. Íslam telur það afsakanlegt fyrir *muqallid* (fylgjendur, einn sem fylgir, *madhhab*) að þekkja ekki það skjal, því enginn af *imam* fjögurra *madhhabs* vék frá bókinni og *Sunna* í *ijtihad* . *Madhhabs* þeirra eru skýringar bókarinnar og *Sunna*. Þeir útskýrðu merkingu og reglur í bókinni og *Sunna* fyrir múslima. Þeir útskýrðu þær á þann hátt að múslimar gætu skilið þær og skrifuðu þær í bækur. Þetta verk *aimmat al-madhahib* (*rahimahum-Allahu Taala*) var svo mikil þjónusta við Íslam að mannlegur kraftur hefði ekki dugað til að gera það ef *Allahu Taala* hefði ekki hjálpað þeim. Þessar *madhhab* eru ein af hugsjónustu sönnunum um þá staðreynd að *Rasulullah* (*sall-Allahu Taala alayhi wa sallam*) er sanni spámaðurinn og Íslam er hin sanna trú.

„Munurinn á *ijtihads* á *aimmat al-madhahib* okkar var aðeins í málum sem lúta að venjum (*furu ad-Din*, í málaflokki *fiqh*). Það var enginn ágreiningur á meðal þeirra um trú (*usul ad-Di* , þekking á *itiqad* eða *iman*). Þeir voru heldur ekki frábrugðnir hver öðrum í þeim kenningum um venjur sem vitað er að eru nauðsynlegar í trúarbrögðum og sem voru teknar úr þeim *hadiths* sem skjölin voru flutt með *tawatur.* Þeir voru aðeins ólíkir í sumum þáttum þekkingar varðandi starfshætti. Þetta stafaði af mismun á skilningi þeirra á traustum skjölum þessara mála. Þessi litli munur á þeim er náð [*Allahu Taala*] yfir *Umm* ; Múslimum er heimilt að fylgja hvaða *madhhab* sem þeim líkar og finnst auðvelt. *Rasulullah* (*sall-Allahu Taala alayhi wa sallam*) sagði fyrir um þennan mun sem gleðitíðindi, og það hefur gerst eins og spáð hafði verið.

„Það er óheimilt að nota *ijtihad* í vitneskju um *itiqad*, það er að segja í staðreyndum sem trúa má. Það víkur fyrir fráviki og villutrú. Það er alvarleg synd. Það er aðeins ein rétt leið í málum sem tengjast trú: ***Ahl as-Sunnat wal-Jamaa***. Munurinn sem lýst var yfir, væri náð [*Allahu Taala*] í *Hadith ash-Sharif* var munurinn á starfsháttum.

„Í máli þar sem dómar hinna fjögurra *madhhab* eru ólíkir hver öðrum, er aðeins dómur eins þeirra réttur. Þeir sem haga sér á þennan rétta hátt fá tvö *thawab* og þeir sem haga sér samkvæmt einum röngum dóm fá eitt *thawa*. Náð Madhhabs [*Allahu Taala*] sýnir þá staðreynd að það er leyfilegt að yfirgefa einn *madhhab* og fylgja úrskurði iðkunar í annarri *madhhab*, en að undanskildum fjórum þekktum *madhhab*s, er ekki leyfilegt að fylgja neinu af *madhhab* sem tilheyrði *Ahl as-Sunna* né *as-Sahabat al-Kiram* því þeirra *madhabs* voru ekki sett á skriflegt form og hefur verið gleymt. Núne er enginn möguleiki á að fylgja neinum *madhhab* öðrum en hinum þekktu fjórum. *Imam* Abu Bakr Ahmad ar-Razi (*rahimah-Allahu Taala* , d. 980/370) greindi líka frá því að það hefði verið einróma lýst yfir af fræðimönnum í Íslam að það væri ekki leyfilegt að fylgja [beint af *madhhab*s] *as-Sahabat al-Kiram*. Fyrir þá sem vilja skilja vel yfirburði madhhab*s*, *mujtahid*s, sérstaklega fjögurra aimmat al-madhahib, þá staðreynd að *madhhab*s þeirra vék ekki frá bókinni og *Sunna* og að reglurnar sem þeir fluttu í gegnum *ijma* og *qiyas* voru ekki þeirra eigin skoðanir heldur voru teknar úr bókinni, mælt og *Sunna* mælti með bókunum ***Al-mizan al-kubra*** og ***Al-mizan al-Khidriyya*** eftir *Imam* Abd al-Wahhab ash-Sharani (*rahimah-Allahu Taala*).“[33]

Fullyrðingin „*Kóraninn al-Karim* segir ekki „trúarfræðingar“ – sem vitnað er í í spurningunni hér að ofan – það er ekki rétt. Það eru ýmsar *ayats* sem lofa fræðimenn (*ulama*)

[33]Yusuf an-Nabhani, ***Hujjat-Allahi alal-alamin*** , bls. 771. Öll tilvitnunin hér að ofan, þýdd úr arabíska frumritinu inniheldur, úr öðrum bókum, viðbætur settar í sviga eins og gert er í öllum bókum okkar, til að aðgreina þær frá þýdda textanum. Arabíska frumritið af ofangreindri leið frá ***Hujjat-Allahi alal-alamin*** var afritað með offsetprentun í Istanbúl 1974/1394.

og þekkingu (*ilm*). *Hadrat* Abd al-Ghani an-Nablusi (d. 1731/1143) skrifaði í verki sínu ***Al-Hadiqa***:

> „Sjöundi *ayat Surat al-Anbiya* [[34] fyrirskipaði: „**Spyrjið fólk dhikr um það sem þið vitið ekki.**“ „Dhikr“ þýðir „þekking“. Þetta *ayat karima* fyrirskipar fólki sem veit ekki hvernig á að finna fræðimenn og læra af þeim. *Allahu Taala* lýsti yfir:
>
> „**Aðeins þeir sem hafa þekkingu skilja merkingu óljósra *orða* “** (7 **,** *vers Al Imran*);
>
> **„Að *Allahu Taala* er til og einstakt er skilið og greint frá af þeim sem hafa þekkingu“** (18, sama vers);
>
> „**Þeir sem höfðu þekkingu sögðu við þá: „Skammist ykkar! Umbunin sem *Allahu Taala* veitir þeim sem trúa og vinna góðverk eru betri en veraldleg velgjörð.**“ (81, *Surat al-Qasas*);
>
> **„Þeir sem hafa þekkingu og trú munu segja: „Jæja, þetta er upprisudagurinn sem þið trúðuð ekki** [á meðan þið voruð] **í heiminum“** (56, *Surat ar-Rum*);
>
> „**Þeir sem búa yfir þekkingu munu, þegar þeir heyra *al-Quran al-Karim*, falla fram og segja: „Það er enginn galli á eiganda okkar sem brýtur ekki orð sín“** (108, *Surat al-Isra*);
>
> „**Þeir sem hafa þekkingu skilja að *al-Quran al-Karim* er orð Allah**“ (54, *Surat al-Hajj*);
>
> „***Al-Quran al-Karim* hefur fest sig í sessi í hjörtum þeirra sem hafa þekkingu“** (50, *Surat* al-Ankabut);
>
> „**Þeir sem hafa þekkingu vita að *al-Quran al-Karim* er orð Allah og veitir** [manni] **samþykki hans“** (6, *Surat Saba*)**;**
>
> **„Háar einkunnir verða veittar þeim sem búa yfir þekkingu í Paradís**“ (11, *Súra al-Mujadala*);
>
> „**Einungis þeir sem hafa þekkingu óttast *Allahu Taala“*** (27, *Surat Fatir*) og
>
> „**Verðmætastur meðal ykkar er sá sem óttast *Allah* mikið“** (14, *Súra al-Hujurat*).
>
> Því er lýst yfir í *hadiths* sem vitnað er í á 365. blaðsíðu sömu bókar, ***Al-Hadika*** :
>
> „***Allahu,* englar og allar verur biðja fyrir þeim sem kenna fólki það sem gott er**“;
>
> „**Á dómsdegi munu fyrst spámennirnir, síðan fræðimennirnir og að lokum píslarvottarnir biðjast vægðar**“;
>
> „**Ó, menn! Verið kunnug að þekkingu er hægt að öðlast með því að hlusta á fræðimanninn,**“ og
>
> „**Að læra þekkingu! Að læra þekkingu er *ibada*. Kennarinn og sá sem lærir þekkinguna mun hljóta umbun *jihads*. Að kenna þekkingu er eins og að gefa ölmusu. Að læra þekkingu frá fræðimanninum er eins og að framkvæma *tahajjud*** (*nafila* /valfrjálsir helgisiðir sem framkvæmdir eru á síðasta þriðjungi næturinnar).“

[34]Ayat - *in* eru túlkuð á skýrandi hátt, sem *maal* .

„Tahir al-Bukhari (*rahimah-Allahu Taala* , d. 1147/542), höfundur ***Khulasa,*** bókarinnar *fatwa, skrifaði: „Að lesa fiqh* bækur gefur meiri *thawab* en að framkvæma [*nafila-* trúarbænir, t.d. *tahajjud*] trúarbænir á kvöldin, því það er *fard* að læra *fards* og *haram* frá [fræðimönnum eða bókum] þeirra. Að lesa *fiqh* bækur til að framkvæma það sem lært er eða að kenna öðrum er betra en að framkvæma *salat at-tasbih* (önnur *nafila-* trúarbæn). Í *hadith sharif* er lýst yfir: „**Að læra þekkingu gefur meiri *thawab* en allar auka tilbeiðsluathafnir gera, því hún er gagnleg bæði fyrir sjálfan sig og þá sem maður mun kenna**“; „**Sá sem lærir til að kenna öðrum mun hljóta umbun eins og *siddiqs*** (hinir trúuðu; sá sem segja sannleikann).“ Íslamska þekkingu er aðeins hægt að læra frá meistara og úr bókum. Fólk sem segir að íslamskar bækur og leiðbeiningar séu óþarfar eru lygarar eða *zindiq*, sem blekkja múslima og leiða þá til glötunar. Þekkingin í trúarbókum er fengin úr *Kóraninum al-Karim* og *Hadith ash-Sharif*.

Allahu Taala sendi sendiboða sinn (*alayhis-salam*) til að miðla og kenna *Kóraninn al-Karim*. *As-Sahabat al-Kiram* lærði þekkinguna í *Kóraninum al-Karim* frá *Rasulullah* . Fræðimenn Íslam lærðu hana frá *as-Sahabat al-Kiram*, og allir múslimar lærðu hana frá fræðimönnum íslam og úr bókum þeirra. Í *hadíth er lýst yfir* : „**Þekking er fjársjóður. Lykillinn að henni er að spyrja og læra** “; „**Lærðu og kenndu þekkingu**!“ „**Allt á sér uppruna. Uppruni *taqwa* eru hjörtu *arifs*** “ og **„Að kenna þekkingu er friðþæging fyrir syndir**.“

Al-Imam ar-Rabbani (rahmat-Allahu Taala alayh) skrifaði í 193. bréfi fyrsta bindis ***Al-Maktubat****:*

„ ***Mukallaf*** (heilbrigður og unglingur, svo trúarlega ábyrgur) einstaklingur verður fyrst að leiðrétta *iman* sitt, það er að læra þekkingu trúarinnar sem rituð er af fræðimönnum *Ahl as-Sunnat wal-Jamaa* og trúa í samræmi við það. Megi *Allahu Taala* umbuna þessum miklu fræðimönnum ríkulega fyrir verk þeirra. *Amin* ! Frelsun frá pyndingum í eftirlífinu er háð því að trúa því sem þeir miðla. Aðeins þeir sem feta í fótspor þeirra verða verndaðir gegn helvíti. [Fólk sem fylgir leið þeirra er kallað **súnni**.] Þeir einir eru þeir sem feta í fótspor *Rasulullah* (*sallallahu alayhi wa sallam*) og *Sahaba* hans (*ridwanullahi alayhim ajmain*). Réttar og verðmætar kenningar á meðal þekkingar sem fengin er úr bókinni (*Kóraninum al-Karim)* og *Sunna* (*Hadith ash-Sharif*) eru kenningar sem aðeins þessir miklu fræðimenn úr bókinni og *Sunna* skilja og segja frá. Þrátt fyrir þessa staðreynd, er hver *bida* einstaklingur, það er hver „umbótasinni“, hver villutrúarmaður eða *La-madhhabi* einstaklingur halda því fram að hann, með skammsýni sinni, hafi dregið sínar eigin villutrúarhugsanir af Bókinni og *Sunna* og reynir að rægja og gera lítið úr fræðimönnum *Ahl as-Sunna*. Eins og sést ætti ekki að taka hvert einasta orð eða rit sem fullyrt er að sé dregið af bókinni og *Sunna* sem réttu, né ættum við að láta blekkjast af gullnum áróðri þeirra.

„Til að læra rétta trú fræðimanna *Ahl as-Sunnat wal-Jamaa* er persneska bókin ***Al-Mutamad*** eftir hinn mikla fræðimann *Hadrat* Tur Pushti mjög verðmæt; hún er skrifuð skýrt, svo hún er auðskilin.“[35]

„Eftir að hafa leiðrétt kenningar sem tengjast trú, ættum við að læra ***halal*, *haram*, *fard*, *wajib*, *sunna*, *mandub*** og ***makruh*** [[36] úr *fiqh* -bókum eftir fræðimenn *Ahl as-*

[35]Fadlullah bin Hasan Tur Pushti (d. 1263/661) var Hanafi fræðimaður í *fiqh*. Bókin var endurgerð af Hakikat útgáfunni 1989/1410.

[36]Þessi íslömsku hugtök eru notuð bæði sem lýsingarorð og nafnorð til einföldunar í þessum texta (sjá orðalista fyrir hvert orð).

Sunna og hegða okkur í samræmi við þær. Við ættum ekki að lesa villutrúarbækur sem gefnar eru út af fáfróðu fólki sem skilur ekki yfirburði þessara fræðimanna. Múslímar sem hafa trú sem er ósammála trú Ahl as-Sunna munu ekki sleppa við að fara til helvítis í framhaldslífinu – megi *Allahu* vernda okkur! Múslímar sem hafa rétta trú en eru slakir í *ibadat* geta fengið fyrirgefningu jafnvel þótt þeir iðrist ekki. Jafnvel þótt þeim sé ekki fyrirgefið verður þeim bjargað frá helvíti eftir pyntingar. Megintilgangurinn er að leiðrétta trú manns. Khwaja Ubaid-Allah al-Ahrar (*qaddas-Allahu Taala sirrahul-aziz*, d. Samarkand, 1490/895) sagði: „Ef mér væru gefin öll ***kashf*** og öll ***karama*** (undur, stórmerki sem *Allahu Taala* hefur unnið í gegnum *awliya*) og ég væri samt sviptur trúnni á *Ahl as-Sunnat wal-Jamaa*, þá myndi ég telja mig ónýtan. Ef ég hefði ekkert kashf eða *karama* og hefði marga galla, og ef ég væri gæddur trúnni á *Ahl as-Sunnat wal-Jamaa*, þá myndi ég ekki iðrast þess."

„Í dag eru múslimar á Indlandi frekar einmana. Óvinir Íslam gera árásir úr öllum áttum. Ein mynt sem gefin er fyrir að þjóna Íslam í dag fær meiri umbun (*thawab*) heldur en þúsundir mynta sem gefnar voru einhvern tímann áður. Mesta þjónustan sem hægt er að veita Íslam er að taka við og dreifa bókum um trú og iðkun *Ahl as-Sunna* til þorpsbúa og ungmenna. Þeir sem vilja fá þessa þjónustu eru mjög heppnir og hamingjusamir; þeir verða að fagna henni og þakka *Allahu Taala* kærlega fyrir. Það er alltaf gefandi (*thawab* - verðskuldað) að þjóna Íslam, en á slíkum tímum þegar Íslam er veikt vegna margra tilrauna til að tortíma Íslam með lygum og rógi, er miklu gefandi að leitast við að dreifa trú *Ahl as-Sunna* . *Rasulullah* (*sall-Allahu alayhi wa sallam*) sagði við *Sahaba sinn* : „**Þið lifið á slíkum tíundu hlutum af boðum og bönnum *Allahu Taala* en óhlýðnuðust einni, mynduð þið farast. Þið mynduð verða pyntuð! Á eftir ykkur mun koma slíkur tími að fólk sem hlýðir aðeins einum tíunda af boðorðunum og bönnunum verður hólpið**.[37] Þetta er tíminn sem *Hadith ash-Sharif* benti á. Það er nauðsynlegt að berjast [[38]gegn vantrúuðum, að vita hverjir þeir eru sem ráðast á Íslam og hverjir hafa óbeit á þeim. Til að dreifa bókum og fræðum fræðimanna *Ahl as-Sunna* þarf maður ekki að vera undursmaður eða fræðimaður. Sérhver múslimi ætti að berjast fyrir því. Tækifærið ætti ekki að láta fram hjá sér fara. Á dómsdegi verður hver múslimi spurður út í þetta og spurður hvers vegna hann þjónaði ekki Íslam. Þeir sem leggja sig ekki fram um að dreifa bókum sem kenna Íslam og þeir sem hjálpa ekki fólki og stofnunum sem dreifa íslömskum kenningum verða pyntaðir mjög biturlega. Afsakanir eða yfirskin verða ekki samþykkt. Þótt spámennirnir (*alayhimus-salam*) væru æðstu og þekktustu mannverur, þá hugsuðu þeir aldrei um eigin þægindi. Við að dreifa trú *Allahu Taala*, leiðinni að endalausri sælu, kepptu þeir dag og nótt. Þeim sem báðu um kraftaverk svöruðu þeir: „**Kraftaverk eru sköpuð af *Allahu Taala*; mín skylda er að tilkynna trú hans.**" Þegar þeir unnu að þessu markmiði hjálpaði *Allahu Taala* þeim og skapaði kraftaverk. Við ættum líka að dreifa bókum og kenningum fræðimanna *Ahl as-Sunna* (*rahimahum-Allahu Taala*) og segja ungu fólki og vinum okkar frá illsku, lágkúru og sviksemi vantrúaðra, óvina og þeirra sem rægja og ofsækja múslima.[39] Fólk sem ekki vinnur í þessum tilgangi með auðæfum, völdum eða starfi mun ekki sleppa við pyntingar. Þegar það vinnur í þessum tilgangi verður það að teljast mikil hamingja og mikinn hagnað að þola neyð og ofsóknir. Spámennirnir (*alayhimus-*

---

[37] ***Mishkat-ul masabih*** , bindi. 1, bls. 179; at-Tirmizi, ***Kitab-al Fitan***, 79. grein.

[38] Ríkið framkvæmir *Jihad* með valdi (*jihad qatli)* með milligöngu hersins. Að múslimar framkvæmi þess konar *jihad* er þeirra skylda sem hermenn sem ríkið hefur falið þeim. Eins og einnig segir í 65. bréfi ***Al-Maktubat*** **er** *jihad qawli*, sem framkvæmt er í ræðu og riti, betra en *jihad qatli.*

[39]Að segja frá þeim verður ekki slúður heldur *al-amru bil-maruf* (skylda að kenna boðorð *Allah*). Sérhver múslimi verður að læra trú *Ahl as-Sunna* og kenna hana fólki sem hann getur haft áhrif á. Bækur, tímarit og blöð sem fjalla um kenningar fræðimanna *Ahl as-Sunna* ættu að vera keypt og send til ungmenna og kunningja. Við ættum að leggja okkur fram um að fá þá til að lesa þær. Einnig ætti að dreifa bókum sem afhjúpa raunveruleg markmið óvina íslams.

salam), þegar þeir breiða út boðorð *Allah Ta'ala* meðal fólks, urðu fyrir árásum fáfróðra og úrkynjaðra manna. Þeir þjáðust mjög mikið. Múhameð (*alayhis-salam)*, ástvinur *Allahu Taala* , sem var valinn mestur þessara miklu manna, sagði: „ **Enginn spámaður upplifði eins miklar ofsóknir og ég**."

Ahl as-Sunna fræðimenn sem sýndu öllum múslimum á jörðinni réttu leiðina og leiðbeindu okkur til að læra trú Múhameðs (*alayhis-salam*) án nokkurra breytinga eða afbökunar voru fræðimenn fjögurra *madhhab* sem náðu *ijtihad* -stigi. Fjórir þeirra voru þeir þekktustu. Sá fyrsti var ***Al-Imam al-Azam*** **Abu Hanifa Numan ibn Thabit** (*rahimah-Allahu Taala*). Hann var einn mesti íslamski fræðimaðurinn. Hann varð leiðtogi *Ahl as-Sunna*. Hann fæddist í Kufa árið 699/80 og var píslarvottur í Bagdad árið 767/150.[40]

Annar var ***Imam*** **Malik ibn Anas** (*rahimah-Allahu Taala*), sem var mjög mikill fræðimaður. [Í *Radd al-muhtar*] skrifaði Ibn Abidin að hann hefði búið í 89 ár í Medínu frá 708/90 til 795/179. Afi hans var Malik bin Abi Amir.

Sá þriðji var ***Imam*** **Muhammad ibn Idris ash-Shafii** (*rahimah-Allahu Taala*), sem allir íslamskir fræðimenn höfðu mikla virðingu fyrir. Hann fæddist í Ghazza í Palestínu árið 767/150 og lést í Egyptalandi árið 820/204.

Sá fjórði var ***Imam*** **Ahmad ibn Hanbal** (*rahimah-Allahu Taala*), sem fæddist í Bagdad árið 780/164 og lést þar árið 855/241. Hann var einn af „helstu stoðum Íslams".

Í dag er fólk sem fylgir ekki einum af þessum fjórum miklu *imömum* í mikilli hættu. Það er í villutrú. Auk þeirra voru margir aðrir fræðimenn *Ahl as-Sunna* sem höfðu einnig réttlátar *madhhab*, en með tímanum gleymdust *madhhab* þeirra og ekki var hægt að festa þau í bækur. Til dæmis, hinir sjö stóru fræðimenn í Medina, sem voru kallaðir ***al-Fuqaha as-Saba*** („Sjö fræðimenn" fiqh) og **Umar ibn Abd al-Aziz, Sufyan ibn Uyayna** (d. Mekka, 813/198) **, Is'haq ibn Rahawayh, Sharabai, Amhil, Ami-Tai, Shari, Ami, Shah Layth ibn Sad, Amash, Muhammad ibn Jarir at-Tabari, Sufyan ath-Thawri** (d. Basra, 778/161) og **Abd ar-Rahman Awzai** (*rahimahum-Allahu Taala*) voru meðal þeirra.

Allir *Sahabat al-Kiram* (*radiy-Allahu Taala anhum ajmain*) voru réttilega „stjörnur" leiðsagnar. Hver einasta þeirra hefði nægt til að leiðbeina öllum heiminum á rétta leið. Þeir voru *mujtahid*, hver tilheyrði sinni eigin *madhhab*. Flest *madhhab* þeirra voru lík, en þar sem *madhhab* þeirra var hvorki safnað né skrifaðar í bækur, er ekki mögulegt fyrir okkur að fylgja þeim. ***Madhhab*** fjögurra *imamanna*, það er að segja það sem þeir sögðu um það sem átti að trúa og það sem átti að gera, var safnað og útskýrt bæði af þeim sjálfum og nemendum þeirra. Það var helgað í bókum. Í dag verður hver múslimi að tilheyra *madhhab* eins af ofangreindum fjórum *imamum* og lifa eftir og framkvæma *ibadat* (tilbeiðslu, helgisiði) í samræmi við það *madhhab*.[41]

Tveir af nemendum þessara fjögurra *imama* urðu sjálfir fræðimenn og náðu mjög háum einkunnum í að breiða út kenningu trúarinnar (*iman* , *itiqad*). Þannig urðu tvö ***madhhab í itiqad*** eða ***madhhab í iman***. Rétt trú, í samræmi við *Kóraninn al-Karim* og *Hadith ash-Sharif,* er einungis sú trú sem þessir tveir *imamar* sýna, sem dreifðu trú *Ahl as-Sunna*, sem er verndaði hópurinn (al- *Firqat an-najiyya*), um allan heim. Annar þeirra var **Abul-Hasan Ali al-Ashari** (*rahimah-Allahu Taala* , f. Basra, 879/226, d. Bagdad, 941/330). Hinn var **Abu**

[40]Æviágrip hans er ítarlega lýst í ***The Sunni Path*** og í The First Fascicle of ***Endless Blis*** .

[41]Sá sem vill ekki fylgja neinum af þessum fjórum *madhhab*- reglum hefur engin tengsl við *Ahl as-Sunna*.

Mansur al-Maturidi *rahimah-Allahu Taala* , d. Samarkand, 944/333). Hvað varðar trú verður hver múslimi að fylgja einum af þessum tveimur miklu *imömum*.

Leiðir (*turuq*, fleirtala af *tariq/tariqa* ; 'leiðir', skipanir *tasawwuf*) awliya *(*flertala af *wali,* sá sem *Allahu Taala* elskar og verndar) eru réttar. Þær hafa ekki vikið frá Íslam í minnsta mæli.[42] *Awliya* býr yfir *karamat* (pl. af *karama*, undrum eða undrum sem *Allahu Taala* vann í gegnum *awliya*). Öll *karama*t þeirra eru hljóð og sönn. *Al-Imam* Abdullah al-Yafii (d. Mekka, 1367/768) sagði: „Ghawth ath-Thaqalain Mawlana Abd al-Qadir al-Jilani's (*qaddas-Allahu Taala sirrahul-aziz*, d. Bagdad, 11161/5 getur ekki verið í vafa um það 11161/5). Karmat hefur verið svo þekkt víða að ekki er hægt að efast um það eða vantrúa því þar sem *tawatur,* það er ástandið að vera útbreitt, er *sanad* (skjalasönnun fyrir áreiðanleika).“

Það er ekki leyfilegt að kalla þá sem fram bera *salat* „vantrúaða“ með því að herma eftir öðrum nema vantrú þeirra sé skilin út frá því að þeir segja opinberlega og án þess að þurfa að gera það *darura* (nauðsyn eða árátta) fullyrðingu eða nota eitthvað sem veldur því að þeir verða vantrúaðir. Við getum ekki formælt þeim nema það sé vitað með vissu að þeir dóu sem vantrúaðir. Það er ekki leyfilegt að formæla jafnvel vantrúuðum. Það er betra að formæla ekki Yazid (syni og kalífans sem tók við af *Hadrat* Muawiya, *radiy-Allahu anh*).

5. Fimmta af sjötta grundvallaratriðum *iman* er „ **að trúa á síðasta daginn (*al-Yawm al-Akhir*)** .“ Hann hefst á þeim degi sem maður deyr og heldur áfram til enda veraldar. Ástæðan fyrir því að hann er kallaður „síðasti dagurinn“ er sú að engin nótt kemur á eftir honum, eða vegna þess að hann kemur á eftir heiminum. „Dagurinn“ sem nefndur er í þessum *hadith sharif* er ekki eins og dagurinn eða nóttin sem við þekkjum. Hann táknar einhvern tíma. Það var ekki tilkynnt hvenær heimsendir kæmi.

Enginn gat metið tímann. Engu að síður benti spámaðurinn okkar (*sall-Allahu Taala alayhi wa sallam*) á mörg tákn og fordæmi hans: *Hadrat* al-Mahdi[43] mun koma; Ísa (*alayhis-salam,* Jesús) mun stíga niður til Damaskus af himni; ad-Dajjal[44] mun birtast; fólk sem kallast Yajuj og Majuj[45] sem mun setja allan heiminn í uppnám; sólin mun rísa í vestri; ofsafengnir jarðskjálftar munu eiga sér stað; trúarleg þekking mun gleymast; syndir (*fisq*) og illska mun

---

[42]Í hverri öld hafa verið lygarar og villutrúarmenn sem notuðu trúarbrögðin sem leið til veraldlegrar ávinnings og komu fram í dulargervi sem *wali* -ar, *murshid* -ar eða fólks með trúarlegt yfirvald. Það eru enn vondir menn í öllum starfsgreinum, í öllum greinum handverks og í öllum opinberum stöðum í dag. Þegar við sjáum fólk sem leitar hagsbóta sinna og ánægju í skaða annarra, væri það óréttlæti eða fáfræði að flekka öll handverk og fólk sem það hefur átt samskipti við; það myndi hjálpa trúarlegum aðskilnaðarsinnum. Þess vegna ætti tilvist villutrúarmanna með trúarlega stöðu og fáfróðra, falskra *turuq- manna* ekki að fá okkur til að tala illa um íslömsk fræðimenn, fólk *tasawwuf* eða miklar persónur sem hafa fyllt sögulegar annálar með heiðri. Við ættum að gera okkur grein fyrir því að fólk sem rægir þá er ranglátt.

[43] *Hadrat al-Mahdi* verður afkomandi hins blessaða spámanns okkar Múhameðs (*alayhis-salam*). Hann mun heita Múhameð og faðir hans mun heita Abdullah. Hann mun stjórna múslimum, styrkja og breiða út Íslam alls staðar. Hann mun hitta Ísa (*alayhis-salam*) og saman munu þeir berjast við og drepa *ad-Dajjal*. Á hans tíma munu múslimar setjast að alls staðar og lifa í þægindum og vellíðan.

[44] *Ad-Dajjal* (sem kristnir menn kalla andkrist og einnig verður kallaður *Masih* því frægð hans mun breiðast út um allan heim) verður sonur Gyðings frá Khurasan í Norður-Íran og óvinur Íslams með óteljandi hermönnum. Hann mun drepa múslima og valda óþægindum og óreiðu í Mið-Austurlöndum. Eftir að hafa úthellt miklu blóði mun *Hadrat* al-Mahdi drepa hann.

[45]Í *Kóraninn al-Karim* er ritað að *Yajuj* og *Majuj* (Gog og Magog) séu tvær illar þjóðir sem á mjög fornum tíma voru skildar eftir á bak við vegg og að þær muni breiðast út um jörðina við endalok veraldar. Þar sem fornleifarannsóknir finna borgir grafnar undir jörðinni og sjávarsteingervinga á fjallstindum, þarf sá veggur ekki að hafa fundist ennþá, né þurfa þessar þjóðir að vera svo margar að við sjáum þær eða þekkjum þær í dag; má ætla að þar sem þúsundir milljóna nútímamanna eru komnar úr tveimur þjóðum, muni þessar tvær þjóðir breiðast út um jörðina og margfaldast úr fáeinum einstaklingum, staðsetning þeirra er kannski ekki þekkt í dag.

aukast; trúlausir, siðlausir og óheiðarlegir einstaklingar munu verða leiðtogar; skipanir *Allahu Taala* verða bannaðar; *haram* verður framið alls staðar; eldur mun koma út úr Jemen; höf og fjöll munu klofna í sundur; sólin og tunglið mun udimma; höf munu blandast saman, sjóða og þorna upp.

Múslími sem fremur syndsamleg verk er kallaður ***fasiq***. *Fasiq* og allir vantrúaðir verða pyntaðir (*adhab*) í gröfum sínum. Þessum staðreyndum verður að trúa. Eftir jarðsetningu koma hinir látnu til óþekkts lífs og annað hvort njóta blessunar eða gangast undir pyntingar. Eins og opinberlega var lýst yfir í *hadith*, koma tveir englar að nafni ***munkar*** og ***nakir***, í gervi tveggja ógnvekjandi einstaklinga að gröfinni til að spyrja spurninga. Spurningar í gröfinni verða um sumar skoðanir samkvæmt einhverjum fræðimönnum eða um allar skoðanir samkvæmt öðrum. Þess vegna ættum við að kenna börnum okkar svörin við eftirfarandi spurningum: Hver er *Rabb* (eigandi, skapari) þinn? Hver er trú þín? Hvaða *umma* (samfélagi spámannsins) tilheyrir þú? Hvað heitir [heiti] heilaga bókin þín? Hvar er *qibla* þín (áttin sem þú beinist að í bæn)? Hverjar eru *madhhab* þínar í *itiqad* (trú) og *amal* (verknaður, *ibadat*)? Það er skrifað í ***Tadhkirat al-Qurtubi*** [eftir Muhammad Qurtubi Maliki, d. 1272/671][46] að þeir sem ekki eru súnnítar geta ekki svarað rétt. Grafir þeirra sem gefa nákvæm svör stækka og gluggi opnast inn í Paradís. Á hverjum morgni og á hverju kvöldi sjá þeir [framtíðar] stað sinn í Paradís, og englar veita þeim greiða og færa þeim góðar fréttir. Þeir sem geta ekki svarað nákvæmlega eru barðir með járnhamri svo harkalega að allar skepnur nema mannkynið og andar heyra þá hrópa. Grafir þeirra verða svo þröngar að þeim finnst eins og bein þeirra myndu fléttast saman. Holur opnast inn í Helvíti. Á morgnana og kvöldin sjá þeir [framtíðar] stað sinn í Helvíti. Þeir eru kvaldir biturlega í gröfum sínum þar til upprisan hefst.

Það er nauðsynlegt að trúa á upprisuna [allir hinir látnu lifna við á síðasta degi]. Eftir að hold og bein rotna og breytast í mold og gas, munu þeir koma saman aftur; sálirnar munu ganga inn í líkama sína og allir munu rísa upp úr gröfum sínum. Þess vegna er þessi tími kallaður dagur **dauðans. *Qiyama*** („standandi“).[47]

Allar lifandi verur munu koma saman á samkomustaðnum (***Mahshar***) [á síðasta degi]. Gjafabækur munu fljúga til eigenda sinna. Almáttugur *Allahu Taala*, skapari jarðarinnar, himinsins, stjarnanna og allra agna, mun láta allt þetta gerast. Sendiboði hans (*sall-Allahu Taala alayhi wa sallam*) sagði að þetta myndi gerast. Það er víst að það sem hann sagði var satt. Allt mun vissulega gerast.

Siðbækur hinna guðhræddu (*salih*), góðu fólki, verða gefnar frá hægri hlið þeirra, og syndsamlegar (*fasiq*), slæmu fólki, verða gefnar frá baki þeirra eða vinstri. Sérhver verk, gott eða illt, stórt eða smátt, gert leynilega eða opinberlega, verður í þeirri bók. Jafnvel þau verk sem englarnir í *kiraman katibin* vita ekki um verða opinberuð af vitnum mannlegra líffæra og af *Allahu Taala*, sem veit allt og það verða yfirheyrslur og uppgjör á hverjum verknaði fyrir sig. Á dómsdegi verður sérhver leynileg verk opinberuð ef *Allahu Taala* vill það. Englarnir verða spurðir um það sem þeir hafa gert á jörðinni og á himnum, spámennirnir verða spurðir (*alayhimus-salam*) um hvernig þeir kunngjörðu skipanir *Allahu Taala* til fólksins, og fólk um hvernig það aðlagaði sig spámönnunum, hvernig það lifði eftir skyldum sínum og hvernig það gætti réttinda hvers annars. Á dómsdegi verða þeir sem hafa *iman* og sýna falleg verk og

---

[46] ***Mukhtasaru Tadhkirat al-Qurtubi*** var afritað af Hakikat Publishing, 2000/1421.

[47]Plöntur taka upp koltvísýring úr loftinu og vatn og sölt (steinefni) úr jarðveginum og sameina þau hvert við annað og mynda lífræn efni, lifandi efni líffæra okkar. Það er vitað í dag að efnahvörf sem taka mörg ár eiga sér stað á innan við sekúndu þegar hvati er notaður. Á sama hátt mun *Allahu Taala*
sameina vatn, koltvísýring og steinefni í gröfum og skapa lífræn efni og lifandi líffæri á augabragði. *Mukhbir as-sadiq* (Sannleiksfréttamaðurinn, spámaðurinn) greindi frá því að við myndum koma til annars lífs á þennan hátt. Og vísindin sýna að þetta er þegar gert í heiminum.

siðferði umbunaðir og blessaðir, en þeir sem sýna slæma hegðun og rangan verknað verður refsað harðlega.

Allahu Taala, með örlæti og miskunn, mun fyrirgefa allar stórar sem smáar syndir þeirra múslima sem hann velur. Að undanskilinni vantrú og fjölgyðistrú, mun hann fyrirgefa allar syndir ef hann vill og með réttlæti mun hann pynta fyrir jafnvel smáar syndir ef hann vill. Hann lýsir því yfir að þeir sem deyja í vantrú og fjölgyðistrú verður aldrei fyrirgefið. Vantrúaðir með eða án himneskrar bókar, það er fólk sem trúir ekki að Múhameð (*alayhis-salam*) sé spámaður allra manna og sem hafnar jafnvel einni af þeim reglum [boð og bönn] sem hann greindi frá, verða vissulega sett í helvíti og pyntaðir að eilífu ef þeir deyja sem slíkir vantrúaðir.

Á dómsdegi verður „vog“ (***al-Mizan***), ólík þeim sem við þekkjum, til að vega verk og hegðun. Hún verður svo stór að ein af vogunum hennar geti haldið jörðinni og himninum. Vogin fyrir góðverk verður björt og hægra megin við *Arsh* þar sem Paradís er og vogin fyrir syndir verður dökk og vinstra megin við *Arsh* þar sem Helvíti er. Verk, orð, hugsanir og augnaráð sem unnin eru í heiminum munu taka á sig mynd þar, og góðverkin í björtum myndum og illskuna í dökkum og ljótum myndum verða vegin á þessari vog, sem líkist ekki veraldlegum vogum; það var sagt að vogin sem ber þyngri byrði færi upp og sú sem ber léttari byrði færi niður. Samkvæmt sumum fræðimönnum verða ýmsar vogir og aðrir sögðu: „Það var ekki sýnt skýrt í Íslam hvernig og hversu margar vogirnar verða, svo það væri betra að hugsa ekki um það.“

Það verður brú sem kallast ***as-Sirat*** sem verður byggð yfir helvíti að skipun *Allahu Taala*. Öllum verður skipað að fara yfir þessa brú. Þann dag munu allir spámennirnir biðja: „Ó, Allah! Verndaðu okkur!“ Fólk sem á að fara til Paradísar mun auðveldlega fara yfir brúna og ná til Paradísar. Sumir þeirra munu fara með eldingarhraða, sumir með vindi og aðrir eins og hestur á hlaupum. *Sirat*- brúin verður þynnri en hár og beittari en sverð. Að aðlagast Íslam í þessum heimi hefur svipaða hlið; að reyna að aðlagast nákvæmlega Íslam er eins og að fara yfir *Sirat*. Þeir sem þola erfiðleikana við að glíma við *nafs* sína hér munu auðveldlega fara yfir Sirat þar. Þeir sem fylgja ekki Íslam, það er að segja þeir sem fylgja sælu *nafs,* munu fara yfir Sirat með erfiðismunum. Það gæti hafa verið af þessari ástæðu að „rétta leiðin“ sem sýnd er í Íslam var kölluð „ ***Sirat al-Mustaqim*** “ (hin sanna leið) af *Allahu Taala*; Þessi samlíking sýnir að það að vera á vegi Íslams er eins og að fara yfir Sírat. Þeir sem eiga skilið helvíti munu falla af Sírat niður í helvíti.

Vatn verður til staðar sem kallast ***al-Hawd wal-Kawthar*** (Sundlaugin og áin“ af ljúffengri nekt í paradís) og verður frátekið fyrir meistara okkar, Muhammad Mustafa (*friður sé með honum*). Það verður víðfeðmt, eins og mánaðarferð. Vökvinn verður hvítari en mjólk og ilmur þess verður þægilegri en moskus. Drykkjarglösin í kringum það eru fleiri en stjörnur. Sá sem drekkur vökva þess myndi aldrei þyrsta, jafnvel þótt hann væri í helvíti.

Það verður að trúa því að það verði fyrirbænir (***ash-shafaa***). Spámennirnir, *walis,* guðhræddir múslimar, englar og þeir sem *Allahu Taala* leyfir munu biðjast fyrirgefningar smárra og stórra synda múslima sem deyja án þess að hafa iðrast og fyrirbænir þeirra verða samþykktar. [Spámaður okkar (*sall-Allahu Taala alayhi wa sallam*) sagði: „ **Ég mun biðja fyrir, meðal *Umma* minna, þeim sem drýgja stórar syndir.“]** Í næsta heimi verða fyrirbænir af fimm gerðum:

Í fyrsta lagi munu syndugir, sem þreytast á mannfjöldanum og biðinni svo lengi á dóm-sstað, kveina og biðja að dómurinn hefjist eins fljótt og auðið er. Fyrirbænir verða gerðar fyrir því.

Í öðru lagi verður fyrirbæn svo að spurningarnar gangi auðveldlega og hratt fyrir sig.

Í þriðja lagi verður fyrirbæn fyrir syndugu múslima svo að þeir detti ekki af Sirat til helvítis og svo að þeim verði bjargaðir frá pyndingum í helvíti.

Í fjórða lagi verður fyrirbæn fyrir því að taka múslima með margar syndir út úr helvíti.

Í fimmta lagi verður fyrirbæn fyrir stöðuhækkun múslima á hærri stig í Paradís þar sem, þótt óteljandi greiðar verði og eilíf dvöl, verða átta stig og stig hvers og eins mun vera í hlutfalli við trúarstig þeirra og verk.

Paradís og helvíti eru nú til. Paradís er fyrir ofan sjöunda himininn. Helvíti er fyrir neðan allt. Það eru átta paradísar og sjö helvíti. Paradís er stærri en jörðin, sólin og himininn, og helvíti er miklu stærra en sólin.

6. Síðasta af sjötta kjarna *iman* er „**trúin á *qadar*, að gott (*khair*) og illt (*sharrþ*) séu frá *Allahu Taala* .“ Gott og illt, ávinningur og skaði eða hagnaður og tap sem koma yfir mannverur eru allt samkvæmt vilja hans. Í orðabókinni þýðir „***qadar*“** „að mæla magn; ákvörðun, röð; magn og víðátta.“ Eilífur vilji *Allahu Taala* fyrir tilvist einhvers kallast *qadar* (forlagatrú). Tilvik *qadar*, það er það sem er vilji, kallast ***qada***. *Qada* og *qadar* eru einnig notuð til skiptis. Þar af leiðandi þýðir forlagatrú *Allahu Taala* í fortíðinni á hlutum sem hafa verið og verða skapaðir frá eilífðinni í fortíðinni til eilífrar framtíðar, og *qadar* þýðir sköpun alls sem er í samræmi við *qada*, hvorki minna né meira. Í eilífðinni í fortíðinni vissi hann allt sem myndi gerast. Þessi þekking hans er kölluð *qada* og *qadar*. Forngrískir heimspekingar kölluðu það for-eilífa náð (*al-inayat al-azaliyya*). Allar verur eru komnar frá *qada*. Einnig er sköpun hluta samkvæmt þekkingu hans í fortíðinni eru kallaðar ***qada*** og ***qadar***. Í trúnni *á qadar* ættum við að vita með vissu og trúa því að ef hann vildi í fortíðinni að skapa eitthvað, þá verður það vissulega að vera til nákvæmlega eins og hann vildi, hvorki minna né meira; það er ómögulegt að hlutir sem Hann ákvað að skapa séu ekki til staðar, eða að hlutir sem hann ákvað að skapa ekki séu til staðar.

Öll dýr, plöntur, lífvana verur [föst efni, vökvar, lofttegundir, stjörnur, sameindir, atóm, rafeindir, rafsegulbylgjur, hver einasta hreyfing allra vera, efnislegir atburðir, efna- og kjarnorkuviðbrögð, orkutengsl, lífeðlisfræðilegir atburðir í lifandi verum], tilvist eða ekki í tilvist alls, góð og ill verk manna, manna, refsing þeirra í þessum heimi og í næsta heimi og allt sem var til í þekkingu *Allahu Taala* í fortíðinni. Hann vissi allt í fortíðinni. Hlutir, sérkenni, hreyfingar og allir atburðir sem eiga sér stað frá eilífð í fortíðinni til eilífrar framtíðar eru skapaðir af honum í samræmi við það sem hann vissi í fortíðinni. Öll góð og ill verk manna, trú þeirra eða vantrú á Íslam, allar gjörðir þeirra, gerðar fúslega eða ófúslega, eru skapaðar af *Allahu Taala* , sem einn skapar og gerir allt sem gerist í gegnum *sabab* (orsök, leið, millilið). *Allahu Taala* skapar allt með einhverjum hætti.

Til dæmis brennur eldur. Í raun og veru er *Allah* sá sem skapar bruna. Eldur hefur ekkert með bruna að gera. Hins vegar er siður hans (Adat) þannig að nema eldur snerti eitthvað skapar hann ekki bruna.[48] Allahu Taala einn er sá sem

[48]Eldur gerir ekkert annað en að hita upp að kveikjumarki. Það er ekki eldur sem sameinar kolefni og vetni við súrefni í lífrænum efnum eða sem veldur rafeindahreyfingum. Þeir sem ekki átta sig á sannleikanum gera ráð fyrir að eldur geri þetta. Það er hvorki eldur, súrefni, hiti né rafeindahreyfing sem brennur eða veldur þessum brunaviðbrögðum. Aðeins *Allahu Taala* er sá sem brennir það. *Allahu Taala* skapaði allt þetta sem leið til að brenna. Sá sem skortir þekkingu heldur að eldur brenni. Drengur sem lýkur grunnskóla hafnar orðunum „eldur brennur“ og segir í staðinn: „Loftið brennur“. Sá sem lýkur unglingaskóla samþykkir þetta ekki og segir:

brennir. Hann getur líka brennt án elds, en það er hans siður að brenna með eldi. Ef hann vill ekki brenna, kemur hann í veg fyrir að það brenni jafnvel í eldi. Hann brenndi ekki Ibrahim (Abraham, *alayhis-salam*) í eldi; þar sem hann elskaði hann mjög, hætti hann siðum sínum.[49]

Ef *Allahu Taala* hefði viljað, hefði hann getað skapað allt án tilefnis, brennt án elds, nært okkur án matar og látið okkur fljúga án flugvélar og heyra langar leiðir án útvarps. Engu að síður gerði hann mannkyninu þann greiða að skapa allt í gegnum einhverja milliliði. Hann vildi skapa ákveðna hluti í gegnum ákveðna milliliði. Hann faldi verk sín undir milliliðum. Máttur *Allahu Taala* var falinn á bak við milliliði. Sá sem vill að *Allahu Taala* skapi eitthvað fylgir tilefnum þess og öðlast það þannig.[50]

Ef *Allah* skapaði ekki verk sín í gegnum milliliði, þá þyrfti enginn á neinum öðrum að halda; allir myndu biðja hann um allt beint og hefðu ekkert að leita til; það væru engin félagsleg tengsl milli fólks eins á milli yfirmanns og undirmanns, verkstjóra og verkamanns, nemanda og kennara og svo framvegis, og þannig væri þessi heimur og sá næsti í óreiðu og enginn munur væri á því fallega og því andstyggilega, góðu og illu, hlýðnu og óhlýðnu.

Ef *Allah* hefði viljað, hefði hann skapað siði sína á annan hátt og hann hefði skapað allt samkvæmt þeim. Til dæmis, ef hann hefði viljað, hefði hann sent vantrúaða, þá sem eru háðir nautnum heimsins, þá sem meiða aðra og svikula í Paradís, og hann myndi senda trúaða, dýrkendur og góðviljaða í Helvíti. *Ayats* og *hadíth* sýna hins vegar að hann vildi það ekki.

Allahu Taala er sá sem skapar allar valfrjálsar eða sjálfviljugar og ósjálfviljugar athafnir og hreyfingar manna.

Hann skapaði valfrjálsa (***ikhtiyar***) og vilja (***irada***) í mönnum til að skapa valfrjálsar, sjálfviljugar athafnir þeirra og gerði þennan valfrjálsa vilja að leið til að skapa athafnir þeirra. Þegar maður vill gera eitthvað, þá skapar *Allahu Taala* þessa athöfn ef hann vill líka. Ef maður vill ekki eða vill ekki og ef *Allahu Taala* vill ekki heldur, þá skapar hann ekki. Hann skapar ekki aðeins að eigin ósk; ef hann vill líka, þá skapar hann, og sköpun hans á valfrjálsum athöfnum manns er svipuð og þegar eldur snertir eitthvað, þá skapar *Allahu Taala* bruna þess hlutar, og ef eldur snertir það ekki, þá skapar hann ekki bruna. Þegar hnífur snertir eitthvað, þá skapar hann skurð. Það er ekki hnífurinn heldur *Allahu Taala* sem sker. Hann hefur gert hnífinn að leið til að skera. Með öðrum orðum, hann skapar valfrjálsar athafnir manna af þeirri ástæðu (*sabab*) að viðkomandi velur, kýs og vill þessar athafnir. Hins vegar

---

„Súrefnið í loftinu brennur.“ Sá sem lýkur menntaskóla segir að bruni sé ekki sérstaða súrefnis, heldur brenni hvaða frumefni sem er sem dregur að sér rafeindir. Háskólanemi tekur tillit til orku sem og efnis. Það sést að því meira sem maður veit, því nær kemst maður innra með efni og áttar sig á því að margar orsakir eru á bak við það sem talið er sem orsakir. Spámennirnir (*alayhimus-salam*), sem voru á hæsta stigi þekkingar og vísinda og gátu séð raunveruleika alls og íslömsku fræðimennirnir, sem feta í fótspor þessara miklu persóna og fengu dropa úr hafi þekkingar sinnar, bentu á að sérhvert það sem talið er að sé brennandi eða uppbyggilegt í dag sé ófært og lélegt orsakatæki og vera, og að hinn raunverulegi skapari, hinn raunverulegi skapari, sé ekki leiðin heldur *Allahu Taala* .

[49]Reyndar skapar *Allahu Taala* einnig efni sem koma í veg fyrir að eldur brenni. Efnafræðingar hafa verið að finna þessi efni.

[50]Sá sem vill kveikja á lampa notar eldspýtur; sá sem vill vinna olíu úr ólífu notar mulningsverkfæri; sá sem er með höfuðverk tekur aspirín; sá sem vill fara til Paradísar og öðlast óendanlega velvild aðlagast Íslam; sá sem skýtur sig með skammbyssu eða drekkur eitur mun deyja; sá sem drekkur vatn þegar hann svitnar mun missa heilsu sína; sá sem drýgir syndir eða missir *iman* sitt mun fara til helvítis. Hvaða millilið sem maður notar, mun maður öðlast það sem sá milliliður hefur verið gerður að leið til. Sá sem les íslamskar bækur lærir Íslam, líkar það og verður múslimi. Sá sem býr á meðal trúlausra og hlustar á það sem þeir segja verða fáfróðir um Íslam. Flestir þeirra sem eru fáfróðir um Íslam verða vantrúaðir. Þegar maður sest upp í farartæki fer maður á staðinn sem honum er ætlað.

eru hreyfingar í náttúrunni ekki háðar valfrjálsum mönnum, heldur eru þær skapaðar af öðrum orsökum þegar aðeins *Allahu Taala* vill. Enginn skapari er nema *Allahu Taala* , sem einn skapar efni, eiginleika og hreyfingar alls, sóla, agna, dropa, frumna, sýkla og atóma. Hins vegar er munur á hreyfingum lífvana efna og valfrjálsum, sjálfviljugum athöfnum manna og dýra: þegar maður eða dýr velur, kýs og vill athöfn og ef hann vill það líka, þá lætur *Allahu Taala* þau bregðast við og hann skapar athafnir þeirra. Athafnir manna eru ekki á valdi manna. Reyndar vita þeir ekki einu sinni hvernig þeir bregðast við. [51]Það er enginn valkostur í hreyfingum lífvana. *Allahu Taala* skapar bruna þegar eldur snertir eitthvað og þetta er ekki afleiðing af því að eldurinn kýs eða velur að brenna.[52]

Valfrjálsar athafnir manna eiga sér stað eftir tvo þætti. Í fyrsta lagi kemur val hjarta þeirra, vilji og kraftur við sögu. Að því leyti eru athafnir þeirra kallaðar öflun (***kasb***), sem er eiginleiki manna. Í öðru lagi á sér sköpun *Allahu Taala* stað. Skipanir *Allahu Taala*, bönn, umbun og pyntingar *Allahu Taala* eru allar vegna þess að *kasb* hefur verið gefið mönnum. Í 96. *versi* Súrats as -*Saffat* segir *Allahu Taala : „***Allah skapaði þig og athafnir þínar** .“ Þetta *ayat* sýnir ekki aðeins tilvist kasb, eða val hjartans og ***iradat juziyya*** (hluti af frjálsum vilja) í athöfnum manna og opinber sönnun þess að engin nauðung er til staðar – þess vegna [eru athafnir eignaðar mönnum og] má segja „athafnir manna“ eins og við segjum, „Ali lenti í vandræðum“ – heldur bendir einnig á að allt er skapað með *qada* og *qadar.*

Til að athafnir manna verði til þarf fyrst hjarta þeirra að velja og vlja þær Menn framkvæma athafnir sem eru innan þeirra valds. Þessi vilji eða ósk kallast ávinningur (***kasb)***. Al-Amidi (*Shafi*- fræðimaður í *fiqh* og *kalam*; f. Amid = Diyar al-Bakr = Diyarbakır, 551; d. Damaskus, 1234/631) sagði að *kasb* orsakaði og hefði áhrif á sköpun athafna. Hins vegar væri ekki rangt að segja að *kasb* hefði engin áhrif á sköpun valfrjálsra athafnar þar sem að athöfnin sem maður óskar og sú sem sköpuð er eru ekki ólík hvor annarri. Þá geta menn ekki gert hvað sem þeir vilja; hlutir sem þeir vilja ekki geta líka gerst. Ef menn gerðu allt sem þeir vildu og ef eitthvað sem þeir vildu ekki myndi ekki gerast, þá væru þeir ekki menn heldur þeir sem myndu krefjast guðdómleika. *Allah Taala*, sem vorkenndi og miskunnaði mönnum, gaf þeim aðeins það vald og orku sem þeir þarfnast og í þeim mæli sem nauðsynlegt er til að fylgja boðum hans og bönnum. Til dæmis getur sá sem er heilbrigður og ríkur framkvæmt *hajj* einu sinni á ævinni; maður getur fastað [á frí dögum] einn mánuð á ári eftir að nýtt tungl hefur sést fyrir Ramadan; maður getur framkvæmt fard- *bænina* (*salat*) fimm sinnum á dag; sá sem á peninga eða eignir sem eru jafnar eða hærri en upphæð *nisab* getur greitt einn fertugasta hluta af því í gulli eða silfri til múslima sem *zakat* eitt *Hijri* tunglár eftir að peningar eða eignir manns fara yfir *nisab*. Þannig framkvæmir maður valfrjálsar athafnir sínar ef maður vill og gerir það ekki ef maður vill það ekki. Mikilleiki *Allah Taala* kemur einnig fram hér. Vegna þess að fáfróðir og heimskir geta ekki skilið fræðin um *qada* og *qadar*, trúa þeir ekki orðum fræðimanna *Ahl as-Sunna* og efast um vald og valkosti manna. Þeir telja að menn séu vanmáttugir og neyddir til til valfrjálsra athafna sinna. Þegar þeir sjá að maður getur ekki

[51]Hver aðgerð er afleiðing af svo mörgum líkamlegum og efnafræðilegum atburðum.

[52] *Allahu Taala* óskar einnig góðra og gagnlegra óska þeirra mannlegu þjóna sinna sem hann elskar og hefur samúð með. Hann óskar ekki né skapar að illar og skaðlegar óskir þeirra rætist. Þessir ástkæru menn vinna alltaf góð og gagnleg verk. Það er margt sem þeir sjá eftir að hafa ekki gert en ef þeir héldu og vissu að þessi verk voru ekki sköpuð því annars hefðu þau verið skaðleg, þá myndu þeir alls ekki sjá eftir því. Þess í stað myndu þeir vera ánægðir með það og þakka Allah, sem vildi í fortíðinni að hann myndi skapa valfrjálsar, sjálfviljugar athafnir manna eftir að hjörtu þeirra höfðu kosið og viljað þær; Hann vildi það svo. Ef hann hefði ekki viljað það svo í fortíðinni, þá myndi hann alltaf skapa jafnvel valfrjálsar athafnir okkar með valdi, ósjálfrátt, án þess að við óskum þeirra. Að hann skapar valfrjálsar athafnir okkar eftir að við óskum þeirra er vegna þess að hann vildi það svo í fortíðinni. Þá er eini ríkjandi þáttur vilja hans.

alltaf ráðið gjörðum sínum, tala þeir illa um *Ahl as-Sunna.* Slík röng ummæli þeirra sýna einmitt að þeir hafa sjálfir vilja og vald.

Hæfni til að framkvæma eða framkvæma ekki aðgerð er ***qudra*** (vald). Að kjósa, velja að framkvæma aðgerð eða framkvæma ekki aðgerð kallast ***ikhtiyar*** (valkostur). Að vilja gera það sem valið er kallast ***irada*** (vilji). Að samþykkja verk eða hafna því ekki kallast ***rida*** (samþykki). Þegar vald og vilji koma saman, að því tilskildu að þau séu áhrifarík í að eitthvað gerist, á sér stað ***Khalq*** (sköpun). Ef þau koma saman án þess að vera áhrifarík kallast það öflun (***kasb***). Sá sem velur er ekki endilega skapari. Á sama hátt er allt sem vilji er ekki endilega eitthvað sem verðskuldar samþykki. *Allahu Taala* kallast *Khaliq* (skapari) og *Mukhtar* (sá sem hefur val) og maðurinn kallast *kasib* (eigandi *kasb*) og *mukhtar* (sá sem hefur val).

Allahu Taala vill og skapar ***taats*** (Hluti og gjörðir sem *Allahu Taala* líkar) og syndir manna, en hann samþykkir taats og mislíkar syndir. Allt verður til fyrir vilja Hans og sköpun. Í 102. *versi Súrats al-Anam* lýsir Hann yfir: „**Enginn er guð nema Hann (Allah), eini skapari alls**“.

Meðlimir [villutrúar] ***Mutazila*** hópsins, sem gátu ekki séð muninn á vilja og samþykki, voru ruglaðir og sögðu: „Menn skapa sjálfir þær athafnir sem þeir vilja“. Þeir trúðu ekki á *qada* og *qadar* (ákvörðun og örlög). [Viltutrúar] hópurinn ***Jabriyya*** var algjörlega ruglaður; þeir gátu ekki skilið að til gæti verið vald án sköpunar. Þeir héldu því fram að menn hefðu ekkert val og líktu þeim við stein og viðardrumb. Þeir – megi *Allahu Taala* vernda okkur! – sögðu: „Menn eru ekki syndarar. Það er Allah sem lætur öll illvirki verða framin“. Ef vilji og val væri ekki til í mönnum og ef *Allahu Taala* olli því að illska og syndir væru drýgðar með valdi eins og meðlimir *Jabriyya* sögðu, þá væri enginn munur á hreyfingum manns sem er hent niður af fjalli með hendur og fætur bundnar bundnar og annars manns sem gengur sjálfur niður og horfir í kringum sig. Reyndar er sá fyrrnefndi neyddur til að rúlla niður með valdi og sá síðarnefndi gengur niður af eigin vilja og vali. Þeir sem sjá ekki muninn á þessu eru skammsýnir einstaklingar sem afneita jafnframt *ayat*s. Þeir telja boðorð og bönn *Allah Taala* óþörf og óviðeigandi. Sú ályktun að mennirnir sjálfir skapi það sem þeir vilja, eins og hópurinn sem kallaður er *Mutazila* eða *Qadariyya* (örlagatrú) trúði, er afneitun á *aytats* (boðorðunum) „**Allah er skapari alls“,** sem og að gera einhvern að samstarfsmanni *Allah Taala* í sköpuninni.

Sjítar, líkt og *Mutazila*, segja að mennirnir sjálfir skapi það sem þeir vilja. Til stuðnings segja þeir að asninn fari ekki yfir ána þó hann sé barinn. Þeir hugsa aldrei að ef maður vill gera eitthvað og ef *Allah Taala* vill það ekki, þá geti þessir tveir viljir ekki gerst á sama tíma: ef það sem *Allah Taala* vill gerist, þá er röksemdafærsla *Mutazila* röng; það er að segja að mennirnir geta hvorki skapað né gert allt sem þeir vilja; ef allt sem menn vildu gerðist, eins og þeir segja, þá hefði *Allah Taala* verið ófær og misheppnast. *Allah Taala* er langt frá því að vera ófær. Aðeins það sem Hann vill gerist. Hann er sá eini sem skapar allt og slíkur er *Allah Taala*. Það er mjög andstyggilegt að segja og skrifa orð eins og: „Sá maður skapaði þetta,“ „Við sköpuðum þetta,“ eða „Þeir sköpuðu þetta.“[53] Þetta er dónaskapur gagnvart *Allah Tala (friður sé með honum)*. Það veldur vantrú.

[53]Eins og útskýrt hefur verið hér að ofan, verða valfrjálsar athafnir manna til í gegnum mörg líkamleg, efnafræðileg og lífeðlisfræðileg ferli sem hvorki ráðast af vilja þeirra né eru þeim jafnvel meðvituð. Skynsamir vísindamenn, sem hafa gert sér grein fyrir þessari fínlegu staðreynd, myndu skammast sín fyrir að segja „Við höfum gert“, hvað þá að segja „Við höfum skapað“ um valfrjálsar athafnir sínar. Þeir myndu sýna auðmýkt gagnvart Allahu Taala. Sá sem hefur litla þekkingu, skilning og auðmýkt, hins vegar, finnur enga skömm við að

TVÖ BRÉF EFTIR SHARAF AD-DIN MUNIRI (*rahimah-Allahu Taala*)

(NAUÐSYNIN ÞESS AÐ FYLGA AÐFERÐUM)

Sharaf ad-Din Ahmad ibn Yahya Muniri (d. 1380/782), einn af hinum miklu íslömsku fræðimönnum sem menntaðir voru á Indlandi, skrifaði í 18. bréfi sínu í persneska ***Maktubat***[54]

> „Flestir fara rangt með því að bregðast við efasemdum og blekkingum. Sumir illa hugsandi einstaklingar segja: „*Allahu Taala* þarfnast ekki *ibada* (tilbeiðslu) okkar, sem gagnast honum ekki. Það skiptir ekki máli fyrir mikilleika hans hvort fólk tilbiður hann eða óhlýðnist honum. Fólk sem tilbiður þjáist og leggur á sig

---

segja hvað sem er og hvar sem er. Allahu Taala sýnir öllum mönnum á jörðinni miskunn. Allahu Taala skapar hvaðeina sem þeir þarfnast og sendir það til allra. Hann tilkynnir þeim skýrt hvað þeir eiga að gera svo þeir geti lifað í þessu lífi í friði og hamingju og öðlast endalausa sælu hins næsta heims. Hann leiðir til réttrar leiðar hvern þann sem Hann vill, úr hópi þeirra sem hafa yfirgefið hina sönnu leið og fylgt leið kufr (vantrúar) og villutrúar, vegna þess að þeir létu blekkjast af eigin nafs (girndum mannsins), vondum vinum, skaðlegum bókum og fjölmiðlum. Hann dregur þá til réttrar leiðar. Hann veitir þessa blessun ekki þeim sem eru grimmir og fara út fyrir mörkin. Hann lætur þá sitja eftir í mýrinni af vantrú sem þeir féllu í, höfðu yndi af og sóttust eftir.

[54]Í þessu safni ***Maktubat (bréfa)*** eru 100 bréf. Safnið var tekið saman á árunum1339/741 og prentað á Indlandi á árunum 1911/1329. Handriseintakt er til í Süleymaniyye bókasafninu í Istanbúl. ***Irshad as-salikin*** og ***Madin al-maani*** eru tvær aðrar verðmætar bækur eftir Sharaf ad-Din Ahmad ibn Yahya Muniri (*rahimah-Allahu Taala*). Yahya Muniri bjó í Bihar á Indlandi, þar sem gröf hans er. Munir er þorp í Bihar. Ítarleg ævisaga hans er rituð í persneska verki Shah Abd al-Haqq ad-Dahlawi (*rahimah-Allahu Taala*), ***Akhbar al-akhyar*** , sem var gefið út í Deoband á Indlandi á árunum 1914/1332 og var síðar endurútgefið í Lahore í Pakistan.

> ónauðsynlega fyrirhöfn til einskis“. Þessi rökfærsla er röng; fólk sem þekkir ekki Íslam segir það því það heldur að *tilbeiðsla* hafi verið skipuð því hún var gagnleg fyrir *Allahu Taala*. Þetta er röng ályktun og hún fær mann til að rugla saman hinu ómögulega og hinu mögulega. Allt *ibada* (tilbeiðsla) sem einhver framkvæmir, gagnast aðeins honum sjálfum.“ Þessu er lýst skýrt í 18. *ayat Surat Fatir* eftir *Allahu Taala*. „Sá sem ber þessa röngu hugsun er líkur sjúkum manni sem læknirinn ráðleggur að fara í megrun, en hann fylgir því ekki og segir: „Það skaðar ekki lækninn þó að ég fari ekki í megrun“. Það er rétt að það skaðar ekki lækninn — en það skaðar hann sjálfan. Læknirinn mælir með megrun ekki vegna þess að það gagnist lækninum, heldur til þess að lækna sjúkdóm sjúklingsins. Ef sjúklingurinn fylgir ráðleggingum læknisins, batnar honum. Ef hann gerir það ekki, mun hann deyja, og það mun á engan hátt skaða lækninn.“

„Sumir aðrir sem hugsa rangt tilbiðja hvorki trú né hætta að fremja bönn (*haram*), það þ.e.a.s. þeir iðka ekki Islam. Þeir segja: „Allahu er náðugur (*Karim*) og miskunnsamur (Rahim): Hann sýnir mönnum mikla samúð með endalausri fyrirgefningu og mun ekki pynta neinn.“ Já, þeir hafa rétt fyrir sér í fyrstu fullyrðingu sinni, en rangt fyrir sér í síðustu fullyrðingu sinni. Í þessu efni blekkir djöfullinn þá og leiðir þá afvega til óhlýðni. Skynsamur maður mun ekki láta djöfulinn blekkjast. *Allahu Taala* er ekki aðeins náðugur og miskunnsamur heldur refsar hann einnig mjög harkalega og mjög beisklega. Við verðum vitni að því að *Allahu Taala* lætur marga lifa í fátækt og vandræðum í þessum heimi. Hann lætur, án þess að hika, margar mannverur lifa í kvölum. Þó hann sé miskunnsamur og *Razzaq* (stöðugur viðhaldari), mun hann ekki gefa einn brauðbita nema erfiði, landbúnaðar og búskapar sé tekið að sér. Þrátt fyrir að vera sá sem heldur öllum á lífi, mun hann ekki láta mann lifa án þess að borða og drekka, né lækna veikan mann sem tekur ekki lyf. Hann skapaði leiðir til allra veraldlegra blessana eins og að lifa, njóta góðrar heilsu og eiga eignir, og sýndi enga miskunn með því að svipta þá sem ekki myndu fasta að halda sig við leiðir veraldlegra blessana. Það eru til tvenns konar lyf: efnisleg og andleg. Til að lækna alls kyns sjúkdóma, gefa ölmusu og biðja. eru andleg lyf. Hadithin segir***:„Læknið sjúka meðal ykkar með því að gefa í fátækragöfugleika (sadaqa)!“*** og ***„Tíð istighfar er lækning allra sjúkdóma“*** er vel þekkt. Það eru margar efnislegar (líkamlegar) lækningar, og þær lærast með tilraunum. Notkun andlegra lækninga hjálpar einnig við að finna efnislegar lækningar. Sama á við þegar kemur að því að öðlast blessanir hins næsta heims. *Allah Taala* hefur gert vantrú og fáfræði að eiturefnum sem eru banvæn hjarta og sálu, og leti gerir sálu sjúka; ef engin „lækning“ er notuð veikist sálin og deyr. Eina og sanna lækningin gegn vantrú og fáfræði er þekking (ma'rifa). Lyfið gegn leti er að framkvæma salat og alla ibada (trúarathafnir). Í þessum heimi, ef einstaklingur tekur eitur og segir: „Allah er miskunnsamur og verndar mig gegn skaða eitursins,“ þá veikist sá einstaklingur og deyr. Ef einstaklingur með niðurgang drekkur laxerolíu [eða ef sykursjúkur borðar sykur eða sterkjuríkan mat], versnar viðkomandi. Vegna þess að mannslíkaminn er viðkvæmur þarf hann fjölbreytt úrval af grunnþörfum [matur, föt og húsnæði]. Það er erfitt að finna þau og undirbúa þau til að nýta í samræmi við Íslam. Til að stjórna þessum verkum á auðveldan og þægilegan máta var sérstakt afl sem kallast ***nafs*** búið til í mönnum. Engin ástæða fyrir sköpun þessa afls í dýrum. Það sem líkaminn þarfnast er það sem nafs-ið vill að sé gert. Það nýtur þess þó að gera slíka hluti í óhóflegu magni. Langanir nafs-ins kallast ***shahwa*** (girnd). Að nota *shahwa* umfram þörf og án eftirlits skynseminnar skaðar hjarta manns, líkama og aðra og er synd.[55]

> „Annar hópur ranghugsaðra einstaklinga gengst undir *riyada* (sjálfsafneitun) með því að þjást af hungri, þannig vilja þeir losna alveg við löngun sína í skemmtun og langanir eins og losta (*shahwa*) og reiði (*ghadab*), sem eru ekki vel liðnar í Íslam.

[55]Sjá bls. 53, ***Endalaus sæla,*** Fyrsta safnbókin.

Þeir halda að Íslam fyrirskipi að fjarlægja þær. Eftir að hafa þjáðst af hungri í langan tíma sjá þeir að þessar illu langanir þeirra hverfa ekki og ályktа að Íslam fyrirskipi eitthvað ómögulegt. Þeir segja: „Þessi skipun Íslams er ekki hægt að framfylgja. Maður getur ekki losnað við venjur sem eru til staðar í eðli sínu. Að reyna að losna við þær er eins og að reyna að fá fólk til að breyta lit sínum. Að reyna að gera eitthvað ómögulegt er að sóa lífi sínu."“ Þeir hugsa og hegða sér rangt. Reyndar er fullyrðing þeirra um að Íslam fyrirskipi það hrein fáfræði og fáfræði, því Íslam fyrirskipar ekki að fjarlægja mannleg einkenni eins og reiði og girnd. Slík fullyrðing er rógburður gegn Íslam. Ef Íslam hefði fyrirskipað það, hefði Múhameð (*alayhis-salam*), meistari Íslams, ekki haft þessi einkenni. Reyndar sagði hann: „ **Ég er manneskja. Eins og allir aðrir, verð ég líka reiður**.“ Öðru hvoru sást hann reiður. Reiði hans var alltaf fyrir *Allahu Taala*, sem lofar fólkið „**sem getur sigrast á reiði sinni** “ í 134. *versi* Surat *Al Imran* í *Kóraninum al-Karim* . Hann lofar ekki þá sem ekki reiðast. Fullyrðing þess sem, með ranga hugsun, styður að losna við girnd er alveg ástæðulaus. Sú staðreynd að *Rasulullah* (*sall-Allahu alayhi wa sallam*) giftist níu konum (*radiy-Allahu Taala anhunna*) sýnir greinilega að fullyrðing þess einstaklings er röng. Ef maður missir girnd sína verður hann að endurheimta hana með því að taka lyf. Eins er það með reiðina; maður getur verndað konu sína og börn með reiði sinni og hann berst (*jihad*) gegn óvinum Íslams með hjálp þessa eiginleika. Það er vegna girndar sem maður eignast börn og er talað um með heiðri og frægð eftir dauðann. Þetta eru hlutir sem Íslam hefur dálæti á og lofar.

„Íslam skipar ekki að eyða girnd og reiði heldur að stjórna þeim báðum og nota þær í samræmi við íslam.Þetta er líkt og riddari eða veiðimaður á ekki að losa sig við hestinn eða hundinn, heldur temja þá þannig að þeir nýtist. Með öðrum orðum, girnd og reiði eru eins og hundur veiðimanns og hestur riddarans. Án þessara tveggja er ekki hægt að veiða blessanir hins nýja heims. Hins vegar þarf að þjálfa þær og nota þær á réttan hátt samkvæmt Íslam. Ef þær verða óþjálfaðar, fari úr hófi eða fari út fyrir mörk Íslams, leiða þær mann til glötunar Sjálfsafneitun er ekki ætluð til að útrýma þessum tveimur eiginleikum, heldur til að temja þá og láta þá hlýða Íslam. Þetta er mögulegt fyrir alla. Það að nota kjarnorku eða að uppgötva hluti eins og þotur þýðir ekki sjálfkrafa siðmenningu; að nota slíkt í þjónustu mannkyns er siðmenning og það næst með því að fylgja Íslam.

„Fjórði hópur þeirra sem hugsa ranglega blekkja sjálfa sig með því að segja: „Allt var fyrirfram ákveðið í fortíðinni. Áður en barn fæðist er ákveðið hvort það verður ***sa'id*** (guðlegt, verðskuldar paradís) eða ***shaqi*** (syndsamlegt, illt, verðskuldar helvíti). Þetta mun ekki breytast eftir á. Þess vegna er gagnslaust að tilbiðja. „*Sahabat al-Kiram* sagði það sama þegar *Rasulullah* (*friður sé með honum*) sagði að *qada* og *qadar* myndu ekki breytast og að allt hefði verið fyrirfram ákveðið í fortíðinni: „Við skulum treysta á eilífa forákvörðun og ekki framkvæma helgisiði (*ibadat*). ‚Hins vegar svaraði *Rasulullah:* **Framkvæmið helgisiði! Það er auðvelt fyrir alla að gera það sem var fyrirfram ákveðið fyrir þá í fortíðinni**! ‘“Með öðrum orðum, sá sem var staðráðinn í að vera guðhræddur í fortíðinni gerir það sem guðhræddu menn gera í þessum heimi. Þetta þýðir að framkvæmd helgisiða af hálfu fólks sem var staðráðið í að vera guðhrædd í fortíðinni og óhlýðin *Allah Taala* af hálfu þeirra sem voru staðráðnir í að vera vondir í fortíðinni, er svipuð [hver um sig] hegðun fólks sem, búið var að ákveða fyrir fram að lifa heilbrigðum lífstíl, neytir matar og lyfja- og

hegðun þeirra sem, þar sem þeim er ætlað að veikjast og deyja, neita sér um mat og lyf. Þeir sem hafa í örlögum sínum að deyja úr hungri eða sjúkdómi eru ekki færir um að njóta góðs af mat eða lyfjum. Leiðir til tekna eru opnaðar fyrir mann sem á að verða ríkur. Leiðirnar sem liggja til vesturs eru lokaðar fyrir mann sem á að deyja í austri. Eins og greint var frá, horfði [erkiengillinn] Azrail (*alayhis-salam*), þegar hann heimsótti [spámanninn] Súlaiman (Salómon, *alayhis-salam*), vandlega á einn af þeim sem sat þar. Maðurinn varð hræddur við strangt augnaráð engilsins. Þegar Azrail (*alayhis-salam*) var farinn, bað hann Sulaiman (*alayhis-salam*) að skipa vindinum að flytja sig til vestræns lands svo að hann gæti sloppið frá Azrail (*alayhis-salam*). Þegar Azrail (*alayhis-salam*) kom aftur, spurði Sulaiman (*alayhis-salam*) hvers vegna hann hefði horft fast á andlit mannsins. Azrail (*alayhis-salam*) sagði: „Mér hafði verið skipað að taka sál hans í vestrænu landi eftir klukkustund. En þegar ég sá hann í fylgd með þér gat ég ekki annað en horft á hann með undrun. Seinna fór ég vestur til að framkvæma skipunina og sá hann þar og tók líf hans.“[56] Eins og sést var hin eilífa forákvörðun ekki skipun heldur þekking [sjá bls. 78]. Til þess að hin eilífa forákvörðun gæti átt sér stað hafði maðurinn óttast Azrail (*alayhis-salam*) og Sulaiman (*alayhis-salam*) uppfyllti ósk hans; forákvörðunin í fortíðinni var framkvæmd með keðjuverkun. Á sama hátt mun sá sem var staðráðinn í fortíðinni í að vera guðhræddur öðlast hlutskipti þess að hafa *iman* og leiðrétta slæma venjur sínar með því að gangast undir *riyada*. Í 125. *versi* Súrats *al-Anam* segir: „***Allahu Taala* setur Íslam í hjarta mannlegrar verur sinnar sem hann vill leiða á rétta leið** .“Fólkið sem var vitað í fortíðinni að það myndi verða illt, það er að segja, sem var fyrirfram ákveðið til að fara til helvítis, er gefin sú hugsun: „Það er engin þörf á að framkvæma helgisiðina. Það var fyrirfram ákveðið í fortíðinni hvort maður yrði guðhræddur eða vondur.“ Þeir framkvæma ekki helgisiðina vegna þessarar hugsunar. Að þeir framfylgi ekki helgisiðum vegna þessarar hugsunar sýnir að þeir voru ákveðnir í fortíðinni að vera vondir. Á sama hátt er þeim sem fáfræði var fyrirfram ákveðin í fortíðinni gefin sú hugsun: „Allt var fyrirfram ákveðið í fortíðinni. Lestur eða nám mun ekki gagnast manni ef manni var fyrirfram ákveðið að vera fáfróður,“ þannig að þeir hvorki læra né lesa neitt og eru áfram fáfróðir. Ef það var fyrirfram ákveðið að rækta og uppskera ríkulega, þá er manni gefið það hlutverk að plægja akur sinn og sá fræjum. Þannig er það með þá sem voru fyrirfram ákveðnir sem guðhræddir í fortíðinni til að trúa og framkvæma helgisiði og þá sem voru fyrirfram ákveðnir sem vondir til að vantrúa og hætta helgisiðum. Sumir fáfróðir, sem geta ekki skilið þetta, segja: „Hvað hafa trúin og helgisiðir að gera með það að vera guðhræddur frá fortíðinni, eða vantrú og að hætta helgisiði með því að vera vondur?“ Með stuttri skynsemi sinni reyna þeir að skilja þetta samband og leysa allt með eigin vitsmunum. Hins vegar er mannleg skynsemi takmörkuð og það er heimskulegt eða fávitaháttur að reyna að skilja það sem er handan skilnings skynseminnar með skynsemi. Þeir sem halda það ættu að vera dæmdir sem fífl. Isa (*alayhis-salam*) Jesús) sagði: „Það var ekki erfitt fyrir mig að láta meðfædda blinda sjá, né jafnvel að vekja til lífs hina látnu. En ég gat ekki útskýrt sannleikann fyrir einu einasta fífli.“ *Allahu Taala,* með óendanlega þekkingu og hulinni visku (*Hikma*), hækka sumar mannverur í englaflokk og jafnvel í hærri tign. Sumar eru lækkaðar í hunda- eða svínflokk.

Hadrat Sharaf ad-Din Ahmad ibn Yahya Muniri segir í 76. bréfi sínu:

„***Saada***“ þýðir „guðrækni sem veldur eilífri hamingju, eiginleika sem verðskulda paradís,“ og „***shaqawa***“ þýðir „syndsemi, ástand sem verðskuldar helvíti.“ *Saada* og

[56]Þessum atburði er lýst í smáatriðum í ***Mathnawi*** eftir Jalal ad-Din Rumi, sem lést í Konya árið 1273/672.

shaqawa eru eins og tveir fjársjóðir *Allahu Taala*. Lykillinn að fyrsta fjársjóðnum er guðrækniverkið (*taat*, *ibada*). Lykillinn að öðrum fjársjóðnum er synd. *Allahu Taala* vissi í fortíðinni hvort maður yrði *sa'id* (af *saada*, guðrækinn) eða *shaqi* (af *shaqawa*, illur). Þessi þekking á *Allahu Taala* kallast „ ***qadar*** **“** (örlög). Sá sem var þekktur í fortíðinni fyrir að verða guðrækinn hlýðir *Allahu Taala*. Sá sem var þekktur í fortíðinni fyrir að verða vondur drýgir alltaf syndir. Í þessum heimi geta allir skilið hvort þeir eru guðræknir eða vondir með því að skoða eigin verk. Á þennan hátt skilja trúarfræðingar sem eru alltaf meðvitaðir um næsta heim hvort maður er guðrækinn eða vondur, en fólk í trúarlegri stöðu sem hefur glatað sér í þessum heimi veit það ekki. Sérhver heiður eða blessun kemur frá því að hlýða og tilbiðja *Allahu Taala* með ***ikhlas*** (einlægri guðrækni; eiginleikum, ásetningi eða ástandi að gera). (Allt aðeins fyrir sakir *Allah Ta'ala*). Allt illt eða vandræði stafa af synd. Vandræði og óheppni koma yfir alla með synd. Huggun og vellíðan koma með hlýðni.[57] Maður nokkur hafði eytt ævi sinni í að biðja og framkvæma *ibada* í *Aqsa* moskunni í Jerúsalem. Þar sem hann hafði ekki lært skilyrði tilbeiðslu og *ikhlas*, vanrækti hann eina *sajda* (örmögnun), svo hann missti svo mikið að hann var gjörsamlega tortímdur. Hins vegar, vegna þess að hundur *As'hab al-kahfs* (hinna sjö svefnmanna) gekk nokkur skref á eftir *siddiqs* (hinum trúuðu, og sannorðu), var hann, þrátt fyrir að vera óhreinn- upphafinn svo hátt að hann var aldrei tekinn niður aftur. Þessi staða er mjög undarleg fyrir menn; fræðimenn hafa ekki getað leyst þessa ráðgátu í aldaraðir. Mannleg skynsemi getur ekki skilið guðdómlega visku sem er falin í henni. *Allahu Taala* sagði Adam (*alayhis-salam*) að borða ekki hveiti heldur láta hann borða það vegna þess að hann vissi í fortíðinni að hann myndi borða það; *Allahu Taala* bauð Satan að falla fram fyrir Adam (*alayhis-salam*) en hann vildi að hann myndi ekki falla fram; *Allahu Taala* sagði að við ættum að leita hans, en hann vildi ekki að fólk án *ikhlas* næði því. [Um þessi mál] gátu ferðalangar á hinni guðdómlegu leið ekki sagt annað en að þeir gætu ekkert skilið. Hvernig getum við þá sagt nokkuð? *Allahu Taala* þarfnast ekki trúar eða tilbeiðslu manna, né myndi vantrú þeirra eða synd skaða hann. *Allahu Taala* þarfnast aldrei nokkurrar skepnu. Hann hefur gert þekkingu að leið til að hreinsa burt vantrú og skapað fáfræði sem leið til að syndga. Trú og tilbeiðsla eiga rætur að rekja til þekkingar, en vantrú og synd stafa af fáfræði. Góðverk (*taat*) ætti ekki að sleppa jafnvel þótt það sé frekar lítið! Synd ætti að forðast jafnvel þótt það virðist frekar lítið! Fræðimenn Íslams sögðu að þrennt myndi valda þremur öðrum hlutum: góðverk veldur *Rida* (samþykki) *Allahu Taala*; synd veldur reiði hans (*Ghadab*); *iman* veldur því að maður öðlast heiður og reisn. Þess vegna ættum við stranglega að forðast að fremja jafnvel minniháttar synd; reiði *Allahu Taala* gæti falist í þeirri synd. Við ættum að líta á alla [súnní] trúaða sem æðri okkur; Þeir gætu verið manneskja sem *Allahu Taala* elskar mjög mikið. Örlög allra, sem voru ákveðin í fortíðinni, er aldrei hægt að breyta. *Allahu Taala*, ef Hann vill, getur fyrirgefið múslima sem hefur alltaf syndgað og ekki gert neitt gott verk. Eins og vitnað er í 30. *versi* Súrats *al-Bakara,* þegar englar spurðu: **„Ó** [*Allahu Taala*]! **Ætlar þú að skapa verur sem munu valda ringulreið og úthella blóði yfir heiminn?“** *Allahu Taala* sagði ekki að þær myndu ekki valda ringulreið heldur sagði: „ **Ég veit hvað þið vitið ekki.“** Hann átti við: „Ég geri það sem er óverðugt verðugt. Ég læt þá sem eru fjarlægir nálgast. Ég geri þá sem eru lítilsvirtir heiðarlega. Þú dæmir þá eftir hegðun þeirra, en ég lít á trúna í hjörtum þeirra. Þú tekur tillit til syndarleysis þíns; þeir treysta sér á miskunn mína. Eins og mér líkar sakleysi þitt, þá

[57]Þetta er guðlegur siður *Allahs*. Enginn getur breytt þessu. Við ættum ekki að líta á eitthvað sem virðist auðvelt og sætt í *augum okkar* sem *saada*. Né ættum við að hugsa um það sem virðist erfitt og beiskt í *augum okkar* sem *shaqawa* eða glötun.

líkar mér að fyrirgefa syndir múslima. Þú getur ekki vitað það sem ég veit. Ég læt trúaða öðlast for-eilífa blessun mína og gæða þeim öllum með eilífri velþóknun minni.“

[*Al-Imam ar-Rabbani* (*rahmatullahi alayh*) skrifaði í ýmsum bréfum:

Verk sem *Allah Taala* boðað eru kölluð ***fard*** og þau sem eru bönnuð eru kölluð ***haram*****.** Þau [verk, ummæli, hegðun] sem eru hvorki *fard* né *haram* og hafa verið lýst leyfileg eru kölluð ***mubah***. Það kallast ***ibada*** (tilbeiðsla, helgisiðir) að framkvæma *fard*, forðast *haram* og framkvæma *mubah* til að fá samþykki *Allah Taala*. Til þess að *ibada* sé *sahih* (rétt framkvæmd, gild; framkvæmd samkvæmt kjarna skyldunnar) og *maqbul* (viðurkennd, vel þegin og veitt af *Allah Taala* með *thawab)* er nauðsynlegt (a) að læra ***ilm*** (þekkingu, kjarna framkvæmdar hennar), (b) að iðka (***amal***) í samræmi við kjarnann og (c) að gera það með ***ikhlas*** „sem þýðir að gera það aðeins til að fá samþykki og kærleika *Allah Taala* og aðeins vegna þess að *Allah Taala* hefur boðið það.“ án þess að taka tillit til veraldlegra kosta eins og peninga, stöðu eða frægðar. Þekkingar er aflað með því að lesa *fiqh* bæku*r* undir eftirliti hæfs trúarkennara og *ikhls* er náð með því að fylgjast með orðum, hegðun og siðum wali *og lesa tasawwuf* bækur. Þekking á Íslam samanstendur af tveimur þáttum: trúarlegri þekkingu og vísindalegri þekkingu. Það er *fard* að læra það eins mikið og nauðsyn krefur. Til dæmis er það *fard* að læra notkunarform og skammta lyfs sem maður á að taka, og fyrir þann sem notar rafmagnstæki að afla sér nauðsynlegra upplýsinga um rafmagn. Annars geta þær valdið dauða.

„Ef múslímar, þótt þeir trúi *á fard* og *haram*, framkvæma ekki *ibada* vegna leti eða undir áhrifum slæmra vina og deyja án þess að hafa iðrast, verður þeim refsað í eldi helvítis þar til refsing fyrir syndir þeirra er fullnægt. Þeir sem ekki læra hvað *fard* er eða þó þeir þekki þær, leggja ekki áherslu á þær og framkvæma þær ekki án ótta við *Allah* og án þess að iðrast, munu yfirgefa Íslam og verða vantrúaðir. Þeir verða undirorpnir eldi helvítis að eilífu. Þetta á einnig við ef *haram* er framið á sama hátt.“

„Ef maður lærir ekki um eða þekkir ekki meginatriði helgisiðar, þá verður framkvæmd þeirrar helgisiðar ekki *sahih,* jafnvel þótt maður hafi framkvæmt hana með *ikhlas*. Verður maður lagður í eld helvítis eins og maður hefði alls ekki framkvæmt hana. Helgisiðurinn sem framkvæmdur er af þeim sem þekkir og beitir meginatriðum hans er gildur og mun ekki valda honum neinum kvölum helvítis. Hins vegar, ef maður hefur ekki framkvæmt hana með *ikhlas*, þá eru þessi helgisiðir og allir greiðar manns ekki *maqbul*. Maður mun ekki fá neina umbun fyrir þá. *Allahu Taala* lýsir yfir óbeit á slíkum helgisiðum eða góðverum. *Ibada* sem framkvæmd er án *ilm* og *ikhlas* er einskis virði. Það mun ekki vernda mann gegn vantrú, syndsemi og refsinu. Nokkrir hræsnarar sem framkvæmdu *ibada* á sama hátt á ævinni hafa orðið vitni að því að hafa dáið sem vantrúaðir. *Ibada* sem framkvæmd er með *ilm* og *ikhlas* verndar mann gegn vantrú og syndsemi og gerir mann að *aziz* (mjög virtum) í þessum heimi. Eins og *Allah Taala* lofar í níunda *versi játningarinnar* í *Súrat al-Maida* og einnig í *Súrat al-Asr* að maður verði frelsaður frá pyndingum í helvíti. *Allah*u *Taala* er trúr loforðum sínum. Hann heldur sannarlega loforð sín.

ALLAH ER TIL OG ER EINN;
ALLAR VERUR VORU EKKI TIL OG
ÞEIR MUNU VERÐA AÐ ENGU AFTUR

Við þekkjum hlutina í kringum okkur í gegnum skynfæri okkar. Hlutir sem hafa áhrif á skynfæri okkar eru kallaðar **verur** (skepna tilvist). Áhrif vera á skilningarvit okkar fimm eru kallaðar **eiginleikar** eða **einkenni** , sem aðgreina þær hver frá annarri. Ljós, hljóð, vatn, loft og gler eru allt verur; þau eru öll til. Verur sem hafa stærð, þyngd og rúmmál, með öðrum orðum, sem taka sér stað í geimnum, eru kölluð **form** eða **efni** . Efni eru aðgreind hvert frá öðru með eiginleikum sínum eða eiginleikum. Loft, vatn, steinn og gler eru hvert um sig efni. Ljós og hljóð eru ekki efni því þau hvorki taka upp geim né hafa þyngd. Sérhver vera ber **orku** eða **kraft**; það er að segja, hún getur unnið vinnu. Sérhvert efni getur verið í þremur ástöndum: fast, fljótandi og gaskennt. Föst efni hafa lögun. Fljótandi og gaskennd efni taka lögun ílátsins sem þau eru í og þau hafa ekki ákveðna lögun. Efni sem hefur lögun er kallað **hlutur.** Efni eru að mestu leyti hlutir. Til dæmis eru lykill, nál, töng, skófla og nagli mismunandi hlutir með ólíkri lögun. En þau geta öll verið úr sama efninu, það er járn. Það eru til tvenns konar efni: frumefni og efnasambönd.

Breytingar eiga sér alltaf stað í hverjum hlut. Til dæmis getur hann hreyfst og breytt um staðsetningu, stækkað eða minnkað. Litur hans getur breyst. Hann getur veikst eða dáið ef hann er lifandi vera. Þessar breytingar eru kallaðar **atburðir**. Engar breytingar eiga sér stað í efni nema utanaðkomandi áhrif séu til staðar. Atburður sem veldur engum breytingum á kjarna efnis kallast **efnislegur atburður.** Að rífa pappírsblað er efnislegur atburður. Einhver kraftur verður að hafa áhrif á efni til þess að efnislegur atburður geti átt sér stað í því efni. Atburðir sem breyta samsetningu eða kjarna efna eru kallaðir **efnafræðilegir atburðir**. Þegar pappírsblað brennur og breytist í ösku á sér stað efnafræðilegur atburður. Efni verður að verða fyrir áhrifum af öðru efni til þess að efnafræðilegur atburður geti átt sér stað í því efni. Þegar tvö eða fleiri efni hafa samskipti og efnafræðilegur atburður á sér stað í hvoru fyrir sig kallast það **efnahvörf**.

Efnahvörf milli efna, þ.e. áhrif þeirra hvert á annað, eiga sér stað milli minnstu eininga þeirra sem kallast **atóm**. Sérhver hlutur er gerður úr hópi atóma. Þó að uppbygging atóma sé eins, eru stærðir og þyngdir þeirra mismunandi. Þess vegna vitum við um 118 tegundir atóma í dag. Jafnvel stærsta atómið er svo lítið að það er ekki hægt að sjá það í gegnum öflugasta smásjá. Þegar svipaðar atómir koma saman mynda þær **frumefni**. Þar sem það eru 118 tegundir af atómum, eru það 118 frumefni. Járn, brennisteinn, kvikasilfur, súrefni og kolefni eru hvert um sig frumefni. Þegar mismunandi atómir koma saman mynda þau **efnasamband**. Það eru hundruð þúsunda efnasambanda. Vatn, alkóhól, salt og kalk eru efnasambönd. Efnasambönd myndast við samsetningu tveggja eða fleiri frumefna eða atóma.

Allir hlutir, t.d. fjöll, höf, alls kyns plöntur og dýr eru samsett úr 118 frumefnum. Byggingarsteinar allra lifandi og líflausra efna eru 118 frumefni. Öll efni myndast við samsetningu atóma eins eða fleiri af þessum 118 frumefnum. Loft, jarðvegur, vatn, hiti, ljós, rafmagn og bakteríur sundra efnasamböndunum eða valda því að efni sameinast hvert öðru. **Engin breyting á sér stað án orsaka.** Í þessum breytingum flytjast atóm, einingar frumefna, frá einu efni til annars eða yfirgefa eitt efni og verða frjáls. Við sjáum hluti hverfa en vegna þess að við dæmum eftir útliti þeirra höfum við rangt fyrir okkur, því þessi ytri „hverfa“ eða „birting“ er ekkert annað en umbreyting í önnur efni; hvarf hlutar, t.d. líks í gröfinni, er

breyting í ný efni eins og vatn, lofttegundir og jarðefni. Ef nýju efnin sem verða til við breytingu hafa ekki áhrif á skynfæri okkar, getum við ekki áttað okkur á því að þau verða til. Þess vegna segjum við að fyrri hluturinn hafi horfið, en aðeins tekið breytingu.

Við sjáum einnig að eðli hvers af 118 frumefnum breytist og að eðlis- og efnafræðilegir atburðir eiga sér stað í hverju frumefni. Þegar frumefni sameinast öðru (eða öðrum) í efnasambandi jónast það, það er að segja atóm þess missa eða fá rafeind(ir) og þannig breytast ýmsir eðlis- og efnafræðilegir eiginleikar frumefnisins. Atóm hvers frumefnis er gert úr kjarna og mismunandi fjölda lítilla agna sem kallast **rafeindir**. Kjarninn er í miðju frumefnisins. Kjarnar atóma allra frumefna nema vetnis eru gerðir úr ögnum sem kallast **róteindir** og hlaðnar jákvæðri rafmagni, og **nifteindum** sem bera enga rafhleðslu. Rafeindin er lítil ögn sem ber neikvæða rafmagn og ferðast um kjarnann. Rafeindirnar snúast alltaf á brautum sínum og breyta brautum sínum.

Geislavirkum frumefnum er sýnt fram á að breytingar, kallaðar klofnun, eiga sér stað í kjarna frumeinda. Ennfremur, í þessum kjarna klofunum breytist eitt frumefni í annað; og einhver efnismassi hættir að vera til og breytist í orku, og þessi breyting var jafnvel sett fram af gyðinga eðlisfræðingnum Einstein (d. 1955/1375). Þannig, eins og efnasambönd, breytast frumefni og geta breyst úr einu í annað. Sérhvert efni, lifandi eða líflaust, breytist, það er að segja hið gamla hverfur og nýtt kemur til. Sérhver lifandi vera, planta eða dýr sem er til í dag var áður ekki til og það voru aðrar lifandi verur og í framtíðinni mun engin af núverandi lifandi verum eftir vera, og einhverjar aðrar lifandi verur munu koma til. Eins er það með allar líflausar verur. Allar lifandi og líflausar verur, til dæmis frumefnið járn og efnasamböndin steinn og bein og allar agnir, breytast alltaf, það er að segja hin gömlu hverfa og aðrar koma til. Þegar eiginleikar efnisins sem verður til og eiginleikar efnisins sem hverfur eru eins, þá gerir maður, þar sem maður tekur ekki eftir þessari breytingu, ráð fyrir að efnið sé alltaf til staðar. Þetta er svipað og í kvikmynd þar sem mismunandi myndir birtast með stuttum millibilum; en þar sem áhorfendur taka ekki eftir þessu gera þeir ráð fyrir að sama myndin hreyfist á skjánum. Þegar pappírsblað brennur og verður að ösku segjum við að pappírinn hafi horfið og askan hafi orðið til, því við tökum eftir þessari breytingu. Þegar ís bráðnar segjum við að ísinn hafi horfið og vatn hafi orðið til.

Það er skrifað í upphafi bókarinnar ***Sharh al-Aqaid***:

> „Þar sem allar verur tákna (*alamat*) tilvist *Allahu Taala*, eru allar verur kallaðar „***alam***“ (alheimurinn; allt annað en *Allahu Taala*). Einnig er hver flokkur vera af sama tagi kallaður *alam* til dæmis *alam* (heimur) manna, *alam* engla, *alam* dýra, *alam* líflausra. Eða hver hlutur er kallaður *alam*.“

Það er skrifað á 441. síðu bókarinnar ***Sharh al-Mawaqif*** eftir *Sayyid* Sharif Ali Jurjani (d. Shiraz, 1413/816):

> „ *Alam*“ það er að segja allar verur, eru skepnur (***hadith***). Með öðrum orðum, þær voru ekki til og urðu til síðar. [Við útskýrðum einnig hér að ofan að verur verða alltaf til hver af annarri.] Bæði efni og eiginleikar hluta hafa verið skapaðir síðar. Um þetta efni hafa verið fjórar mismunandi skoðanir:
>
> „1) Samkvæmt múslimum, gyðingum, kristnum mönnum og elddýrkendum (*Majusi*) hafa bæði efni og eiginleikar efna orðið til síðar.
>
> „2) Samkvæmt Aristótelesi og heimspekingum sem fylgdu honum voru bæði efni og eiginleikar frumefna eilíf (*qadim*). Þeir sögðu að þau hefðu ekki orðið til úr engu og að þau hafi alltaf verið til. Nútíma efnafræði sannar með ótvíræðum hætti að þessi staðhæfing er röng. Sá sem trúir þessu eða segir þetta fellur út úr Íslam og verður

trúleysingi. Einnig sögðu Avicenna (Ibn Sina Husain, d. 1037/428) og Muhammad Farabi (d. Damaskus, 950/339) að efni væru eilíf.

„3) Samkvæmt heimspekingunum á undan Aristótelesi var efnið eilíft en eiginleikar þess urðu til síðar. Í dag hafa flestir vísindamenn þessa röngu trú.

„4) Enginn hefur sagt að efni hafi verið skapað síðar og að eiginleikarnir séu eilífir. Gríski læknirinn og heimspekingurinn Galenus gat ekki tekið afstöðu til neins af þessum fjórum flokkum."

Múslímar færa fram nokkur rök fyrir því að efni og eiginleikar þess hafi verið skapaðir síðar. Fyrsta röksemdin byggist á þeirri staðreynd að efni og allar agnir þess eru alltaf að breytast. Það sem breytist ekki getur ekki verið eilíft; Það hlýtur að hafa verið skapað síðar, því ferlið þar sem sérhver verund verður til af þeirri á undan kom getur ekki náð óendanlega langt aftur í fortíðina. Þessar breytingar hljóta að hafa upphaf, þ.e.a.s. að einhver upphafsefni hefðu átt að verða til úr engu. Ef engin upphafleg verund hefði verið sköpuð úr engu. Ef ferlið þar sem hver verund verður til af þeirri sem á undan fór hefði náð óendanlega langt aftur, þá hefði enginn upphafspunktur tilurðar verið og engar verundir væru til í dag. Sú staðreynd að verundir eru til núna og verða til hver af annarri sýnir að þær hafa fjölgað sér út frá upphaflegum verundum sem voru skapaðar úr engu.

Ennfremur er ekki hægt að segja að steinn sem fellur af himni hafi komið úr óendanleikanum [óendanlegt rúm (óendanleiki) eða tíma (liðin eilífð)], þar sem þetta orð merkir „að hafa hvorki upphaf né takmörk." Að koma úr óendanleika þýðir því að koma úr tilveruleysi, og eitthvað sem sagt er að hafi komið úr óendanleika ætti alls ekki að hafa komið. Það væri órökrétt, óvísindalegt og ólæst að segja: „Það kemur úr óendanleikanum." Á sama hátt getur fjölgun manna hver frá öðrum ekki verið að koma úr liðinni eilífð. Þeir hljóta að hafa fjölgað sér frá fyrsta manninum sem var skapaður úr engu. Ef því er haldið fram að enginn fyrsti maður hafi verið skapaður úr engu og að fjölgun manna hver frá öðrum hafi komið úr liðinni eilífð, þá ætti enginn maður endilega að hafa orðið til. Málið er það sama með allar verur. Það væri líka órökrétt, óvísindalegt og ólæst að segja: „Svona hefur það komið og svo mun það fara. Það voru engar upphaflegar verur skapaðar úr engu," varðandi efnin eða verurnar sem hafa uppruna sinn hver frá annarri. Breyting gefur til kynna að vera ekki foreilífur heldur að vera skapaður úr engu, það er ekki að vera ***Wajib al-wujud*** (ómissandi tilvera) heldur að vera ***mumkin al-wujud*** (sem getur orðið til úr tilvistarleysi og getur orðið að engu á meðan það er til).

Spurning: „Persóna (*adh-Dhat*) og eiginleikar skapara *alam (allra vera) eru for-eilífir;* þarf *alam* ekki líka að vera for-eilífur?"

Svar: Við sjáum alltaf þá staðreynd að hinn eilífi skapari breytir efnum og ögnum með ýmsum hætti eða orsökum, það er að segja að hann tortímir þeim og skapar önnur í stað þeirra. Hvenær sem hann vill, það er alltaf, skapar hinn eilífi skapari efni hvert úr öðru. Eins og að skapa alla verur (*alam*), hvert efni og hverja ögn með einhverjum hætti, getur *Allahu Taala* skapað þau án nokkurrar orsaka eða með hvaða hætti sem hann vill.

Sá sem trúir því að verur verði til síðar trúir einnig því að þær muni hverfa aftur. Það er augljóst að verur sem eru skapaðar meðan þær voru ekki til geta orðið að engu aftur. Við sjáum nú að margar verur verða að engu.

Að vera múslimi krefst þess að trúa þeirri staðreynd að efni og hlutir og allar verur hafi verið skapaðar úr engu og að þær muni hætta að vera til aftur. Við verðum vitni að því að hlutir verða til þótt þeir hafi ekki verið til og hætta að vera til aftur, það er að segja lögun þeirra og eiginleikar hverfa. Þegar hlutir hætta að vera til haldast efni þeirra til, en eins og við höfum útskýrt hér að ofan eru þessi efni ekki eilíf heldur voru þau búin til fyrir mjög löngu

síðan af *Allahu Taala*, sem mun tortíma þeim aftur á síðasta deginum. Vísindaleg þekking nútímans kemur ekki í veg fyrir að við trúum þessari staðreynd. Að trúa því ekki þýðir vantrú á vísindi og táknar fjandskap gegn íslam. Íslam hafnar ekki vísindalegri þekkingu. Það hafnar því að vanrækja að læra trúarlega þekkingu og skyldur tilbeiðslu. Vísindaleg þekking vantrúir ekki heldur íslam. Reyndar staðfestir hún og sannar það.

Þar sem alheimurinn varð til síðar hlýtur hann að hafa skapara sem skapaði hann úr engu, því eins og við höfum útskýrt hér að ofan getur enginn atburður gerst af sjálfu sér. Í dag eru þúsundir lyfja, heimilisvara, iðnaðar- og viðskiptavara, rafeindabúnaðar og vopna framleidd í verksmiðjum. Flest þeirra eru framleidd með flóknum útreikningum og eftir hundruð prófana. Segja menn að jafnvel eitt þeirra hafi orðið til af sjálfu sér? Nei, þeir segja að þetta sé búið til meðvitað, af fúsum vilja og að allt þurfi á framleiðanda á að halda; samt halda þeir því fram að milljónir hluta og atburða sem hafa sést hjá lifendum og líflausum og verið uppgötuð í aldanna rás með nýjum og nákvæmum hætti og flest þeirra hafa enn óþekkta innri byggingu, hafi orðið til af sjálfu sér, af tilviljun. Hvað gæti þessi hræsni verið ef ekki mikil þrjóska eða hrein heimska? Það er augljóst að það er einn skapari sem gerir hvert efni og hverja hreyfingu til. Þessi skapari er ***Wajib al-wujud***, það er að segja, hann varð ekki til eftir að hafa verið ekki til; skaparinn verður alltaf að vera til og hann þarfnast ekki neins fyrir tilvist sína. Ef hann hefði ekki ávallt verið til, væri Skaparinn ***mumkin al-wujud*** eða *hadith*, það er að segja skapaður eins og heimur veranna er; eins og vera, hefði Hann verið skapaður úr engu eða með breytingum, úr annarri veru sem einnig þurfti að vera sköpuð af öðrum skapara, þannig að óendanlegur fjöldi skapara [í röð] væri nauðsynlegur; ef við hugsum á sama hátt og við höfum útskýrt hér að ofan að breytingar á verum geti ekki verið óendanlegar, þá verður skilið að það getur ekki verið óendanlegur fjöldi skapara og að sköpunin hafi hafist af fyrsta skapara, því ef skaparar sem sköpuðu hver annan á fætur öðrum hefðu farið aftur til fortíðar eilífðar, þá hefði enginn skapari verið til í upphafi og enginn skapari væri til. Þess vegna er fyrsti óskapaði skaparinn einstakur skapari allra vera. Það er enginn skapari fyrir eða eftir þann skapara. Skaparinn, sem er ekki skapaður, er alltaf til. Ef Skaparinn hætti að vera til um stund, myndu allar verur einnig hætta að vera til. *Wajib al-wujud* þarfnast ekki neins á nokkurn hátt. Sá sem hefur skapað jörðina, himininn, frumeindir og lífverur í svona reglulegri og vel skipulögðu skipulagi ætti að vera almáttugur, alvitur, fær um að skapa strax hvers þess sem hann óskar og ætti að vera einstakt, en engin breyting ætti að vera á honum. Ef skaparinn væri ekki almáttugur og ekki alvitur, hefði hann ekki getað skapað verur í svona reglulegri og vel skipulögðu skipulagi. Ef það væri fleiri en einn skapari og vilji þeirra til að skapa eitthvað samræmdist ekki, þá væru þeir sem ekki fengju vilja sínum framgengt ekki skapaðar og sköpunin sjálf væri komin í algjört óreiðuástand.

Engin breyting á sér stað í skaparanum. Áður en hann skapaði alheiminn var hann sá sami og hann er nú. Eins og hann skapaði allt úr engu, skapar hann allt ávallt og enn þann dag í dag; ella myndi hver sú breyting gefa til kynna að hann væri skapaður og hefði orðið til úr engu. Við höfum útskýrt hér að ofan að hann er alltaf til og mun aldrei hætta að vera til. Þess vegna á sér engin breyting sér stað á honum. Rétt eins og verur þurftu á honum að halda í upphafi sköpunar sinnar, þá þurfa þær á honum að halda alltaf. Hann einn skapar allt og gerir allar breytingar. Til þess að allt sé í samræmi og að menn geti lifað, þrifist og myndað siðmenningu, skapar hann allt í gegnum orsök eða miðil. Eins og hann skapar orsakirnar, skapar hann áhrif þeirra og getu þeirra til verka. Menn starfa aðeins sem milliliðir í því að orsakirnar hafi áhrif á verur og efni.

Að borða þegar maður er svangur, taka lyf þegar maður er veikur, kveikja á eldspýtu til að kveikja á kerti, hella sýru á sink til að fá vetni, blanda og hita kalk með leir til að búa til sement, gefa kúnum til að fá mjólk, byggja vatnsaflsvirkjun til að framleiða rafmagn og byggja alls konar verksmiðjur eru allt dæmi um að nota orsakirnar sem miðla í sköpun *Allahu*

Taala. Mannlegur vilji og kraftur eru einnig leiðirnar sem *Allahu Taala* skapar. Mannverur eru leiðir til sköpunar *Allahu Taala. Allahu Taala* vill skapa á þennan hátt. Eins og sést væri það fáfrótt orð sem er ósamrýmanlegt skynsemi og trúarbrögðum að segja: „Einhver skapaði þetta og þetta."

Menn verða að elska hinn einstaka skapara, sem skapar þá, lætur þá lifa af og skapar og sendir þá hluti sem þeir þurfa. Þeir ættu að vera þjónar hans og þrælar; það er að segja, mannverur verða að tilbiðja, hlýða og virða *Allah Taala*. Þetta er skrifað ítarlega í bréfinu í „Inngangi" að þessari bók. Nafn þessarar ómissandi tilveru, þessa einstaka guðdóms, þessa Guðs, er persónulega lýst yfir að vera **Allah**. Menn hafa engan rétt til að breyta nafninu sem *Allah Taala* hefur persónulega kunngjört. Athafnir sem væru framkvæmdar án þess að hafa rétt til þess væru mjög rangar og viðurstyggilegar athafnir.

Kristnir menn og prestar þeirra trúa því að skapararnir séu þrír. Umræðurnar sem við höfum kynnt hér að ofan sanna þá staðreynd að það er aðeins einn skapari og að rök kristninnar og prestanna eru fölsk og villutrúarfull.

„ *SALAFIS*“

Leyfið mér að taka það fram strax í upphafi að fræðimenn *Ahl as-Sunna* (*rahmat-Allahi Taala alayhim ajmain*) hafa ekki nefnt neitt í nafninu „**Salafiyya**“ eða „**Salafiyya *madhhab“*** í bókum sínum. Þessi nöfn, sem síðar voru búin til af ***la-madhhabi*** (ekki súnní; fylgja engum *madhhab* -nöfnum *Ahl as-Sunna*), hafa breiðst út í gegnum bækur *la-madhhabi* fólks sem þýtt var úr arabísku af fáfróðu fólki sem bar trúarlega skyldu. Samkvæmt þeim:

> „Salafiyya er nafnið sem allir *súnnítar* fylgdu áður en *madhhab Ashariyya og* Maturidiyya voru *stofnuð*. Þeir fylgdu í fótspor Sahaba *og* Tabiun. Salafiyya *madhhab* er *madhhab* Sahaba , *Tabiun* og *Taba at-Tabiin.* Hinir fjórir miklu *imam* tilheyrðu þessum *madhhab*. Fyrsta bókin sem varði Salafiyya *madhhab* var ***Al-Fiqh al-Akbar,*** skrifuð af *Al-Imam al-Azam*. Í bók sinni ***Iljam al-awam anil-kalam*** greind***i*** *Al-Imam* al-Ghazali frá því að meginatriði Salafiyya *madhhab* væru sjö. *Ilm al-kalam* (þekking á *iman* , trú) mutaakhkhirin *(*þeirra sem komu síðar) fylgdi í kjölfar tilkomu *Al-Imam* al-Ghazali. Eftir að hafa kynnt sér *madhhab ...* Í tengslum við fyrstu *kalam - fræðimenn* og hugmyndir íslamskra heimspekinga gerði *Al-Imam* al-Ghazali breytingar á aðferðum *ilm al-kalam*. Hann fléttaði heimspekilegum hugsunum inn í *ilm al-kalam* með það að markmiði að hrekja þær. Ar-Radi og al-Amidi sameinuðu *kalam og* heimspeki og gerðu þær að einni þekkingargrein og al-Baydawi gerði *kalam* og heimspeki óaðskiljanleg. *Ilm al-kalam* mutaakhkhirin kom í veg fyrir útbreiðslu Salafiyya *madhhab*. Ibn Taimiyya og fylgismaður hans Ibn al-Qayyim al-Jawziyya reyndu að endurlífga Salafiyya *madhhab* sem síðar skiptist í tvennt: fyrstu *Salafistarnir* fóru ekki í smáatriði um eiginleika *Allahu Taala* og um *nass* sem voru *mutashabih* (með faldri merkingu). Síðari *Salafistarnir* lögðu áherslu á mikilvægi smáatriða um þá. Þetta tilfelli er greinilega áberandi hjá síðari *Salafistum* eins og Ibn. Taymiyya og Ibn al-Qayyim al-Jawziyya. Bæði fyrstu og síðari *Salafi* eru nefndir *Ahl as-Sunnat al-khassa* („ekta“ *Ahl as-Sunna*). Fólk af *kalam* sem var *Ahl as-Sunna* gerði *tawil* (túlkun sem hentar íslam) af einhverjum *nasses*, en Salafiyya voru á móti því. Með því að segja að „andlit“ Allah og „koma“ hans séu ólík mannlegu andliti og komu, er Salafiyya frábrugðin Mushabbiha *(* þeir sem trúa að *Allahu Taala* sé efnisvera).“

Það er ekki rétt að segja að *madhhab* af ***al-Ashari*** og ***al-Maturidi*** hafi verið stofnaðar síðar. Þessir tveir miklu *imamar* útskýrðu og flokkuðu þekkinguna á *itiqad* (trúarkerfinu) sem *Salaf as-salihin* (hinir „réttlátu forverar“, múslímar fyrstu tveggja aldanna) höfðu greint frá og dreift henni á skiljanlegan hátt fyrir ungt fólk. *Al-Imam* al-Ashari var í fylgjendakeðju *Al-Imam ash-Shafii og Al-Imam* al-Maturidi var mikilvægur hlekkur í fylgjendakeðju *Al-Imam al-Azam Abu Hanifa. Al-Ashari* og *al*-Maturidi fóru ekki út fyrir sameiginlega *madhhab* meistara sinna í *itiqad*; þeir stofnuðu ekki nýjar *madhhab*. Þessir tveir, meistarar þeirra og *imamar* hinna fjögurra *madhhab*, höfðu eitt *itiqad* sem er *madhhab* í *itiqad*, vel þekkt undir nafninu ***Ahl as-Sunnat wal-Jamaa***. *Itiqad* eða skoðanir fólks þessa hóps eru þær sömu og skoðanir Sahabat *al-Kiram* , *Tabiun* og *Taba at-Tabiin*. Bókin ***Al-fiqh al-Akbar,*** skrifuð af *Al-Imam al-Azam* Abu Hanifa, verndar *madhhab* Ahl *as-Sunna*. Orðið „Salafiyya“ er hvorki til í þeirri bók né í ***Iljam al-awam anil-kalam eftir*** *Al-Imam* al-Ghazali. Þessar tvær bækur og ***Al-***

qawl al-fasl [58], ein af skýringunum við ***Al-fiqh al-akbar***, kenna *madhhab* Ahl *as-Sunna* og svara villutrúarhópum og heimspekingum.

Al-Imam al-Ghazali skrifaði í bók sinni ***Iljam al-awam***: „Í þessari bók mun ég greina frá því að meðal hópanna í *itiqad* er *madhhab Salaf* (*forveranna*) áreiðanleg. Ég mun útskýra að þeir sem víkja frá þessum *madhhab* verður fólk *bida*. *Madhhab* af *Sala*f þýðir *itiqad* Sahabat *al-Kiram og Tabiun.* Meginatriði þessa *madhhab* eru sjö.“ Eins og sjá má nefnir bókin ***Iljam*** sjö meginatriði madhhab *'Salaf.* ' Að segja að þetta séu meginatriði 'Salafiyya' þýðir að afbaka ritun bókarinnar og rangfæra *Al-Imam* al-Ghazali. Í næstum öllum bókum *Ahl as-Sunna*, til dæmis í kaflanum „Vitnisburður“ í ***Ad-durr al-mukhtar***, mjög verðmætri bók um *fiqh*, eru '*Salaf*' og '*Khalaf*' skilgreind sem: “'***Salaf'*** (forverar) sem er heiti á *Sahabat al-Kiram* og *Tabiun*. Þeir eru einnig kallaðir *Salaf as-salihin* og þeir fræðimenn *Ahl as-Sunna* sem tóku við af *Salaf as-salihin* eru kallaðir '**Khalaf'** (arftakar).“*Al-Imam* al-Ghazali, *Al-Imam* ar-Radi og *Al-Imam* al-Baydawi, sem var heiðursmaður fræðimanna *tafsir*, voru allir í *madhhab* Salaf *as-salihin* . Hópar *bida* sem komu fram á sínum tíma blönduðu *ilm al-kalam* saman við heimspeki. Reyndar grundvölluðu þeir reglur *iman síns* á heimspeki. Bókin ***Al-Milal wan-nihal*** veitir ítarlegar upplýsingar um trú þessara villutrúarhópa. Þó þessir þrír *imamar* vörðu trú Ahl *as-Sunna* gegn þessum villutrúarhópum og afsönnuðu villutrúarhugmyndir þeirra, svöruðu þeir ítarlega heimspeki þeirra. Viðbrögð þeirra fólst ekki í því að blanda heimspeki saman við *madhhab* Ahl *as-Sunna*; þvert á móti, þeir útrýmdu heimspekilegum hugsunum úr þekkingu á *kalam*. Það er engin heimspekileg hugsun eða heimspekileg aðferð í verkum al-Baydawi, eða í *tafsir* Shaikh-zada, sem er verðmætasta skýring þess fyrrnefnda. Það er mjög ljótur rógburður að segja að þessir uppteknu *imamar* hafi verið uppteknir af heimspeki. Þessi rógburður var fyrst borinn fram gegn fræðimönnum *Ahl as-Sunna* af Ibn Taymiyya í bók sinni ***Al-Wasita***. Ennfremur endurspeglar sú fullyrðing að Ibn Taymiyya og fylgismaður hans, Ibn al-Qayyim al-Jawziyya, hafi reynt að endurlífga „Salafiyya *madhhab* “ mikilvægan mun á þeim sem eru á réttri leið og þeim sem víkja frá villutrú. Þar sem fyrir þessa tvo einstaklinga var engin *madhhab* sem hét „Salafiyya“, né einu sinni orðið „Salafiyya“, hvernig má segja að þeir hafi reynt að endurlífga hana? Áður en þeir komu fram var til madhhab *Salaf-as salihin* sem, sem hin eina sanna *itiqad* (trúarkenning), var kölluð ***Ahl as-Sunnat wal-Jama.*** C. Eina uppspretta bóka, orðræðu og villutrúarhugmynda nútíma *la-madhabi* fólks ogsvokallaðra trúarlegra „umbótamanna“ eru bidaa. Til að sannfæra ungt fólk um að það fylgi réttri leið gripu þessir villutrúarmenn til hræðilegs bragðs: Þeir breittu heitinu „*Salaf as-salihin*“ í „**Salafiyya“** til að geta réttlætt bidaa og villukenningar Ibn Taymiyya og dregið ungdóminn inn á hans braut. Þeir reyndu að sverta íslömsku fræðimennina sem voru eftirmenn *Salaf as salihin* með blettum heimspeki og bidaa og ásökuðu þá um að víkja frá hium uppfundna heiti Salafiyya; jafnframt settu þeir Ibn Taymiyya fram sem *mujahid,* sem hetju sem hefði endurvakið Salafiyya. Hins vegar hafa fræðimenn *Ahl as-Sunna* (*rahmat-Allahi Taala alayhim ajmain*), sem hafa verið arftakar *Salaf as-salihin*, varið kenningar *Ahl as-Sunna um itiqad*, sem myndaði *madhhab* Salaf *as-salihin*, í bókum sem þeir hafa skrifað til dagsins í dag. Í bókunum segja þeir að Ibn Taymiyya, ash-Shawkani og líkir hafi vikið frá fótsporum *Salaf as-salihin* og dregið múslima til glötunar og helvítis.

Þeir sem lesa bækurnar ***At-Tawassuli bin-Nabi wa bis-salihin***, ***Ulama al-Muslimin wal-mukhalifun***, ***Shifa as-siqam*** og ***Tat'hir al-fuad min danasil-itiqad,*** sem er formáli að síðarnefndu bókinni, munu átta sig á því að upphafsmenn spilltra trúarbragða sem kallast „Nýja Salafiyya“ eru að leiða múslima í átt að glötun og rífa niður íslam innan frá.

Nú til dags nota sumir nafnið „Salafiyya“. Sérhver múslimi ætti að vita mætavel að í íslam er ekkert annað í nafni madhhab *Salafiyya* en að það er aðeins *madhhab* Salaf ***as-salihin***, sem

[58]Bækurnar ***Iljam*** og ***Al-qawl al-fasl*** hafa verið gefnar út af Hakikat Publishing í Istanbúl.

voru múslimar fyrstu tveggja íslömsku aldanna sem voru lofaðir og vegsamaðir í *Hadith ash-Sharif* . Íslömsku fræðimennirnir frá þriðju og fjórðu öld eru kallaðir ***Khalaf as-sadiqin***. *Itiqad* þessa heiðursfólks er kallað [*madhhab*] *Ahl as-Sunnat wal-Jamaa* . Þetta er *madhhab* íslamskrar trúar. *Iman* sem *Salaf as-salihin* heldur, það er *Sahabat al-Kiram* og *Tabiun*, var það sama. Það var enginn munur á trú þeirra. Í dag eru flestir múslimar á jörðinni í *madhhab Ahl as-Sunna*. Allir 72 villutrúarhóparnir *bidaa* komu fram eftir aðra öld Íslams. Þó stofnendur sumra þeirra hefðu lifað fyrr, var það eftir *Tabiun* að bækur þeirra voru skrifaðar og þeir birtust í hópum og óhlýðnuðust *Ahl as-Sunna*.

Rasulullah (*Sall-Allahu alayhi wa sallam*) var sá sem stofnaði trú *Ahl as-Sunna*. *Sahabat al-Kiram* dró þessar kenningar um *iman* frá þessari uppsprettu og *Tabiun al-Izam* lærðu þessar kenningar frá *Sahabat al-Kiram* og eftirmenn þeirra lærðu af þeim; Þannig bárust kenningar *Ahl as-Sunna* til okkar í gegnum *naql* (erfiðleikakeðju) og *tawatur*. Þessar kenningar er ekki hægt að skoða með rökhugsun. Hugvit getur ekki breytt þeim og mun aðeins hjálpa til við að skilja þær, það er að hugvit er nauðsynlegt til að skilja þær og átta sig á réttmæti þeirra og gildi. Allir fræðimenn *hadíth* héldu trú *Ahl as-Sunna*. *Imamarnir* í fjórum *madhhab* sem tengjast *amal* (verkum, athöfnum, helgisiðum, tilbeiðslu; *fiqh*) voru einnig í þessari *madhhab*. Einnig voru al-Maturidi og al-Ashari, tveir *imamar* í *madhhab* okkar sem tengjast *itiqad* (trú), í *madhhab Ahl as-Sunna*. Báðir þessir *imamar* dreifðu þessari *madhhab.* Þeir vörðu hana alltaf gegn villutrúarmönnum og efnishyggjumönnum, sem höfðu sokkið í fen forngrískrar heimspeki. Þó þeir væru samtímamenn bjuggu þeir í fjarlægum löndum og rökfærsla og hegðun árásarmanna þeirra var ólík, þannig að varnar- og gagnrýniaðferðir *imamanna* tveggja voru ólíkar, sem þýðir ekki að þeir hafi tilheyrt mismunandi *madhhab*. Hundruð þúsunda djúpt lærðra fræðimanna og *awliya* sem komu á eftir þessum tveimur mjög lærðu *imömum* [í aldanna rás] rannsökuðu bækur þeirra og sögðust báðir tilheyra *madhhab Ahl as-Sunna*. Fræðimenn *Ahl as-Sunna* fjalla um þessi *nass* með skýrri merkingu sem beina (bókstaflega) merkingu, það er að segja þeir gáfu slíkum *ayat* og *hadíth* skýra merkingu og gerðu ekki *tawil* úr slíkum *nass* eða breyttu þessari merkingu nema það væri *darura* (sterk nauðsyn eða hvöt) til þess. Þeir gerðu aldrei neinar breytingar á persónulegri þekkingu sinni eða skoðunum. Fólk frá villutrúarhópum og *la-madhhabi* hikaði þó ekki við að breyta helgisiðum (*ibadat*) og kenningum *iman* í samræmi við það sem það hafði heyrt frá grískum heimspekingum og frá falsvísindamönnum, sem voru andstæðingar Íslams.

Þegar ríki Ottómana, sem voru verndarar íslams og þjónar súnní-fræðimanna klofnaði í sundur eftir margra alda viðleitni trúboða og svívirðilegri stefnu breska heimsveldisins með öllum sínum efnislegu völdum, nýttu hinir *la-mahhabi* tækifærið. Með djöfullegum lygum og brellum fóru þeir að ráðast á *Ahl as-Sunna* og rífa niður Íslam innan frá, sérstaklega í löndum eins og Sádi-Arabíu, þar sem fræðimenn *Ahl as-Sunna* mega ekki tala frjálslega. Ómælt gull sem *wahhabitar* dreifðu hjálpaði þessari árásargirni að breiðast út um allan heim. Samkvæmt fréttum frá Pakistan, Indlandi og Afríkulöndum fengu sumir trúarlega skyldugir einstaklingar með litla trúarþekkingu og engan ótta við Allah stöður og íbúðir í skiptum fyrir að styðja þessa árásarmenn; sérstaklega ótrúmennska þeirra við að blekkja ungt fólk og slíta þau frá *madhhab Ahl as-Sunna* sem færðu þeim þessi illu yfirráð.

Í einni bókinni sem þeir skrifuðu til að blekkja múslimska nemendur í *madrassum* (íslömskum menntastofnunum) og börn múslima segir höfundurinn: „Ég hef skrifað þessa bók með það að markmiði að útrýma fordómum *madhhab* og hjálpa öllum að lifa friðsamlega í *madhhab* sínum.“ Þessi maður meinar að hann muni útrýma „fordómum“ *madhhab* með því að ráðast á *Ahl as-Sunna* og gera lítið úr fræðimönnum *Ahl as-Sunna*. Hann stingur íslam með rýtingi og segist síðan gera þetta svo að múslimar geti lifað í friði! Á öðrum stað í bókinni segir hann: „Ef maður hugsar [um spurningu] og kemst að réttri niðurstöðu, verður honum umbunað tífalt. Þeim sem mistekst fær eina umbun.“ Ef þetta væri satt, þá yrðu allir, hvort

sem þeir eru kristnir eða fjölgyðistrúarmenn, verðlaunaðir fyrir hverja hugsun og fengju tíu *thawab* fyrir réttar hugsanir! Sjáðu hvernig hann breytir *Hadith ash-Sharif* spámannsins okkar (*sall-Allahu Taala alayhi wa sallam*) og hvernig hann leikur brögð! *Hadith ash-Sharif* sagði: „ **Ef *mujtahid* dregur rétta ályktun þegar hann dregur reglur** [sem tengjast *amal*] **úr *ayat karima* eða úr *hadith sharif*, þá fær hann tíu *thawab*. Ef hann hefur rangt fyrir sér fær hann einn *thawab***.“ Þessi *hadith sharif* sýndi að þessar umbunir yrðu ekki veittar öllum sem hugsuðu, heldur einungis þeim fræðimanni innan íslam sem hafði náð stigi *ijtihad*. Einnig að þær yrðu ekki veittar fyrir hverja hugsun, heldur fyrir það verk að leiða reglur af *nass* [sem tengjast *amal*], því sú vinna er *ibada* (trúarleg skylda). Fyrir þetta er einnig veitt *Thawab* fyrir hverja *ibada.*

Á tímum *Salaf as-salihin* og *mujtahid* fræðimannanna, sem voru arftakar þeirra, það er að segja fram að lokum fjórðu aldar íslams, alltaf þegar nýtt mál kom upp vegna breyttra lífsskilyrða, unnu *mujtahid* fræðimennirnir dag og nótt og ályktuðu út frá fjórum heimildum sem kallast *al-adillat ash-Shariyya* hvernig ætti að meðhöndla málið og allir múslimar meðhöndluðu það með því að fylgja ályktunum *imam madhhab* sinna. Ásamt þeim miklu fræðimönnum sem gerðu það fengu tíu *thawab* eða eina. Eftir fjórðu öld héldu menn áfram að fylgja þessum ályktunum *mujtahid*. Á þessu langa tímabili var enginn múslimi án lausnar í neinum málum sínum. Eftir það fengu engir fræðimenn eða *muftis* menntun á sjöunda stigi *mujtahids* og því verðum við í dag að læra af múslima sem getur lesið og skilið bækur fræðimanna eins af fjórum *madhhabunum*, eða úr bókum sem múslimi hefur þýtt og aðlagað *ibadat* okkar og daglegt líf að þeim múslima. *Allah Taala* lýsti yfir reglum allra hluta í *Kóraninum al-Karim*. Hinn upphefði spámaður hans Múhameð (*alayhis-salam*) útskýrði þær allar. Fræðimenn *Ahl as-Sunna*, sem lærðu þær af *Sahabat al-Kiram*, skrifuðu þær í bækur sínar. Þessar bækur eru til um allan heim núna. Leiðin til að iðka nýja hluti sem munu koma fram í hvaða heimshluta sem er fram að endalokum heimsins er hægt að leysa með því að líkja því við upplýsingar í þessum bókum. Þessi aðgengileiki er kraftaverk (*mujiza*) Kóransins *al-Karim* og óvenjulegt undur (*karama*) íslamskra fræðimanna. Vissulega er afar mikilvægt að læra hvernig á að takast á við það sem maður lendir í þegar maður spyr sannan súnní múslima. Sá sem spyr trúarlegan *la-madhhabi* einstakling verður blekktur með svari sem stangast á við bækur *fiqh*.

Eins og fram kemur hér að ofan, blekkist ungt fólk af þessum *la-madhhabi* fáfræðingum frá Pakistan og Indlandi sem eftir að hafa dvalið í arabískum löndum í nokkur ár, lærðu tala arabísku og sóuðu tíma sínum í skemmtun ánægju, syndir og fengu stimplaðan pappír frá *la-madhhabi* einstaklingi sem er fjandsamlegur *Ahl as-Sunna*. Ungt fólk sem sér fölsuð prófskírteini þeirra og heyrir þau tala arabísku heldur að þau séu trúarleg. Hins vegar geta þau ekki einu sinni skilið bók um *fiqh*, né vita þau neitt um kenningar *fiqh* í bókum. Reyndar trúa þau ekki þessum trúarkenningum; þau kalla þær fordóma. Áður fyrr voru svörin sem fræðimenn íslams gáfu við þeim spurningum sem voru lagðar fyrir þau svör sem þeir fundu með því að fletta upp í bókum *figh*. Hins vegar leiðir *la-madhhabi* fólkið, sem er ófært um að lesa eða skilja bók um *fiqh*, spyrjandann afvega með því að segja hvað sem kemur upp í fáfróðum höfðum þeirra og gallaða hugsun og valda því að þeir fara til helvítis. Það er í þessu skyni sem spámaður okkar (*sall-Allahu alayhi wa sallam*) sagði: „**Góður fræðimaður er bestur mannkynsins. Slæmur fræðimaður er verstur mannkynsins**.“ Þessi *hadith sharif* sýnir að fræðimenn *Ahl as-Sunna* eru bestir mannkynsins og *la-madhhabi* eru verstir mannkynsins, því þeir fyrrnefndu leiða fólk til að fylgja *Rasulullah*, það er að segja til paradísar og þeir síðarnefndu leiða það til villutrúar hugsana sinna, það er að segja til helvítis.

Ustadh Ibn Khalifa Aliwi, útskrifaður frá íslamska háskólanum í Jami al-Azhar, skrifaði í bók sinni ***Aqidat as-Salafi wal-khalaf***:

„Eins og Allama Abu Zuhra skrifar í bók sinni ***Tarikh al-madhahibi al-Islamiyya***, kölluðu sumir, sem sögðu sig úr hanabali *madhhab* á fjórðu öld eftir Hijra, sjálft sig „**Salafiyyin“**. Abul-Faraj ibn al-Jawzi (*rahmat-Allahi Taala alayh*), einnig Hanbali, og aðrir fræðimenn komu í veg fyrir að þessi fitna breiddist út með því að lýsa yfir að þessir svokölluðu *Salafar* væru ekki fylgjendur *salaf-as salihin* og að þeir héldu á *bidaa* sem tilheyrðu Mujassima-stefnunni. Á sjöundu öld hvatti Ibn Taymiyya þessa *fitna* aftur til lífs.“[59]

La *-madhhabi-múslimarnir* hafa tekið upp nafnið „Salafiyya“ og kalla Ibn Taymiyya „mikinn *imam* (leiðtoga) Salafis- *múslimanna*“. Þetta er rétt að einu leyti þar sem hugtakið „*Salafi* “ hafði ekki verið til áður en hann kom fram. Hins vegar höfðu verið til *Salaf as-salihin* sem fylgdu *madhhab Ahl as-Sunna*. Villutrúarkenningar Ibn Taymiyya urðu síðar uppspretta fyrir *Wahhabíta* og annað *la-madhhabi*fólk. Ibn Taymiyya hafði hlotið menntun innan Hanbali- *madhhab* og var því upphaflega súnní. En eftir því sem þekking hans jókst og hann náði stigi *fatwa,* fór hann að dást að eigin skoðunum og taldi sig æðri fræðimönnum *Ahl as-Sunna* (*rahmat-Allahi Taala alayhim ajmain*). Aukin þekking hans leiddi til villutrúar hans. Hann var ekki lengur innan Hanbali- *madhhab,* þar sem að það að tilheyra einum af fjórum *madhhabum* krefst þess að maður haldi trúarskoðunum *Ahl as- Sunna*. Sá sem ekki aðhyllist trú *Ahl as- Sunna* getur ekki talist til Hanbali *madhhab.*

La-madhhabi-múslimar nota hvert tækifæri til að tala illa um súnní-múslima og trúarlega skyldu sína í eigin landi. Þeir spila alls kyns brögð til að koma í veg fyrir að súnní-bækur séu lesnar og kenningar *Ahl as-Sunna* séu lærðar. Til dæmis sagði *la-madhhabi* maður, sem nefndi nafn mitt: „Hvað kemur lyfjafræðingi eða efnaverkfræðingi við trúarlega þekking? Hann verður að vinna í sinni eigin grein og ekki skipta sér af okkar málum.“ Þetta er fáfróð og kjánaleg fullyrðing! Hann heldur að vísindamaður muni ekki hafa trúarlega þekkingu. Hann er ómeðvitaður um þá staðreynd að múslimskir vísindamenn verða vitni að guðdómlegum mætti (*Sun' al-Ilahi*) skynja fullkomleika hins æðsta skapara og þegar þeir sjá vanmátt sköpunarinnar í samnburði við óendanlegan mátt *Allahu Taala,* vegsama *(tasbih*) *Allahu Taala* töðugt og átta sig á að hann er hafinn yfir alla galla (*tanzih*). Max Planck, frægur þýskur kjarnorku-eðlisfræðingur, orðaði þetta mjög skýrt í verki sínu ***Der Strom***. Þessi *la-madhhabi* fáfróði treystir hins vegar á pappír sem hann gæti hafa fengið frá erlendum villutrúarmanni eins og sjálfum sér og á stólinn sem villutrúarmenn létu honum í té og er kannski heillaður af ímyndun gullsins sem dreift er erlendis frá og gerir ráð fyrir að hann hafi einokun á trúarlegri þekkingu. Megi *Allahu Taala* leiða þennan vesalings mann og okkur öll. Megi hann einnig vernda saklaust ungt fólk frá gildrum slíkra trúarþjófa sem nota falskar skjöl. *Amin* !

Reyndar þjónaði ég þjóð minni auðmjúklega í meira en 30 ár sem lyfjafræðingur og efnaverkfræðingur. Auk þess að afla mér trúarlegrar menntunar og vinna dag og nótt í sjö ár, var ég heiðraður með *ijaza* (prófskírteini sem vitnar um vald handhafa á íslamskri þekkingu) sem veitt var af miklum íslömskum fræðimanni. Kramin undir mikilleika vísindalegrar og trúarlegrar þekkingar sá ég til fulls vanhæfni mína. Í þessum skilningi reyndi ég að vera verðugur þjónn *Allahu Taala*. Mesti ótti minn og áhyggjur var að gera ráð fyrir, með því að falla fyrir töfrum prófskírteina minna og *ijaza*, að ég væri sérfræðingur á þessum sviðum. Mikill ótti minn sést greinilega í öllum orðum mínum. Ég reyndi aldrei að skrifa mínar eigin hugmyndir eða skoðanir í neinum af bókum mínum. Ég kynnti ungu bræðrum mínum alltaf verðmæt rit fræðimanna *Ahl as-Sunna* sem voru dáð af þeim sem skildu gildi þeirra með því að þýða þau úr arabísku eða persnesku. Þar sem óttinn minn var mikill hafði ég ekki hugsað mér að skrifa bók; Ég fór að hugsa um það þegar ég sá *Hadith ash-Sharif* á fyrstu síðu ***As-***

[59] ***Aqidat as-Salafi wal-khalaf,*** 340 blaðsíður, prentað í Damaskus árin 1978/1398; nokkrar villutrúarkenningar (*bidaa*) Salafista *og* Wahhabis*,* rógburður þeirra um *Ahl as-Sunna* og svör við þeim eru rituð í smáatriðum.

Sawaiq al-muhriqa: „ **Þegar *fitna* verður útbreidd verður sá sem þekkir sannleikann að upplýsa aðra. Geri þeir það ekki, megi þeim vera bölvað af Allah og af öllu fólki!** “ Annars vegar, þegar ég lærði um yfirburði skilnings og andlegrar getu súnní-fræðimanna í trúarlegri og vísindalegri þekkingu samtímans og viðleitni þeirra í *ibadat* og *taqwa*, varð ég auðmjúkur og taldi mína eigin þekkingu vera aðeins dropa í samanburði við haf þekkingar þessara miklu fræðimanna. Hins vegar, þegar ég sá að færri og færri guðhræddir gátu lesið og skilið bækur sem skrifaðar voru af fræðimönnum *Ahl as-Sunna* og að fáfróðir villutrúarmenn höfðu gengið til liðs við fólk með trúarlega skyldu og höfðu skrifað villutrúarbækur, fann ég til sorgar; ógnin um fordæmingu sem lýst er í *Hadith ash-Sharif* hræddi mig. Einnig vegna miskunnar og samúðar sem ég fann fyrir kæru ungu bræðrum mínum sem knúði mig til að þjóna þeim, byrjaði ég að þýða val mitt úr bókum fræðimanna *Ahl as-Sunna*. Samhliða óteljandi hamingju- og þakklætisbréfum sem ég hef fengið, rakst ég öðru hvoru á gagnrýni og lastyrði frá *la-madhhabi* fólki. Þar sem ég hafði engar efasemdir í samvisku minni um einlægni mína *ikhlas* og hollustu við skapara minn, hélt ég áfram þjónustu minni, treysti mér *Allahu Taala* og leitaði *tawassul* (fyrirbæn) blessaðra sálna Sendiboða Hans (*sall-Allahu Taala alayhi wa sallam*) og hina trúföstu þjóna Hans. Megi *Allahu Taala* halda okkur öllum á hinni sönnu leið sem Hann er sáttur við!*Amin*.

Hinn mikli Hanafi fræðimaður Muhammad Bahit al-Mutii, prófessor við Jami al-Azhar háskólann í Egyptalandi, skrifaði í bók sinni ***Tat'hir al-fuad min danisil-itiqad***:

> „Meðal allra manna höfðu spámennirnir (*alayhimus-salatu was-salam*) hæstu og þroskuðustu sálirnar. Þeir voru verndaðir fyrir rangfærslum, mistökum, gáleysi, ótryggð, þröngsýni, þrjósku, því að fylgja *nafs* og fyrir hefit og hatri. Spámennirnir fluttu og útskýrði það sem *Allahu Taala* hafði opinberað þeim. Trúarkenningar, boð og bönn sem þeir miðluðu eru öll sönn, ekkert þeirra er rangt eða spillt. Eftir þá voru hæstu og þroskuðustu menn félagar þeirra (*sahaba*) þar sem þeir voru þjálfaðir, þroskaðir og hreinsaðir í *suhba* (félagsskap spámanns eða *wali*) spámannanna. Þeir miðluðu og útskýrðu alltaf það sem þeir höfðu heyrt frá spámönnunum. Allt sem þeir sögðu frá er líka satt og þeir eru fjarri fyrrgreindum löstum. Þeir stóðu ekki í andstöðu hver við annan af þröngsýni eða þrjósku, né fylgdu þeir *nafs* sínum. Útskýringar *Sahabat al-Kiram* á *ayat* og *Hadíd* og beiting þeirra á *ijtihad* til að breiða út trú *Allahu Taala* á meðal þjóna Hans voru mikil náð frá Honum yfir *umma* hins ástkæra spámanns Hans, Múhameðs (*alayhis-salam*) og merki um miskun Hans gagnvart honum. *Kóraninn al-Karim* lýsir því yfir að *Sahabat al-Kiram* hafi verið harðir gagnvart vantrúuðum en blíðir og kærleiksríkir hver við annan, að þeir hafi iðkað salat af kostgæfni og að þeir hafi vænst alls og Paradísar frá *Allahu Taala*. Af *itjihad* þeirra voru allir þeir sem samstaða (*ijama*) náðist um réttir. Þeir áttu skilið að hljóta *thawab,* þar sem sannleikurinn var aðeins einn.
>
> „Æðstu mennirnir eftir *Sahabat al-Kiram* voru múslimar sem sáu þá og voru þjálfaðir í *suhba*. Þeir eru kallaðir *Tabiun*. Þeir öðluðust alla sína trúarþekkingu frá *Sahabat al-Kiram*. Æðstu mennirnir næst *Tabiun* voru múslimar sem sáu Tabiun og voru þjálfaðir í *suhba* þeirra. Þeir eru kallaðir *Taba at-Tabiin*. Meðal fólksins sem kom á öldunum eftir þá og fram að endalokum veraldar eru þeir hæstu og bestu sem aðlagast þeim, læra kenningar þeirra og feta í fótspor þeirra. Meðal fólks með trúarlega iðkun sem kemur á eftir *Salaf as-salihin* eru gáfaðir og vitrir einstaklingar sem orð og verk hafa samræmst kenningum *Rasulullah* og *Salaf as-salihin* og sem hafa aldrei vikið frá leið sinni í trú og verkum og sem hafa ekki farið út fyrir mörk íslams, hafa ekki óttast að aðrir töluðu illa um þá. Með því að fylgja þeim hafa þeir ekki vikið frá réttri leið. Þeir hafa ekki hlustað á orð fáfróðra. Með því að fylgja eigin skynsemi fóru þeir ekki út fyrir fjóra, *madhhaba mujtahid imamanna*. Múslimar

verða að finna slíka fræðimenn, spyrja þá og læra það sem þeir vita ekki og ættu að fylgja ráðum þeirra í öllu sem þeir gera, því slíkir fræðimenn þekkja og láta fólk vita um andleg lyf, það er þekkingu á að lækna sálina, sem *Allah Taala* skapaði til að vernda mennska þjóna sína frá villu og til að láta þá alltaf hegða sér rétt; þeir geta læknað þá sem eru veikir í sálum sínum og hafa takmarkaðan skilning. Hvað sem slíkir fræðimenn segja, gera eða trúa er í samræmi við Íslam. Þeir skilja allt rétt og svara hverri spurningu rétt. *Allah Taala* er *radi* (að veita samþykki fyrir, vera ánægður, ánægður) með allt sem þeir gera. Þeim sem vilja ná *rida* (samþykki) hans sýnir *Allah Taala* leiðirnar til að ná *rida* sinni. *Allah Taala* bjargar þeim sem hafa *iman* og uppfylla kröfur *iman* frá kúgun og vandræðum. Hann lætur þá ná andlegri ljóma (*nur*), friði og hamingju. Alltaf, og í öllu sem þeir gera, eru þeir í vellíðan og huggun. Á upprisudeginum, verða þeir við hlið spámannanna, *siddiq* -arnir (þeir sem eru trúa spámanninum; hinir góðu, alltaf að segja sannleikann), píslarvottar og salih (trúræknir, forðast syndir) múslimar.

„Sama á hvaða öld þeir lifa, ef þetta fólk af trúarlegum skoðunum fylgir ekki yfirlýsingum spámannsins og *Sahaba*, ef orð þeirra, verk og trú samræmast ekki kenningum þeirra, ef það fylgir eigin *nafs* og hugsunum og fer út fyrir mörk íslams, eða ef það, í kjölfar eigin hugsunar, andmælir viðkvæmum þáttum íslams og fer út fyrir mörk fjögurra *madhhab* í þeim kenningum sem það skilur ekki, þá verða þeir dæmdir sem spilltir einstaklingar af trúarlegum skoðunum. *Allah Taala* hefur innsiglað hjörtu þeirra; augu þeirra sjá ekki rétta leiðina og eyru þeirra heyra ekki rétta orðið. Það verða þeir pyntaðir í eftirlífinu. *Allah Taala* líkar ekki við þá. Fólk af þessu tagi er andstæðingar spámannanna. Þeir halda að þeir séu á réttri leið. Þeim líkar eigin hegðun. Hins vegar eru þeir fylgjendur Satans. Mjög fáir koma til meðvitundar og fara aftur á rétta leið. Allt sem þeir segja virðist kurteist, ánægjulegt eða gagnlegt, en allt sem þeim finnst og líkar er illt. Þeir blekkja fávita og leiða þá til villutrúar og glötunar. Orð þeirra líta björt og flekklaus útmeins og snjór, en þegar þeir verða fyrir sól sannleikans bráðna þeir. Þetta illa fólk af trúarlegum stefnum, sem hefur verið svart og innsiglað af *Allahu Taala*, er kallað ***ahl al-bida*** eða *la-madhhabi* fólk af trúarlegum stefnum. Þetta er fólk sem trúir og verk þeirra samrýmast ekki Kóraninum *al-Karim*, *Hadith ash-Sharif* eða *ijma* al- *Umma*. Þar sem þeir hafa sjálfir vikið frá réttri leið leiða þeir múslima einnig til glötunar. Fólk sem fylgir þeim mun enda í helvíti. Það voru margir slíkir villutrúarmenn á tímum *Salaf as-salihin* og á meðal fólksins af trúarlegum stefnum sem kom á eftir þeim. Nærvera þeirra meðal múslima er eins og drep [eða krabbamein] í líkamshluta. Nema þessum hluta sé eytt munu heilbrigðu hlutarnir ekki sleppa við hörmungarnar. Þeir eru eins og fólk sem er með smitandi sjúkdóm. Fólk sem kemst í snertingu við þá mun þjást af skaða. Við verðum að halda okkur frá þeim til að forðast hættu á að þjást af þeim.

Einn af hinu spilltu og villutrúuðu mönnum í trúarlegri stöðu sem hafa valdið miklum skaða var Ibn Taymiyya. Í bókum sínum, sérstaklega í ***Al-Wasita***, var hann ósammála ***ijma al-Muslimin***, mótmælti skýrum yfirlýsingum í *Kóraninum al-Karim* og *Hadith ash-Sharif* og fylgdi ekki leið *Salaf as-salihin*. Með því að fylgja gölluðum huga sínum og spilltum hugsunum hneigðist hann til vinnutrúar. Hann var maður víðtækrar þekkingar. *Allah Taala* gerði þekkingu hans að orsök villutrúar hans og glötunar. Hann fylgdi löngunum *nafs*. Hann reyndi að dreifa röngum og villutrúarfullum hugmyndum sínum í nafni sannleikans.

Hinn mikli fræðimaður Ibn Hajar al-Makki (rahmat-Allahi Taala alayh) skrifaði í bók sinni ***Al-Fatawa al-hadithiyya***:

„ *Allahu Taala* lét Ibn Taymiyya falla í villutrú og glötun. Hann gerði hann „blindan“ og „heyrnarlausan“. Margir fræðimenn upplýstu og sönnuðu með skjölum að verk hans væru spillt og yfirlýsingar hans rangar. Fólk sem les bækur hinna miklu íslömsku fræðimanna Abul Hasan as-Subki, sonar hans Taj ad-Din as-Subki, *Imam* al-Izz ibn Jamaa og þeir sem kynna sér yfirlýsingar sem Shafii, Maliki og Hanafi fræðimennirnir sem lifðu á hans tíma hafa sagt og skrifað sem svar við honum, munu sjá vel að við höfum rétt fyrir okkur.“

„Ibn Taymiyya talaði illa um og rægði fræðimenn *tasawwuf*. Ennfremur hikaði hann ekki við að ráðast á *Hadrat* Umar og *Hadrat* Ali, sem voru helstu stólpar íslams. Orð hans fóru út fyrir eðlileg mörk og kurteisi og hann kastaði örvum jafnvel á „bratta kletta“ [minnismerki]. Hann lýsti fræðimönnum réttrar leiðar sem handhöfum *bida*, villutrúarmönnum og fáfróðum.“

„Hann sagði: ‚Spilltar hugmyndir gríska heimspekinga sem voru ósammála íslam voru settar í bækur yfirmanna *tasawwuf*,‘ og reyndi að sanna það með röngum, villutrúarlegum hugsunum sínum. Ungir múslimar sem þekkja ekki sannleikann geta verið blekktir af áköfum, svikulum ritum hans. Til dæmis skrifaði hann:

„Fólk *tasawwuf* segir að það sjái ***al-Lawh al-mahfuz*** , sem heimspekingar eins og Ibn Sina (Avicenna) kalla ***an-nafs al-falakiyya***. Þeir segja að mannssálin, þegar hún nær fullkomnun, sameinast *an-nafs al-falakiyya* eða ***al-aql al-faal*** meðan hún er vakandi eða sofandi og eftir að hafa sameinast einum þeirra, sem veldur því að allt gerist í heiminum, verður mannssálin upplýst um það sem er til í þeim. Þetta var ekki sagt af grískum heimspekingum heldur af Ibn Sina og öðrum sem komu síðar. Einnig komu *Imam* Abu Hamid al-Ghazali, Muhyiddin ibn al-Arabi og andalúsíski heimspekingurinn Qutb ad-Din Muhammad ibn Sabin með yfirlýsingar af þessu tagi. Þetta eru yfirlýsingar heimspekinga. Slíkt er ekki til í Íslam. Með þessum rökum víkja þeir frá réttri leið. Þeir urðu *mulhids* eins og þeir *mulhids* sem kallaðir eru sjítar, *ísmaelíyya*, *Qaramitis* og *Batini.“* Þeir fóru af réttri leið, fylgdu fræðimönnum *Ahl as-Sunna*, fræðimönnum *Hadith og* súnní fólki *tasawwuf* eins og Fudayl ibn Iyad. Þótt þeir sökktu sér í heimspeki annars vegar börðust þeir hins vegar við hópa eins og *Mutazila* og *Kuramiyya*. Það eru þrír hópar fólks *tasawwuf*: fyrsti hópurinn fylgjendur Hadith *og* Sunna*;* annar hópurinn eru villutrúarmenn eins og Kuramiyya; þriðji hópurinn eru fylgjendur bóka **Ikhwan as-safa** og orða Abul Hayyan. Ibn al-Arabi og Ibn Sabin og líkir tóku upp fullyrðingar heimspekinga og kynntu þær sem fullyrðingar manna *tasawwuf*. Bók Ibn Sina, ***Akhir al-isharat ala maqamil-arifin,*** inniheldur margar slíkar fullyrðingar. Einnig kom *Al-Imam* al-Ghazali með svipaðar fullyrðingar í sumum bókum sínum, svo sem ***Al-kitab al-madnun*** og ***Mishkat al-anwar.*** Reyndar reyndi vinur hans, Abu Bakr ibn al-Arabi, að bjarga honum frá því með því að vara hann við því að hann hefði verið að stunda heimspeki, en viðvörun hans bar ekki árangur. Hins vegar sagði *Al-Imam* al-Ghazali að heimspekingar væru vantrúaðir. Undir lok ævi sinnar las hann [*Sahih*] *Al-Bukhari*. Sumir sögðu að þetta hefði orðið til þess að hann afsalaði sér hugmyndum sem hann hafði skrifað. Aðrir sögðu að þessar fullyrðingar hefðu verið eignaðar *Al-Imam* al-Ghazali til að rægja hann. Um *Al-Imam* al-Ghazali eru ýmsar frásagnir í þessu sambandi. Muhammad Mazari, mállískur fræðimaður frá Sikiley, turshi og andalúsískur fræðimaður, Ibn al-Jawzi, Ibn Uqail og fleiri sögðu margt um þetta.

„Fullyrðingarnar sem vitnað var til hér að ofan úr Ibn Taymiyya sýna skýrt illar hugsanir hans í garð fræðimanna *Ahl as-Sunna*. Á sama hátt talaði hann illa jafnvel um hina mestu meðal *Sahaba* al-kiram. Hann rangtúlkaði marga fræðimenn *Ahl as-Sunna*

og lýsti þeim sem villutrúarmönnun. Jafnframt, þar sem hann rægði harkalega hinn mikla *wali* og *qutb al-arifin Hadrat* Abul-Hasan ash-Shadhili vegna bóka hans ***Hizb al-kabir*** og ***Hizb al-bakhr*** og niðurlægði með ljótum orðum fremstu menn *tasawwuf* eins og Muhyiddin Ibn al-Arabi, Umar ibn al-Farid, Ibn Sabin og Hallaj Husain ibn Mansur, lýstu fræðimenn á hans tíma því einróma yfir að hann væri syndari og villutrúarmaður. Einnig voru til þeir sem gáfu út *fatwa* þar sem því var haldið fram að hann væri vantrúaður.[60] Í bréfi sem skrifað var til Ibn Taymiyya árið 1305/705 segir:

„Ó, múslimski bróðir minn, sem telur þig vera mikinn fræðimann og *imam* þessa tíma! Ég dáðist að þér í þágu Allah Mér líkaði illa við fræðimennina sem voru á móti þér, en ég varð ráðvilltur þegar ég heyrði orð þín sem voru ekki við hæfi til að vekja aðdáun. Efast vitur maður um að nóttin hefjist þegar sólin sest? Þú sagðir að þú værir á réttri leið og að þú værir að framkvæma ***al-amru bil-maruf wan-nahyi anil-munkar***. *Allahu Taala* veit hver tilgangur þinn og ásetningur er, en *ikhlas* manns er metin af verkum hans. Verk þín hafa rifið niður huluna af orðum þínum. Blekktur af fólki sem fylgdi *nafs* sínu og sem orðum sem voru óáreiðanleg, hefur þú ekki aðeins rægt fólk sem lifði á þínum tíma heldur einnig flokkað hina látnu sem vantrúamenn. Óánægður með að ráðast á eftirmenn *Salaf as-salihin*, hefur þú einnig svert *Sahabat al-Kiram*, sérstaklega hina mestu meðal þeirra. Geturðu ímyndað þér í hvaða stöðu þú verður þegar þessir miklu menn krefjast réttar síns á Dómsdegi? Í predikunarstólnum (*al-minbar*) í moskunni *Jami al-jabal* í borginni Salihiyya sagðir þú að *Hadrat* Umar (*radiy-Allahu Taala anh*) hefði haft einhver rangmæli og hörmungar. Hverjar voru þessar hörmungar? Hvaða hörmunar heyrðir þú frá *Salaf as-salihin*? Þú segir að *Hadrat* Ali (*radiy-Allahu Taala anh*) hafi haft fleiri en 300 galla. Ef það hefði verið satt um *Hadrat* Ali, hefðir þú nokkurn tímann haft eina rétta yfirlýsingu? Nú er ég farinn að grípa til aðgerða gegn þér. Ég mun reyna að vernda múslima gegn illsku þinni, því þú hefur farið yfir leyfileg mörk. Pyntingar þínar hafa náð til allra lifenda og látinna. Trúaðir verða að forðast illsku þína.

„Taj ad-Din as-Subki taldi upp þau mál sem Ibn Taymiyya var ósammála *Salaf as-salihin*, sem hér segir:

„1 - Hann sagði: „Hjónaskilnaður í Íslam (*talaq*) er ekki framkvæmdur [þ.e. erógildur]; það er nauðsynlegt að greiða sekt (*kaffara*, hér til að ógilda skilnaðinn, greitt í sama mæli og hún) fyrir eið.“ Enginn íslamskur fræðimaður á undan honum hafði sagt að greiða ætti *kaffara.*

„2 - Hann sagði: „*Talaq* sem sagt er við konu á meðan hún er á blæðingum (*haid*) er ekki gildur.“

„3 - Hann sagði: „Að bæta upp *Qada* (bænahald) *salat* sem var vísvindandi sleppt er ekki nauðsynlegt.“

„4 - Hann sagði: „Það er leyfilegt (*mubah*) fyrir konu á meðan hún er á blæðingum að framkvæma *tawaf* (hringferð pílagríms um Kaba í Mekka). Hún þarf ekki að greiða *kaffara“*.

[60]Hinn djúpvitri íslamski fræðimaður Abd al-Ghani an-Nablusi skráði nöfn þessara yfirmanna *tasawwuf* á 363. og 373. blaðsíðu bókar sinnar ***Al-Hadiqat an-nadiyya*** og bætti við að hver þeirra væri *wali* og að fólk sem talaði illa um þá væri fáfrótt og ómeðvitað.

„5 - Hann sagði: „Skilnaður (*Talaq*) sem er orðaður sem þrír skilnaðir telst samt aðeins einn skilnaður“ Hins vegar hafði hann í mörg ár áður en hann sagði þetta ítrekað haldið fram andstæðri samljóða niðurstöðu múslima(*ijma al-Muslimin*).

„6 - Hann sagði: „Skattar sem eru ósamrýmanlegir íslam eru *halal* fyrir þá sem krefjast þeirra.“

„7 - „Slíkir skattar sem innheimtir eru af iðnaðarmönnum koma í stað *zakat* jafnvel þó þeir séu ekki ætlaðir [fyrir *zakat*],“ sagði hann.

„8 - Hann sagði: „Vatn verður ekki trúarlega óhreint (*najs*) þegar mús eð eitthvað álíka deyr í því.“

„9 - Hann sagði: „Það er leyfilegt fyrir þann sem er í *junub* (ástand múslima sem þarf *ghusl*, helgisiðaþvotti alls líkamans) að biðja frjálsar/auka bænir (*nafila*) um nóttina án þess að fara í *ghusl*.“

„10 - Hann sagði: „Skilyrði sem *waqif* (sem gefur/helgar eignir til stofnunar/sjóðs) setur eru ekki tekin til greina.'

„11 - Hann sagði: „Sá sem er ósammála einróma niðurstöðu múslima (*ijma* al-*umma*) verður hvorki vantrúaður né syndari.“

„12 - Hann sagði: „*Allahu Taala* er *mahall-i hawadith* og er samsettur úr ögnum.“

„13 - Hann sagði: „*Kóraninn al-Karim* var skapaður í *Dhat* (Kjarna, Persónu) *Allahu Taala*.“

„14 - Hann sagði: „*alam,* það er að segja allar verur, eru eilífar í fortíðinni með sínum tegundum.“

„15 - Hann sagði: „*Allahu Taala* verður að skapa góða hluti.“

„16 - Hann sagði: „*Allahu Taala* hefur líkama og leiðbeiningar; Hann breytir stað sínum.“

„17 - Hann sagði: „Helvíti er ekki eilíft; það mun að lokum hverfa.'“

„18 - Hann trúði ekki því að spámennirnir væru syndlausir.

„19- Hann sagði: „ *Rasulullah* [*sall-Allahu Taala alayhi wa sallam*] var ekki frábrugðinn öðru fólki. Það er ekki leyfilegt að biðja með því að leita fyrirbænar hans (*shafaa*).“

„20 - Hann sagði: „Það er syndsamlegt að fara til Medínu með það í huga að heimsækja *Rasulullah*.“

„21 - Hann sagði einnig: „Það er *haram* að fara þangað til að biðja um fyrirbæn.“

„22 - Hann sagði: „***Tawrat*** (upprunalega Tóran) og ***al-Injil*** (upprunalega ***Nýja testamentið***) voru ekki breytt í orðaforða heldur í merkingu.“

„Sumir fræðimenn sögðu að flestar ofangreindar fullyrðingar væru ekki eftir Ibn Taymiyya, en enginn hefur neitað því að hann hafi sagt að *Allahu Taala* gæfi leiðbeiningar og að hann væri gerður úr ögnum. Engu að síður, eins og almennt er viðurkennt, var þekking hans, mikilfengleiki og trúarbrögð mikil. Sá sem hefur *fiqh*, þekkingu, réttlæti og skynsemi verður fyrst að skoða málin og síðan taka afstöðu til þeirra af varkárni. Sérstaklega krefst það mjög nákvæmrar rannsóknar og varúðar að dæma múslima sem vantrúaðan, fráhvarfsmann eða villutrúarmann eða að dæma hann til dauða.“

Undanfarið hefur það orðið tískufyrirbrigði að herma eftir Ibn Taymiyya. Sumir verja villutrúarrit hans og endurtaka bækur hans, sérstaklega ***Al-Wasita***. Frá upphafi til enda er þessi bók full af hugmyndum hans sem stangast á við *Kóraninn al-Karim*, *Hadith ash-Sharif* og *ijma al-Muslimin*. Hún vekur mikla *fitna* og klofning meðal lesenda og veldur fjandskap meðal bræðra. *Wahhabisar* á Indlandi og fáfróðir einstaklingar í trúarlegum stöðum sem lentu í gildrum í öðrum múslimskum löndum hafa gert Ibn Taymiyya að fánabera fyrir sig og gefið honum nöfn eins og „Mikli *Mujtahid* " og „ *Shaikh al-Islam*". Þeir faðma villutrúarhugsanir hans og spillt rit í nafni trúarbragða og sannfæringar. Til að stöðva þennan hræðilega straum, sem veldur klofningi meðal múslima og eyðileggur íslam innan frá, verðum við að lesa verðmætar bækur eftir fræðimenn *Ahl as-Sunna* sem hrekja og afsanna hann með skjölum. Meðal þessara verðmætu rita er bókin ***Shifa as-siqam fi ziyarati khayri l-anam*** eftir hinn mikla *imam* og djúpvitra fræðimann Taqi ad-Din as-Subki (rahmat-Allahi Taala alayh) sem ógilti villutrúarhugmyndir Ibn Taymiyya, eyðilagði fylkingu hans og afhjúpaði þrjósku hans. Hún kemur í veg fyrir útbreiðslu illra áforma hans og rangra skoðana.

ORÐALISTI

Tölurnar hér að neðan vísa til blaðsíðnanna þar sem hugtökin eru skilgreindar í textanum. Orð sem tengjast *tasawwuf* má best læra úr *Al-Maktubat* eftir *Hadrat al-Imam ar-Rabbani*.

- *adillat ash-Shariyya*: fjórar heimildir um íslamska þekkingu, aðallega *Kóraninn al-Karim*, *Hadith ash-Sharif* , *ijma al-Umma* og *qiyas al-fuqaha*.

ahl al-bida: villutrúarmenn, fólk sem trúir villutrú 9, 19, 29, 69

Ahl as-Sunnat wal-Jamaa: „Fólk spámannsins og félaga hans"; *súnní* múslimar (súnnítar) með upprunalega, rétta trú, þannig að ***Firqat an-najiyya*****,** stærsti hópur múslima sem verða „varðir" frá helvíti, 8; fræðimenn (*ulama*): 5.

aimmat al-madhahib: stofnandi *imam* hinna fjögurra *madhhabs*.

alayhimus-salam: (bæn fyrir spámönnunum) „friður sé yfir þeim".

alim, âlim : (fl. ***ulama***) fræðimaður, sá sem er menntaður í íslömskum vísindum; ***Alîm***: sá alvitri.

Allahu Taala : Allah, hinn æðsti og fullkomni.

amal: verk/athafnir, siðvenjur og helgisiðir; *fiqh*, *ibadat*; 18

Amin: Amen.

-amru bil-maruf wan-nahyi anil-munkar: skylda til að kenna boð *Allahu Taala* og hindra/banna það sem Hann hefur lagt bann við.

Arif: fræðimaður sem þekkir það sem hægt er að þekkja af *marifa*, um *Dhat* og eiginleikum *Allahu Taala.*

- ***Arsh*** , 44 ára.

Ashari, Ashariyya: 71, 100.

Astaghfirullah: sjá *istighfar;* 8.

awliya: pl. af ***Wali***, einn elskaður og verndaður af *Allahu Taala*.

awrat: einkahlutar líkamans, 16

ayat (***karima***)*:* Yfirlýsing eða setning úr *Kóraninum al-Karim.*

***Azrail*: 54.**

-Basmala: arabíska orðasambandið, „Í nafni Allahs, hins miskunnsama, hins miskunnríka.“

bida: villutrú.

bint: dóttir.

Bitha (ár) skipun spámanns til að kalla fólk á rétta braut; ***Bitha***, ár Múhameðs (*alayhis-salam)*.

- Daat*:* „Kjarni, sjálf, persóna, persónuleiki“ *Allahu Taala*.

faqih*:* 34.

fard: Skipanir *Allahu Taala*, þ.e. skyldubundnar kenningar eða helgisiðir sem þarf að framkvæma; eins konar reglur innan *salat* eða annarra helgisiða: 13.

fatwa: úrskurður sem íslamskir fræðimenn hafa gefið út um trúarlegt mál, 29

***fiqh*:** (aðferðafræðileg vísindi um) þekkingu sem fjallar um hvað múslímar ættu að gera og ættu ekki að gera; *ibadat.*

-Firqat ad-dalla: „villutrúarhópurinn“, ***sjítar*** (Sjítar, Shíar); 5.

-Firqat an-najiyya: 5.

fitna: útbreiðsla yfirlýsinga eða athafna sem skaðar múslima og íslam; skaðsemi.

furu (ad-Din): Íslamskar reglur um venjur samanborið við trú, 7.

hadith (sharif): (pl. **a *hadith sharif***) Virðuleg/hefðbundin frásögn (orð og/eða verk) Múhameðs *alayhis-salam*; ***al-Hadith (ash-Sharif),*** heildarsafn „hinna virðulegu *Hadith*“; fræði *Hadith* (hadith-vísindi). ***Hadith qudsi:*** *hadith sharif* þar sem merkingin er frá *Allahu Taala* en orðalagi frá Múhameð (*alayhis-salam*).

***hadíth*:** það sem hefur verið skapað síðar; 11, 41,

***Hadrat*:** heiður og virðing notuð fyrir *Alahu Taala*, spámennina og fræðimennina.

Hajj : 24.

***halal*:** (athöfn/hlutur) leyfilegt í íslam; ekki *haram.*

haram *: (athöfn, hlutur)* bannað, sem ber að forðast, í íslam; bann, 5, 7, 8, 15, 16, 17, 33

-Hijra *:* Hegira, 6; ***Hijri*** (af Hegira) ***qamari***, múslimska tungldagatalið (AH).

ibada: *(pl.* ***ibadat)*** tilbeiðsla/helgisiðir; að þakka *Allahu Taala*, þ.e. að fylgja Múhameð (*alayhis-salam*), 7, 78.

Ibn: sonur

ijma* (*al-Muslimin, al-Umma): samstaða, einhugur múslima, einkum *Salaf as-salihin*. Sjá *Adilla.*

ijtihad: 32, 33, 39.

ikhlas: einlæg guðrækni; hugarfar/ásetningur/ástand að gera allt einvörðungu fyrir *Allahu Taala.*

ilm*:* (grein af) þekkingar, 35, 56, 63; ***ilm al-hal,*** (bækur um) íslamska fræðslu/kenningar (einnar *madhhab*) sem allir múslímar eiga að læra; ***ilm al-kalam***: þekking á *iman* (trú) og trúarkenningum.

imam: a) djúpur fræðimaður ***(alim);*** stofnandi *madhhab (imam al-madhhab, mujtahid imam);* ***al-Imam al-Azam****:*„Hinn æðsti leiðtogi“ heitir Abu Hanifa, 63 ; **al -*Imam ar-***

Rabbani: **„**fræðimaður sem hefur guðlega þekkingu“, titill fyrir Ahmad al-Faruqi as-Sirindi; b) leiðtogi í sameiginlegri bæn *salat;* Kalífi.

iman: trú; sjá ***itiqad.***

insha-Allahu Taala*: „*ef *Allahu Taala* vill“. 2.

íslam : 11, 21; **Íslam** , 11.

istighfar: Að biðja *Allahu Taala* um fyrirgefningu vantrúar og synda með því að segja „*Astaghfirullah* “.

itiqad: (kerfi) trúar eða meginreglna; trúarjátning, trú; *iman, aqaid*, *füru*.

jamaa*:* stéttarfélag, samfélag; *as-Sahabat al-Kiram* eins og í *Ahl as-Sunnat wal-Jamaa*; söfnuður, múslímar nema *imam* í mosku.

jihad**:** barátta gegn þeim sem eru ekki múslímar eða gegn nafs til að snúast til íslams, 53, 68.

kafir: vantrúaður, sem trúir ekki einu sinni á eina af íslömskum kenningum, 8.

kalam: mál, orð; þekking á *iman*.

kalimat ash-shahada: 14, 15.

kalimat at-tawhid : setningin „***La ilaha illa'llah Muhammadun Rasulullah,“*** (*Allahu Taala* er til og er einn. Muhammad *alayhis-salam* er spámaðurinn sendur af *Allahu Taala*); 4, 7.

kasb: 49-50.

kashf: innblásin afhjúpun guðlegra leyndardóma; uppgötvun.

Khalaf (as-sadiqin): „eftirmenn, hinir trúföstu“, þeir fræðimenn *Ahl as-Sunna* sem komu á eftir *Salaf as-salihin*; 64

Khidir: 27, 31.

khutba: prédikun sem *imam* flytur í prédikunarstólnum við föstudagsbæn og hátíðarbænir múslima; hún er flutt á arabísku um allan heim (talið syndsamlegt að lesa hana á öðru tungumáli).

Kiraman Katibin**:** óspilltir englar sem halda skrár, 23.

La ilaha illa'llah: 5, 14.

la-madhhabi: (þeir) sem fylgja engri af fjórum *madhhabs, Ahl as-Sunna*; ekki-súnnar; ***la-madhhabisma***, 36.

- ***Lawh al-mahfuz:,*** „varðveitta taflan“ - staður þar sem guðleg þekking er skráð í eilífri fortíð.

mál: 8.

Madhhab**:** kenningarkerfi/hefð innan íslams sem tengist hverjum af fjórum helstu fræðimönnum (fjórum madhhabum); (trúarlega) 68; (í framkvæmd/athöfnum) 69.

-Madinat al-Munawwara*:* Upplýsta borgin Medina.

-Mahdi: 45.

-Makkat al-Mukarram: heiðursborgin Mekka, fæðingarstaður Múhameðs *alayhis-salam*.

makruh: (athöfn, hlutur) óviðeigandi, það sem spámanninum líkaði ekki við og forðaðist.

mandub: (athöfn, hlutur) sem veitir *thawab* ef það er gert, en það er hvorki synd að sleppa honum né vantrú að líta illa á hann; einnig kallað ***adab*** eða ***mustahab***.

maqbul*: 56.*

Maturidiyya: 21, 63.

Mawlid: fæðing, afmæli, afmælishátíð eða löng lofkvæði sem lofa spámanninn Múhameð (*alayhis-salam*).

- Miraj*: 28.*

mubah: (hlutur, athöfn) leyfilegt; 56

mufti: mikill fræðimaður sem hefur heimild til að gefa út *fatwa*. 37.

mujiza: kraftaverk, 66.

mujtahid: 36; sjá *imam.*

***mulhid*:** 21.

mumkin: 11-12; ***mumkin al-wujud*** : 60.

munafiq: hræsnari, sá sem felur vantrú sína.

muqallid: (fylgjendur) þeir sem aðhyllist *madhhab*, 36.

murshid: þroskaður murshid, andlegur leiðtogi.

-Mutazila: einn af 72 hópum sem vék frá *Ahl as-Sunna,* 50-51.

nafs: illkynja kraftur í mönnum sem er fjandsamlegur *Allahu Taala*; mannlegar langanir, 53.

nass: almennt hugtak yfir *ayat karima* eða *hadith sharif*; ***Nass,*** vísun í *Kóraninn al-Karim* og *Hadith ash-Sharif* í heild sinni.

nisab: 15.

qada: a) 47; b) 71.

qadar: 47, 50.

qaddas - Allahu Taala asrarahum ajmain: "Megi *Allahu Taala* gera leyndardóma þeirra allra allra hreina, helga og blessaða!“

qiyas (al-fuqaha)*: (*niðurstaða sem *mujtahid* dregur með) hliðstæðu/samanburði um mál sem er ekki skýrt tiltekið í *nass.*

***quddisa sirruh*: „**Megi *Allahu Taala* gera leyndardóma hans hreinan, helgan og blessaðan!“

*-**Quran al-Karim****; Hinn göfugi Kóran,* 7.

radiy-Allahu Taala anh : (bæn sögð fyrir Sahaba) „Megi *Allahu Taala* vera ánægður með hann.“

rahimahu'llahu Taala, ***rahmatullahi alayh*** *:* "Megi *Allahu Taala* blessa hann."

rasul*:** (ft. ***rusul) sendiboði eða spámaður skipaður af *Allahu Taala*, 26; ***Rasul-Allah*, *Rasulullah*:** spámaðurinn Múhameð (*alayhis-salam*).

rusul: fleirtala af ***rasul*** .

-Sahaba (t al-Kiram*)** (eða ***As'hab al-Kiram): Hinir göfugu félagar spámannsins.

sahih: a) gilt/viðeigandi; b) ósvikið, áreiðanlegt.

Salaf (as-salihin): „hinir guðræknu forverar"; múslimar fyrstu tveggja alda; heiti yfir *Sahabat al-Kiram* og *Tabiun*; 63.

salat: helgisiðbænir í íslam, 14.

salawat: ákall; lofgjörð og blessun yfir spámanninum Múhameð (*alayhis-salam*). 2

salih (ft. ***sulaha***): (einn) guðrækinn, forðast syndir.

sall-Allahu alayhi wa sallam: (bæn fyrir spámanninn) „Megi *Allah* veita honum og fjölskyldu hans frið og heiður."

Shuhud: að sjá dæmin/ *mithal* með „augum" hjarta sinna.

- ***Sifat adh-Dhatiyya:*** (Persónulegir eiginleikar) *Allahu Taala* , bls. 11.

- ***Sifat ath-Thubutiyya****:* þeir guðdómlegu eiginleikar sem að hluta til birtast í verum, sjá bls. 11, 13, 21, 25.

sulaha: (ft af *salih)* hinir guðræknu forðast synd.

sunna: (athöfn, hlutur) sem, þó það sé ekki beint boðað af *Allah (friður sé með honum)* var gert og líkað af spámanninum sem *ibada* (*thawab* fæst ef framkvæmt, en er ekki synd að sleppa henni þó verður það að synd ef því er stöðugt/markvisst sleppt og vantrú ef því er hafnað) Einnig átt við slík ákvæði innan *salat* eða eða annarra helgisiða. ***Sunna:*** a) (ásamt *fard*) allar *sunnur* í heild; b) (ásamt bókinni eða *Kóraninum al-Karim*) *hadíth ash-Sharif;* c) *fiqh*, Íslam.

súra(t): kafli úr *Kóraninum al-Karim.*

Taba at-Tabiin: 68

- Tabiun (al-Izam) *:* Hinir (miklu/framurskarandi) eftirmenn sem fylgdu Sahabat *al-Kiram,* (næsta kynslóð á eftir þeim). *108.*

Tabligh Jamaa: 29.

tafsir: (fræðin um) skýringar á *Kóraninum al-Karim*.

taqwa: að vernda sig gegn því að fremja *haram.*

Tasawwuf: fræðigrein (eftir að maður hefur aðlagað sig að *fiqh*) iðkun á siðferðilegum háttum spámannsins (*alayhis-salam*) sem styrkir *iman*, auðveldar framkvæmd *fiqh* og gerir manni kleift að ná *marifa.*

tawatur: samfelld, endurtekin og fjölþættar, sem telst því ótvírætt áreiðanleg og útbreiddar; frásagnir sem voru sagðar með sömu orðum af öllum traustum aðilum hverrar aldar, þannig að ómögulegt var að þeir hefðu samið sig saman um ósannindi og sem sköpuðu fullvissa þekkingu; slík samstaða/samhljóða vitnisburður.

tawba*:* 3.

tawil: túlkun á viðeigandi hátt samkvæmt íslam, 20.

thawab: *(*eining) umbun sem *Allah Taala* lofar að veita í næsta lífi sem umbun fyrir að gera og segja það sem hann hefur þóknun á.

ulama*:* (ft. af *alim*) fræðimenn, einkum í íslamskri þekkingu.

umma*:* fylgjendahópur/spámannssamfélag; *Umma:* samfélag Múhameðs (alayhis-salam), 41**.**

Wahhabi (sm): 5, 34.

wahy: Guðleg opinberun til spámannanna.

wajib: (athöfn, hlutur) sem spámaðurinn sleppti aldrei, svo næstum eins skyldug og *fard* og ekki má sleppa; einnig ákveðin reglugerð/atriði innan *salat* eða annarra helgisiða. ***Wajib* (*al-wujud*):** 11, 12, 18, 60.

wali: *(ft.* ***awliya)*** sá sem *Allahu Taala* elskar og verndar.

zindiq: sá sem felur ekki aðeins vantrú sína heldur þykist einnig vera múslimi og reynir þannig að blekkja múslima, 9, 16, 20.